

LIAHONA

Max Gatal, Jeruzalem vanaf de Olijfberg

Het Jeruzalem van weleer, gezien vanaf de Olijfberg over het Kidrondal, is een vredige oase voor vermoeide reizigers.

Verslag van de 171ste algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

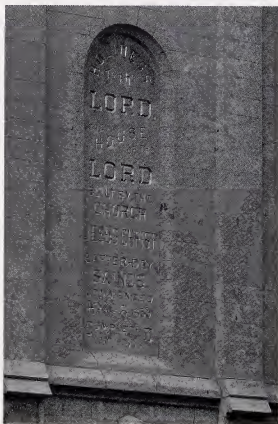
Toespraken en verloop van de conferentie die op 6-7 oktober is gehouden in het Conferentiecentrum in Salt Lake City (Utah)

Ik hoef u er niet aan te herinneren dat we in een gevaarlijke tijd leven (...)', zei president Gordon B. Hinckley op zondagmorgen, 7 oktober 2001. 'Maar ik wil geen paniekzaaier zijn. Ik wil geen onheilsprofeet zijn. Ik ben optimistisch. Ik geloof niet dat dit de tijd is dat we door een allesverterende ramp overmand zullen worden. Ik bid oprecht dat dit niet het geval zal zijn. Er moet nog zoveel werk voor de Heer verricht worden. Dat moeten wij en onze kinderen na ons verrichten.'

Hij voegde eraan toe: 'We hoeven niet bang te zijn. We kunnen thuis en in ons hart gemoedsrust hebben. We kunnen allemaal een goede invloed in de wereld zijn.'

In zijn toespraak op zondagmiddag zei president Hinckley: 'Momenteel staan we oog in oog met bepaalde problemen, ernstig en overweldigend, die ons zorgen baren. We hebben zeker de Heer nodig. (...) Onze deugd zal ons veiligheid verschaffen. Onze rechtschapenheid zal ons kracht verschaffen. God heeft duidelijk gesteld dat Hij ons niet zal verlaten als wij Hem niet verlaten.'

Voordat hij de bijeenkomst sloot, bad president Hinckley dat de Heer

Uit een inscriptie op de Salt Lake-tempel blijkt dat dit het huis van de Heer is.

'de zaak van vrede [zegt] en [...] die weer snel aan ons [herstelt].'

De bijeenkomsten van de algemene conferentie werden geleid door president Hinckley en door president Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, en president James E. Faust, tweede raadgever.

De bestuurlijke zaken die in de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie werden afgehandeld

betreffen de quorums der Zeventig en het algemeen zondagsschool- en jongemannenpresidium. Er waren twee mutaties in het Presidium der Zeventig; vijf leden van het Eerste Quorum der Zeventig kregen hun emeritaat; vier leden van het Tweede Quorum der Zeventig werden ontheven; 24 gebiedszeventigen werden ontheven en drie groepen; en het algemeen zondagsschool- en jongemannenpresidium werden gereorganiseerd. (Zie blz. 126 in deze uitgave.)

De conferentiebijeenkomsten zijn via de satelliet uitgezonden naar vele ringcentra in de Verenigde Staten en Canada; het Caribisch gebied; Mexico en Midden-Amerika; tien landen in Zuid-Amerika; Groot-Brittannië en Ierland; 19 andere Europese landen; en Zuid-Afrika. De algemene bijeenkomsten zijn via de satelliet doorgegeven aan ruim 1500 radio- en televisiestations en kabelbedrijven in de Verenigde Staten en Canada. De conferentie was ook te zien bij BYU-TV op Dish Network. Alle algemene bijeenkomsten konden ook op www.lds.org/broadcast in 38 talen beluisterd worden. Waar de uitzendingen niet te ontvangen waren, zijn later videobanden verspreid. — De redactie □

Januari 2002 102e jaargang Nummer 1
LIAHONA ZP981-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Roed der Twalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring
Editeur: Dennis B. Newschwander

Abtweisers: J. Kent Jolley, W. Solly Kerr, Stephen A. West

Directie afdeling leerplannen:

Hoofddirecteur: Ronald L. Knighton
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Laybarg

Redactie:

Hoofddirecteur: Marvin K. Gardner
Redacteur: Roger Terry
Assistent-redacteur: Jennifer Greenwood
Redactiesamenvesters: Susan Barrett
Assistent publicaties: Collette Nebeker Aune

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Senior vormgever: Sherri Gault
Vormgevers: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Productie manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginaid J. Christensen, Dennis Kirby,
Kelli Pratt, Roland F. Sparks, Karl A. Todd,
Claudia E. Wormer
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in US\$):

Directeur: Kay W. Briggs
Distributie manager: Kris T. Christensen

Verdeling:

CPB Vertaalbureau
Heschepeud 1, NL-5341 OS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredactie: Frans Heijdemann
Groevens 64
NL-7608 HH Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij leeft op diskette aanleveren.

Abonnementadministratie:

Administratie: J. C. A. Kroon
Hemweg 3
NL-5235 JW 't-Hertogenbosch
Telefoon/Fax: 073-6443685
E-mail: jckroon@home.nl

Abonnementenprijs:

EUR 15,00. Het jaarsubscriptie kan elk gewenst
moment ingaan en wordt automatisch verlengd.
U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/
overschrijvingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek
Kerknieuws naar: Liahona, Floor 24, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of e-mail
naar: CLUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat
"kompas" of "aanwijzer" (inleidert) wordt gepubliceerd
in het Afrikaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans,
Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch,
Fins, Frans, Italiaans, Hilagaynon, Hongaars, Ilokano,
Indonesisch, Italiaans, Japans, Kirilic, Koreaans,
Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshallaands,
Mongools, Nederlandaans, Noors, Oekraïens, Pools,
Portugees, Roemeens, Russisch, Samoans, Slowaans,
Spaans, Tagalog, Tahitaans, Tamil, Telugu, Thai,
Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds.
(Frequente verschiit per taal.)

Uitgever:

©2002 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-
houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:
January 2002 Vol. 102 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480)
Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year. Canada, \$15.50 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah and
at additional mailing offices. *Single days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)*

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

REGISTER OP ONDERWERP

Aäronische priesterschap 43, 47
Begeleiding 7
Bekering 19
Boek van Mormon 71
Dankbaarheid 37, 49
Dienstbaarheid 16, 51, 53, 57, 68,
94, 115
Dood 68
Eenheid 10, 13, 40, 83
Fatsoen 75
Gebed 16, 87, 100, 104
Gehoorzaamheid 31, 83, 98
Geloof 10, 16, 24, 31, 94, 104, 106
Geluk 33, 49
Getuigenis 100
Gezinsband 80, 96, 109
Heilige Geest 10, 100
Heilsplan 33
Heractivering 57
Hoop 4, 19
Insluiting 40, 75
Jezus Christus 19, 31, 68, 80, 109
Jongeren 43, 47, 77
Karakter 96
Kennis 35
Kuisheid 90
Leiderschap 77, 112
Liefde 7, 40, 68, 77, 94, 96, 112,
115
Morgen 98
Naasten 40, 75, 94
Nederigheid 16, 53
Onderwijs 80
Opstanding 19, 68
Ouderschap 77, 80, 106, 109, 112,
115
Permanent studiefonds 60
Pioniers 49
Plicht 43, 47, 57
Priesterschap 13, 51, 57, 60
Prioriteiten 35, 106
Profeten 24, 98
Schriftstudie 16, 71, 87
Tegenspoed 4, 27, 106
Tiende 37, 83
Toewijding 53
Vergeving 19
Verzoening 19, 33
Vloeken 75
Volharding 27
Volkmaking 27
Voorbeeld 75, 109
Vrede 83
Vrouwzijn 13
Waarheid 115

Zelfbeheersing 90, 96
Zelfredzaamheid 83
Zendingswerk 7, 87

Spreekers in alfabetische volgorde

Ballard, M. Russell 40
Burton, H. David 75
Clayton, L. Whitney 31
Dew, Sheri L. 13, 112
Didier, Charles 10
Eyring, Henry B. 16
Faust, James E. 19, 23, 53
Golden, Christoffel, jr. 33
González, Walter F. 35
Haight, David B. 24
Hales, Robert D. 43
Hilbig, Keith K. 51
Hinckley, Gordon B. 4, 60, 83, 104
Holland, Jeffrey R. 37
Jensen, Virginia U. 109
Larsen, Sharon G. 77
Maxwell, Neal A. 90
Monson, Thomas S. 57, 68, 115
Nelson, Russell M. 80
Oaks, Dallin H. 7
Orton, Robert F. 94
Packer, Boyd K. 71
Perry, L. Tom 87
Peterson, Wayne S. 96
Samuelson, Cecil O., jr. 47
Scott, Richard G. 100
Smoot, Mary Ellen W. 106
Snow, Steven E. 49
Wirthlin, Joseph B. 27
Workman, H. Ross 98

Huisonderwijs en huisbezoek: de conferentie-
nummers van de Liahona bevatten geen
huisonderwijs- of huisbezoekboodschap. Daarom
kieszen de huisonderwijzers en huisbezoeksters
gedebdvef een conferentietoespraak uit die tegemert
komt aan de behoeften van de gezinnen die zij
bezoeken.

Op de omslag: foto John Luke.

Foto's conferentie: de foto's van de conferentie zijn
genomen door Craig Diamond, Welden Andersen, John
Luke, Jed Clark, Matt Reier, Kelly Larsen, Tamra Ratieta,
Ellie Carter, Mark Hadengren en Robert Casey.

Conferentie-spreekers vind u op het internet: de
conferentietoesproken vindt u op de officiële website
van de kerk: www.lds.org

INHOUDSOPGAVE

- 1 VERSLAG VAN DE 171STE ALGEMENE OKTOBER-
CONFERENTIE VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

- 4 LEVEN IN DE VOLHEID DER TIJDEN
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 7 ANDEREN OVER HET EVANGELIE VERTELLEN
OUDERLING DALLIN H. OAKS
- 10 EEN BRUG VAN GELOOF BOUWEN
OUDERLING CHARLES DIDIER
- 13 HET IS VOOR EEN MAN NOCH EEN VROUW GOED DAT
ZIJ ALLEEN ZIJN SHERI L. DEW
- 16 GEBED
OUDERLING HENRY B. EYRING
- 19 ONZE VURIGSTE HOOP IS IN DE VERZOENING
PRESIDENT JAMES E. FAUST

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 23 DE STEUNVERLENING AAN KERKFUNCTIONARISSEN
PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 24 HET GELOOF VAN ONZE PROFETEN
OUDERLING DAVID B. HAIGHT
- 27 STAP VOOR STAP
OUDERLING JOSEPH B. WIRTHLIN
- 31 'KOM MIJN ONGELOOF TE HULP'
OUDERLING L. WHITNEY CLAYTON
- 33 HET PLAN VAN ONZE VADER
OUDERLING CHRISTOFFEL GOLDEN JR.
- 35 DE EVANGELIEBEGINSELEN IN ONS HART SCHRIJVEN
OUDERLING WALTER F. GONZÁLEZ
- 37 'ALS EEN BESPROEIDE HOF'
OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND
- 40 DE LEER VAN INSLUITING
OUDERLING M. RUSSELL BALLARD

PRIESTERSCHAPSBIJEEENKOMST

- 43 ONZE Plicht JEGENS GOD VERVULLEN
OUDERLING ROBERT D. HALES
- 47 ONZE Plicht JEGENS GOD
OUDERLING CECIL O. SAMUELSON JR.
- 49 DANKBAARHEID
OUDERLING STEVEN E. SNOW
- 51 PRIESTERSCHAPSSCHAKELS VORMEN OF VOORTZETTEN
OUDERLING KEITH K. HILBIG
- 53 'EEN GROTE ZAAK'
PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 57 DE Plicht ROEPT
PRESIDENT THOMAS S. MONSON

- 60 BUKKEN OM IEMAND ANDERS OP TE RICHTEN
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

- 68 DIT IS DE TIJD
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 71 HET BOEK VAN MORMON: EEN GETUIGE VAN JEZUS
CHRISTUS PRESIDENT BOYD K. PACKER
- 75 PAL STAAN
BISSCHOP H. DAVID BURTON
- 77 'VREES NIET, WANT ZIJ, DIE BIJ ONS ZIJN, ZIJN
TALRIJKER' SHARON G. LARSEN
- 80 'UW EIGEN HUIS IN ORDE BRENGEN'
OUDERLING RUSSELL M. NELSON
- 83 DE TIJD WAARIN WIJ LEVEN
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 87 DE TERUGGEKEERDE ZENDELING
OUDERLING L. TOM PERRY
- 90 HET ZEVENDE GEBOD: EEN SCHILD
OUDERLING NEAL A. MAXWELL
- 94 'HET GROTE EN EERSTE GEBOD'
OUDERLING ROBERT F. ORTON
- 96 ONZE DADEN BEPALEN ONS KARAKTER
OUDERLING WAYNE S. PETERSON
- 98 MOR NIET
OUDERLING H. ROSS WORKMAN
- 100 DE KRACHT VAN EEN STERK GETUIGENIS
OUDERLING RICHARD G. SCOTT
- 104 'TOT W'U WEDERZIEN'
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

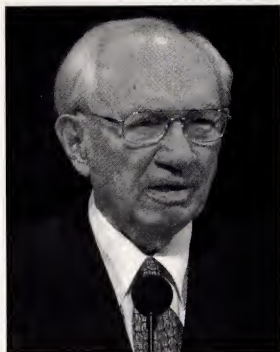
ALGEMENE BIJEENKOMST VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING

- 106 STANDVASTIG EN ONWRIKBAAR
MARY ELLEN W. SMOOT
- 109 STA PAL
VIRGINIA U. JENSEN
- 112 ZIJN WIJ NIET ALLEMAAL MOEDER?
SHERI L. DEW
- 115 'WEES EEN VOORBEELD'
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 64 ALGEMENE AUTORITEITEN VAN DE KERK VAN JEZUS
CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
- 119 ZIJ HEBBEN OOK TOT ONS GESPROKEN
- 120 HULPBRONNEN BIJ HET ONDERWIJS
- 126 ALGEMENE PRESIDUMS VAN DE HULPORGANISATIES
- 126 KERKNIEUWS

Leven in de volheid der tijden

President Gordon B. Hinckley

'Ondanks het onheil om ons heen, ondanks de vuiligheid die we bijna overal zien, ondanks het conflict dat zich over de wereld uitstrekt, kunnen wij beter worden.'

Geliefde broeders en zusters, waar u zich ook bevindt, welkom op deze grote wereldconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. We zijn hier bij elkaar in ons prachtige nieuwe Conferentiecentrum in Salt Lake City. Het gebouw is vol of zal dat snel zijn. Ik ben erg blij dat we dit gebouw hebben. Ik ben dankbaar voor de inspiratie die tot de bouw hiervan leidde. Het is een opmerkelijk bouwwerk. Ik zou willen dat we allemaal onder één dak bijeen konden komen, maar dat is onmogelijk. Ik ben innig dankbaar dat we het wonder van televisie hebben, van radio, de kabel, satellietuitzending en het internet. We zijn een

grote, wereldwijde kerk geworden, en het is het overgrote deel van onze leden nu mogelijk om als één grote familie aan deze bijeenkomsten deel te nemen, in vele talen, in vele landen, maar allemaal met één geloof, één leer en één doop.

Ik word vanmorgen bijna door mijn gevoelens overmand als ik denk aan wat de Heer voor ons heeft gedaan.

Ik weet niet wat we in het voorbestaan hebben gedaan waardoor we al die wonderbaarlijke zegeningen die we bezitten, hebben verdiend. We zijn naar de aarde gekomen in deze geweldige periode in de lange geschiedenis van de mensheid. Dit is een fantastische tijd, de beste aller tijden. Als we terugdenken aan het lange geploeter van de mensheid, vanaf de tijd van onze eerste ouders, moeten we ons wel dankbaar voelen.

De periode waarin wij leven is de volheid der tijden waarover in de Schriften gesproken wordt; de periode waarin God alle elementen van voorgaande bedelingen bijeen heeft gebracht. Vanaf de dag dat zijn geliefde Zoon en Hij zich aan de jonge Joseph openbaarden, is er een enorme waterval van licht over de wereld uitgestort. Het hart van de mensen heeft zich tot hun vaders gekeerd ter vervulling van de woorden van Maleachi. Het visioen van Joël is vervuld waarin hij verklaarde:

'Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien.

'Ook op de dienstknachten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten.

'Ik zal wonderen geven in de hemel en op de aarde, bloed en vuur en rookzullen.

'De zon zal veranderen worden in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt.

'En het zal geschieden, dat ieder die de naam des Heren aanroept, behouden zal worden, want op de berg Zion en te Jeruzalem zal ontcoming

Het Conferentiecentrum loopt voor een conferentiebijeenkomst vol met leden.

zijn, zoals de Here gezegd heeft; en tot de ontkomenen zullen zij behoren, die de Here zal roepen' (Joël 2:28-32).

Er zijn in deze periode meer wetenschappelijk ontdekkingen gedaan dan gedurende de gehele hieraan voorafgaande geschiedenis van de mensheid. Het vervoer, de communicatie, de medische wetenschap, de volkshygiëne, het gebruik van atoomkracht en het wonder van de computer met alles wat daarbij behoort, zijn in het bijzonder in onze tijd tot bloei gekomen. Gedurende mijn eigen leven heb ik wonder na verbazend wonder tot stand zien komen. En wij vinden dat gewoon.

Daarnaast heeft de Heer zijn priesterschap van weleer hersteld. Tijdens de afgelopen anderhalve

eeuw heeft Hij zijn kerk en koninkrijk georganiseerd. Hij heeft zijn volk geleid. Ze zijn getemperd in de smeltkroes van vreselijke vervolging. Hij heeft de geweldige tijd waarin wij nu leven tot stand gebracht.

We hebben alleen nog maar de voorafschaduwung gezien van de sterke macht ten goede die deze kerk zal worden. En toch verbaas ik me over wat er al is bereikt.

Ons ledental is gegroeid. Ik denk dat we ook in getrouwheid zijn gegroeid. We verliezen nog te veel broeders en zusters, maar de getrouwen zijn sterk. Zij die ons observeren, zeggen dat wij ons onder de vooraanstaande godsdiensten bevinden. We veranderen niet. De kijk van de wereld op ons verandert. We

onderwijzen in dezelfde leer. We hebben dezelfde organisatie. We arbeiden om dezelfde goede werken te doen. Maar de oude haat verdwijnt, de oude vervolging sterft af. Mensen zijn beter op de hoogte. Ze beginnen in te zien waar wij voor staan en wat we doen.

Maar hoe geweldig deze tijd ook is, het is een tijd vol gevaren. Het kwaad is overal om ons heen. Het is aantrekkelijk en verleidelijk, en heeft in veel gevallen succes. Paulus heeft gezegd:

'Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen:

'want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig,

'liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede,

'verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God,

'die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben; houd ook dezen op een afstand' (2 Timoteüs 3:1-5).

Al deze vormen van kwaad zijn tegenwoordig gewoner en algemener dan ze ooit zijn geweest. Daar zijn we onlangs weer op gewezen door wat er in New York, Washington en Pennsylvania is gebeurd, waarover ik morgen zal spreken. We leven in een tijd waarin gewelddadige mensen vreselijke, verachtelijke dingen doen. We leven in een tijd van oorlog. We leven in een tijd van arrogantie. We leven in een tijd van slechtheid, pornografie en onzedelijkheid. Alle zonden van Sodom en Gomorra waren rond in onze maatschappij. Onze jonge mensen hebben nog nooit voor zulke enorme moeilijkheden gestaan. Nog nooit hebben we het wellustige aangezicht van het kwaad duidelijker gezien.

Daarom, broeders en zusters, zijn we voor deze heerlijke conferentie bijeen gekomen om elkaar op te bouwen en te versterken, elkaar te helpen en verheffen, bemoeiding te geven en het geloof op te bouwen, na te denken over de wonderbaarlijke

zaken die de Heer ons beschikbaar heeft gesteld, en ons besluit te versterken dat we het kwaad zullen weerstaan in welke vorm het ook tot ons moge komen.

We zijn gelijk een groot leger geworden. We zijn een aanzienlijk volk geworden. Men hoort ons als wij onze stem verheffen. We hebben onze kracht in tegenspoed bewezen. Onze kracht is ons geloof in de Almachtige. Geen enkele zaak onder de hemelen kan het werk van God tegenhouden. De tegenspoed zal zijn lelijke gezicht misschien laten zien. De wereld mag dan in beroering zijn met oorlogen en geruchten van oorlogen, maar dit werk gaat voorwaarts.

U bent vast wel bekend met deze krachtige woorden van de profeet Joseph: '(...) geen onheilige hand kan de vooruitgang van het werk stuiten; al woeden vervolgingen, spannen benden samen, verzamelen er zich legers en viert laster hoogtij, toch zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht.' (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.)

De Heer heeft ons het doel gegeven waar wij naartoe werken. Dat

doel is zijn koninkrijk opbouwen. Dat is een geweldige onderneming van grote aantallen mannen en vrouwen, van geloof, van integriteit, van liefde en zorg voor de mensheid, waarbij we voorwaarts gaan om een betere maatschappij te creëren, en onszelf en anderen tot zegen zijn.

Als we inzien wat onze situatie en ons doel is, kunnen we niet arrogant worden. We kunnen niet zelfingenomen worden. We kunnen niet zelfvoldaan of zelfzuchtig worden. We moeten de hele mensheid de hand toesteken. Zij zijn allemaal zoons en dochters van God, onze eeuwige Vader, en Hij zal ons rekschap vragen van wat wij voor hen doen. Moge de Heer ons zegenen. Moge Hij ons sterk en machtig in goede werken maken. Moge ons geloof stralen als het zonlicht in de ochtend. Mogen wij in gehoorzaamheid aan zijn goddelijke geboden leven. Moge Hij met genegenheid op ons neerzien. En mogen wij, terwijl we voorwaarts gaan, de mensheid tot zegen zijn doordat we iedereen de hand reiken en hen die vertrap en onderdrukt worden, verheffen, en hen die honger lijden en tekortkomen, voeden en kleden, en allen om ons heen die geen deel uitmaken van deze kerk, liefde en behulpzaamheid schenken. De Heer heeft ons de weg gewezen. Hij heeft ons zijn woord, zijn raad, zijn leiding, ja, zijn geboden gegeven. We hebben veel goeds gedaan. Er is veel waarvoor we dankbaar mogen zijn en waarop we trots mogen zijn. Maar we kunnen het nog beter doen, veel beter.

Ik houd heel veel van u, mijn broeders en zusters in deze grote beweging. Ik houd van u om wat u bent geworden en om wat u kunt worden. Ondanks het onheil om ons heen, ondanks de vuiligheid die we bijna overal zien, ondanks het conflict dat zich over de wereld uitstrekt, kunnen wij beter worden.

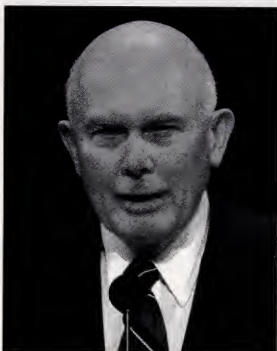
Ik smeek de zegeningen des hemels op u af en betuig u mijn liefde, en beveel de fijne boodschappen bij u aan die u in de komende twee dagen vanaf dit spreekgestoelte zult horen. Dat doe ik in de heilige naam van onze Heer, Jezus Christus. Amen. □

Anderen over het evangelie vertellen

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De beste zendelingen, zowel lid als voltijdzending, doen hun zendingswerk uit liefde. (...) Als wij die liefde voor anderen niet hebben, moeten we erom bidden.'

Dank u, president Hinckley, voor uw fijne boodschap. Wij zijn allemaal uiterst dankbaar voor uw energieke, geïnspireerde leiding in deze moeilijke tijd. Onder die leiding gaan wij voorwaarts met het werk van de Heer, dat zo dringend nodig is in deze wereld vol moeilijkheden.

Het goede nieuws van het evangelie van Jezus Christus verkondigen is een basisbeginsel van het christelijk geloof. Drie auteurs van evangeliën schrijven dat de Heiland ons daar opdracht toe heeft gegeven.

In het boek Marcus staat: 'En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.

'Wie geloofd en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet geloofd, zal veroordeeld worden' (Marcus 16:15-16).

Matteüs haalt dit gebod van de Heiland aan: 'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes' (Matteüs 28:19).

Lucas verklaart: 'Aldus staat er geschreven (...) dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken' (Lucas 24:46-47).

De hedendaagse profeten hebben de aanwijzingen van de Heiland toegepast op onze tijd en hebben ons aangespoord om anderen over het evangelie te vertellen.

President Gordon B. Hinckley heeft voor onze tijd de klaroen gestoken. In een wereldwijde satellietuitzending voor zendelingen en plaatselijke leiders heeft hij gevraagd om een 'toename van enthousiasme' voor het zendingswerk 'op alle niveaus in de kerk'. ('Zoek de lammeren, hoed de schapen', *De Ster*, juli 1999, blz. 118.) Hoewel zendelingen hun uiterste best moeten blijven doen om mensen te vinden die zij kunnen onderwijzen, verklaarde hij dat 'de betere manier door middel van de leden van de kerk is.' (Blz. 119.) Hij vroeg ieder van ons om ons uiterste best te doen de zendelingen te helpen bij het

zoeken van mensen die zij kunnen onderwijzen. Hij vroeg ook of elke ringpresident en bisschop 'de volle verantwoording op zich [wilde] nemen voor het zoeken en begeleiden van onderzoekers' in hun unit. (Blz. 121.) Verder smeekte president Hinckley de zegeningen van de Heer af over ieder 'in het uitvoeren van de enorme opdracht die wij hebben gekregen.' (Blz. 121.)

Hoewel het al twee en een half jaar geleden is dat onze president die smeekbede heeft laten horen, hebben de meesten van ons nog niet erg doeltreffend op zijn aansporing gereageerd.

Ik heb de woorden van president Hinckley onder gebed bestudeerd en heb erover nagedacht hoe wij anderen over het evangelie kunnen vertellen, en ik ben tot de conclusie gekomen dat we drie dingen moeten doen om gehoor te geven aan de aansporing van onze profeet. Ten eerste moeten we een oprecht *verlangen* hebben om anderen over het evangelie te vertellen. Ten tweede hebben we *goddelijke hulp nodig*. Ten derde moeten we *weten wat we moeten doen*.

I. VERLANGEN

Zoals bij zoveel andere zaken, begint anderen over het evangelie vertellen met een *verlangen*. Als wij doeltreffender werktuigen in de handen van de Heer willen worden om anderen over zijn evangelie te vertellen, moeten we een oprecht *verlangen* hebben om dat te doen. Ik geloof dat we dat verlangen ontwikkelen in twee stappen.

Ten eerste moeten we een sterk getuigenis hebben van de waarheid en het belang van het herstelde evangelie van Jezus Christus. Dat houdt in de allesovertreffende waarde van Gods plan voor zijn kinderen, de essentiële rol van de verzoening van Jezus Christus in dat plan, en de rol van de Kerk van Jezus Christus in de uitvoering van dat plan in het stielijk leven.

Ten tweede moeten we liefde hebben voor God en voor al zijn kinderen. In hedendaagse openbaring wordt ons gezegd dat 'liefde,

met het oog alleen op de ere Gods gericht, [ons] bevoegd [maakt] voor het werk' (LV 4:5). De eerste apostelen uit deze bedeling werd gezegd dat hun liefde 'overvloedig [moest] zijn jegens alle mensen' (LV 112:11).

Door ons getuigenis van de waarheid en het belang van het herstelde evangelie, zien wij de waarde in van wat ons is gegeven. Door onze liefde voor God en onze medemens krijgen wij een verlangen om die grote gave met iedereen te delen. De mate van onze bekering is uitstekend af te lezen van de intensiteit van ons verlangen om anderen over het evangelie te vertellen.

In het Boek van Mormon staan enkele prachtige voorbeelden van de uitwerking die getuigenis en liefde hebben. Toen de zoons van Mosiah, die 'de allerergste zondaren' waren geweest, hun getuigenis kregen, 'wilden zij gaarne, dat de zaligheid aan alle schepselen zou worden verkondigd, want zij konden niet gedogen, dat de ziel van enig mens verloren zou gaan' (Mosiah 28:3-4). Later roept hun metgezel, Alma, uit: 'O, dat ik een engel ware, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou doen beven' en 'het plan der verlossing' verkondigen aan elke ziel, 'zodat er geen verdriet meer op de gehele aardbodem zou zijn' (Alma 29:1-2).

Ik noem het zendingswerk ook graag anderen laten delen in het evangelie. Die term 'laten delen in' geeft aan dat we iets buitengewoon waardevols hebben en dat we het aan anderen willen geven omdat het hun toezeggen en voor hun welzijn is.

De beste zendingelingen, zowel lid als voltijszendingeling, doen hun zendingswerk uit liefde. Dat is een les die ik al als jongeman geleerd heb. Ik moest op huisonderwijs bij een minderactief lid, iemand die vele jaren oud was dan ik en al veel succes had gehad in zijn beroep. Erop terugkijkend, besef ik dat ik maar heel weinig liefdevolle zorg voor de man voelde. Ik ging uit plichtsgevoel, met een verlangen om te rapporteren dat ik honderd procent huisonderwijs had gedaan. Op een avond, vlak voor het einde van

de maand, belde ik hem om te vragen of mijn collega en ik meteen mochten langskomen voor een bezoek. Zijn vermanende antwoord leerde mij een onvergetelijke les.

'Nee, ik geloof niet dat ik wil dat jullie vanavond komen', zei hij. 'Ik ben moe. Ik heb me al omgekleed om naar bed te gaan. Ik ben aan het lezen, en ik wil nu niet meer gestoord worden alleen maar zodat jullie deze maand honderd procent huisonderwijs kunnen opgeven.' Dat antwoord steekt mij nog steeds, want ik wist dat hij mijn zelfuchtige motivatie had aangevoeld.

Ik hoop dat geen enkele persoon die wij ooit benaderen met een uitnodiging om naar de boodschap van het herstelde evangelie te luisteren, aanvoelt dat wij daar een andere reden voor hebben dan oprechte liefde voor hem of haar, en een onzelfuchtig verlangen om iets te vertellen dat ons dierbaar is.

Als wij die liefde voor andere mensen niet hebben, dan zouden we erom moeten bidden. In de geschriften van de profeet Mormon wordt ons geleerd: 'Bidt tot de Vader met alle kracht, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort' (Moroni 7:47-48).

II. GODDELIJKE HULP/JUISTE TIMING

We hebben ook goddelijke hulp nodig om ons te leiden als we anderen over het evangelie willen vertellen. Net zoals ons verlangen zuiver moet zijn, en in een getuigenis en in liefde geworteld moet zijn, moeten onze daden door de Heer geleid worden. Het is zijn werk, niet ons werk, en het moet op zijn wijze gedaan worden en met zijn timing, en niet met onze timing. Anders leiden onze inspanningen mogelijk alleen maar tot frustratie en falen.

We hebben allemaal familieleden of vrienden die het evangelie nodig hebben, maar er nu niet in geïnteresseerd zijn. Om doeltreffend te zijn, moeten onze inspanningen voor hen geleid worden door de Heer, zodat we handelen op de wijze en de tijd dat zij er het meeste voor openstaan.

We moeten bidden om de hulp en aanwijzingen van de Heer zodat wij een werktuig in zijn handen kunnen zijn voor iemand die er nu klaar voor is — iemand die Hij nu door ons wil laten helpen. Vervolgens moeten we opletten, zodat we de ingevingen van zijn Geest horen, en dat we er gehoor aan geven als we ons zendingswerk doen.

Die ingevingen zullen we echt krijgen. Wij weten uit talloze getuigenissen dat de Heer op zijn eigen manier en zijn eigen tijd mensen voorbereidt om zijn evangelie te aanvaarden. Die mensen zijn zoekende, en als wij ernaar streven om ze te vinden, zal de Heer hun gebeden verhooren door de onze te verhooren. Hij zal ingevingen en leiding geven aan hen die ernaar verlangen, en er oprecht naar streven, om leiding te ontvangen in de vragen waar, wanneer en wie zij over het evangelie moeten vertellen. Op die manier geeft God ons overeenkomstig onze verlangens (zie Alma 29:4; LV 6:8).

In hedendaagse openbaring heeft de Heer ons gezegd: 'Er zijn nog velen op aarde onder alle sekten, genootschappen en gezindten, die (...) worden verblind (...) en die alleen verre van de waarheid worden gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden' (LV 123:12). Als wij 'als getuige van God staan, in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:9), zal de Heer ons mogelijkheden geven om zoekenden te vinden en hun te vertellen wat zij zoeken. Dat zal gebeuren als wij ernaar streven leiding te ontvangen, en als wij dit doen uit oprechte, christelijke liefde voor andere mensen.

De Heer heeft al zijn kinderen lief. Hij wil dat zij allen de volheid ontvangen van zijn waarheid, en de overvloed aan zijn zegeningen. Hij weet het als zij er klaar voor zijn, en Hij wil dat wij luisteren naar zijn aanwijzingen om anderen te vertellen over het evangelie. Als wij dat doen, zullen zij die er klaar voor zijn reageren op de boodschap over Hem die heeft gezegd: 'Mijn schapen horen naar mijn stem en zij volgen Mij' (Johannes 10:27).

III. HOE WE HET MOETEN DOEN

Als we een oprecht verlangen hebben om anderen over het evangelie te vertellen, en als we om goddelijke hulp bij onze inspanningen hebben gevraagd, wat moeten we dán doen? Wat is de volgende stap? We beginnen bij het begin. We moeten dan niet meer wachten op een nadere uitnodiging uit de hemel. Openbaring komt meestal juist als we ons ijverig inzetten.

De Heer heeft ons de volgende instructie gegeven omtrent de vragen *wie en hoe*: 'En laat uw prediking een ieder tot zijn naaste [zijn], in zachtheid en nederigheid' (LV 38:41). 'Naaste' betekent uiteraard niet alleen maar de mensen die naast ons wonen, of vrienden en kennissen. Toen de Heiland gevraagd werd 'Wie is mijn naaste?', vertelde de Heiland over een Samaritaan die 'een naaste' herkende op de weg naar Jericho. (Zie Lucas 10:25-37.) Onze naasten houdt dus ook de mensen in die we tegenkomen op onze dagelijkse reizen.

We dienen, net als Alma van welser, te bidden dat de Heer ons de 'kracht en wijsheid' geeft om onze kennissen tot de Heer te 'mogen brengen' (Alma 31:35). Wij bidden bovendien om het welzijn van hun ziel. (Zie Alma 6:6.)

We moeten ervoor zorgen dat we uit liefde te werk gaan en niet in een poging om er persoonlijk erkenning of voordeel uit te halen. De waarschuwing aan hen die kerkfuncties gebruiken om hun hoogmoed of ijdele ambitie te bevredigen (zie LV 121:37) slaat beslist ook op onze inspanningen om anderen over het evangelie te vertellen.

De noodzaak om uit liefde te werk te gaan, waarschuwt ons ook voor manipulatie, of die nu echt of slechts ingebeeld is. Mensen die niet van ons geloof zijn, kunnen afgeschrikt worden als zij ons iets een 'zendingswerktuig' horen noemen. Een 'werktuig' is tenslotte iets dat we gebruiken om een levenloos voorwerp te manipuleren. Als we het dus hebben over een 'zendingswerktuig', kunnen we de indruk wekken dat we iemand willen manipuleren. En die

indruk staat haaks op de onzelfuchtige, mededeelzame geest van ons zendingswerk.

President Hinckley zegt in zijn fijne boodschap dat 'er overal kansen zijn om anderen over het evangelie te vertellen.' (*De Ster*, juli 1999, blz. 119.) Hij noemt veel voorbeelden van wat wij kunnen doen. We dienen zó te leven dat wat hij 'de enorme kracht van het voorbeeld van een lid van de kerk' (ibid., 119) noemde, de mensen om ons heen zal beïnvloeden. 'De doeltreffendste zendingsbrochure die we ooit bij ons kunnen dragen,' zei hij, 'is onze goede levenswijze en voorbeeld.' (Ibid., 121.) Wij moeten oprecht vriendelijk zijn voor iedereen.

President Hinckley heeft ons eraan herinnerd dat wij bij ieder met wie wij in contact komen 'wat kerkelectuur.' (Ibid., 120-121.) kunnen achterlaten. Wij kunnen ons huis ter beschikking stellen 'om het zendingswerk te steunen.' (Ibid., 119.) 'Het is gepast voor de zendingen om de leden om introductés te vragen' (Ibid., 119), en als zij dat doen, dienen wij te reageren.

Samenvattend zei president Hinckley dat elk lid van de kerk 'voortdurend bezig [dient te] zijn met het zoeken en aanmoedigen van onderzoekers.' (Ibid., 121.)

En we kunnen ook andere dingen doen, vooral als we ons gedragen naar deze grote uitspraak van de profeet Mormon: 'Ik vrees niet, wat de mens kan doen; want volmaakte liefde verdrijft alle vrees' (Moro. 8:16; zie ook 1 Johannes 4:18). We kunnen vrienden uitnodigen naar kerkbijeenkomsten of -activiteiten. We kunnen positieve opmerkingen maken over onze kerk en de uitwerking van haar leringen, en we kunnen mensen vragen of ze er meer over willen horen.

Makkelijker nog: we kunnen een pakje van deze aantrekkelijke geschenkenbonnen bij ons dragen en die geven aan de mensen — zelfs terloopse kennissen — met wie wij in onze dagelijkse activiteiten in contact komen. Deze bonnen zijn een ideale manier om mensen uit te nodigen de aanvullende waarheden te onderzoeken die wij te bieden hebben. Zij bieden, zonder opdringerig te zijn, iets waardevols, maar of het genoemde geschenk wordt besteld, is afhankelijk van de keuze en het initiatief van de ontvanger. Uit onze ervaring blijkt dat een aanzienlijk percentage van hen die bellen om het aangeboden geschenk te bestellen, besluiten om het te laten bezorgen door mensen die hen er meer over kunnen vertellen.

De kerk heeft net een extra manier aangekondigd om het evangelie wereldwijd te verbreiden via het internet. Dit nieuwe initiatief heeft een potentieel dat net zo belangrijk is als het uitgeven van gedrukte brochures in de negentiende eeuw en ons gebruik van radio, tv en film in de twintigste eeuw. De kerk heeft een nieuwe internetsite geactiveerd waarnaar we mensen kunnen verwijzen die geïnteresseerd zijn in informatie over de kerk en haar leringen, en hoe zij een kerk kunnen vinden waar zij samen met ons kunnen aanbidden. Het adres is www.mormon.org. Voor zendingelingen zal in de praktijk blijken hoe waardevol en nuttig deze nieuwe hulpbron is. Leden van de kerk zal het helpen met het beantwoorden van vragen van vrienden, zowel rechtstreeks als door verwijzing naar de site. Bovendien kunnen we er digitale wenskaarten versturen naar onze vrienden, inclusief evangelieboodschappen en uitnodigingen.

IV. TOT SLOT

Ons is gevraagd om onze inspanningen en onze doeltreffendheid in het vertellen over het evangelie te verdubbelen om de doeleinden van de Heer met dit grote werk te bereiken. Totdat wij dat doen, worden deze fijne voltijdzendingelingen — onze zoons en dochters en onze edele medewerkers in het werk van de Heer — niet optimaal gebruikt in hun grote opdracht om te onderwijzen in het herstelde evangelie van Jezus Christus.

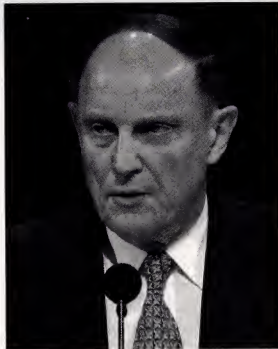
We hebben het gehad over een liefdevol verlangen, hemelse leiding en manieren waarop wij het goddelijke gebod kunnen nakomen om onze naasten te vertellen over het evangelie. Het evangelie van Jezus Christus is het helderste licht en de enige hoop voor deze verduisterde wereld. 'Daarom', leert Nephi ons, 'moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen' (2 Nephi 31:20).

Ik getuig van Jezus Christus, onze Heiland, en van zijn verlangen dat wij vol overgave deelnemen aan dit werk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een brug van geloof bouwen

Ouderling Charles Didier
van het Presidium der Zeventig

'Ons sterfelijk leven is de tijd voor de mens om God te ontmoeten door een brug van geloof te bouwen en de deur van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven te openen.'

In de hal van een groot advertentiebureau hangt de volgende spreuk ingelijst aan de muur: 'De mens bouwt teveel muren en niet genoeg bruggen' (bij JCDecaux, een firma in Frankrijk).

Muren worden inderdaad meestal gebruikt om twee of meer eenheden fysiek, mentaal of zelfs geestelijk te scheiden en om belemmeringen te vormen. Ze worden gebouwd omdat zij verdediging, bescherming en afscheiding vertegenwoordigen. Sommige muren zijn daarom beroemd geworden: de muren van Jeruzalem, de Chinese Muur, de Berlijnse Muur. Muren worden in het hedendaagse taalgebruik ook symbolisch gebruikt om dit idee van afscheiding weer te geven, zoals 'een muur van onbegrip',

'een muur van onverdraagzaamheid' of 'het lijkt wel of ik tegen een muur praat!'

Bruggen zijn het tegenovergestelde van muren. Bruggen worden gebouwd om te verbinden, om twee of meer eenheden samen te voegen en om eenheid te scheppen. Ze worden gebouwd om belemmeringen te overbruggen. Ook sommige bruggen zijn beroemd geworden, zoals de 'Bridge of Sighs', de 'Allenby Bridge' en vele andere. De term wordt ook in onze taal gebruikt om vereniging of eenheid uit te drukken, zoals 'een kloof overbruggen' of 'onze verschillen overbruggen'.

Als we nadenken over ons sterfelijk bestaan op deze aarde, het doel van het leven en de uitdrukking van Alma dat 'dit leven de tijd [is] voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten' (Alma 34:32), wat is dan de manier van de Heer om ons dit doel te helpen bereiken? Met behulp van deze gelijkenis is het eenvoudigweg het bouwen van een brug van geloof om de muren van ongelof, onverschilligheid, angst en zonde te overbruggen en te overwinnen. Ons sterfelijk leven is de tijd voor de mens om God te ontmoeten door een brug van geloof te bouwen en de deur van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven te openen.

Hoe bouwen we zo'n brug van geloof?

Toen ik als jongeman in de stad

De leden van het Eerste Presidium overleggen voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst: president Gordon B. Hinckley (midden); president Thomas S. Monson, eerste raadgever (links); president James E. Faust, tweede raadgever (rechts).

Namen in België woonde, werd die stad door een grote rivier van een andere stad aan de overkant gescheiden. In die tijd was er maar één brug waardoor de beide steden met elkaar werden verbonden. Die brug was gebouwd en herbouwd op de overblijfselen van een brug die eeuwen eerder door de Romeinen was gebouwd. Hij was te smal geworden voor het verkeer en er waren teveel kleine poorten voor grote boten en aken. Er moest een nieuwe brug gebouwd worden, breder en met slechts één poort. Het werk aan de fundering begon al snel aan beide zijden van de rivier. En binnen korte tijd stak er van iedere kant een grote metalen arm boven de rivier uit om in het midden bij elkaar te komen. Ik vond het bouwwerk prachtig en reed er bijna iedere dag met mijn fiets langs. Uiteindelijk brak de dag aan dat het middelpunt, een stalen sluitstuk, tussen de armen geplaatst werd. Er stonden veel mensen te kijken naar die nauwkeurige onderneming, de laatste stap waardoor de twee armen met elkaar verbonden werden en de brug voor het eerst gebruikt kon worden. Tijdens de plaatsing applaudeerden de toeschouwers en sloegen de arbeiders de armen om elkaar heen. De belemmering van de rivier was overwonnen.

Ik noem deze ervaring vanwege de symboliek. De brug is meer dan een brug van metaal. Hij is het symbool van de brug van geloof waardoor wij als kinderen van onze hemelse Vader in staat worden gesteld om Hem opnieuw te ontmoeten. Het sluitstuk van de brug, de aansluiting, is symbolisch voor de verzoening van Jezus Christus, de Middelaar, de verbinding tussen de sterfelijkheid en de onsterfelijkheid, de verbinding tussen de natuurlijke mens en de geestelijke mens, de verandering van het aardse leven naar het eeuwige leven. Door Hem kan de mens met onze hemelse Vader verzoend worden en de muren van zonde en sterfelijkheid overwinnen, die belemmeringen die de geestelijke en lichamelijke dood voorstellen. De verzoening van Jezus Christus is het middelpunt van het heilsplan, de beloofde hereniging met onze hemelse Vader, zoals we in het boek Mozes kunnen lezen: 'Dit is het plan van zaligheid, bestemd voor alle mensen, door het bloed van mijn Eniggeborene, die in het midden des tijds komen zal' (Mozes 6:62).

De liefde van God, de andere kant van de brug, is de beloning voor ons geloof in zijn Zoon, Jezus Christus. 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Johan-

nes 3:16). De grootste van alle gaven Gods is het ultieme offer van zijn Zoon, zijn verzoening, waardoor niet alleen de onsterfelijkheid tot stand wordt gebracht, maar ook het eeuwige leven als we zijn geboden onderhouden en tot het einde toe volharden (zie LV 14:7).

En als we een brug van geloof proberen te bouwen, moeten we een sterk getuigenis van de Vader en de Zoon en zijn verzoening ontwikkelen. Deze brug van geloof zal het verschil uitmaken tussen de realiteit van eeuwig leven bij onze hemelse Vader en eeuwige verwijdering van Hem als we muren van zonde bouwen, waardoor we van zijn liefde en barmhartigheid worden afgescheiden.

De gave van de Heilige Geest is de fundering van de brug van geloof. Het eeuwige heil kan alleen verkregen worden door middel van Jezus Christus en als wij ons geloof in Hem oefenen, waardoor wij de kans krijgen om ons van onze zonden te bekeren en de verordeningen van het eeuwige heil, de leuningen van de brug, te ontvangen. De innerlijke gevoelens en influisteringen om de belemmeringen van het leven te overwinnen en de juiste beslissingen te nemen, zullen wij ontvangen als we naar de stem van de Heilige Geest luisteren. Over de brug van geloof gaan is niet

zo eenvoudig als we misschien denken. Een brug kan alleen door de kracht van de fundering de stormen weerstaan. De stormen van het leven, de crisissen van het geloof — zoals de dood, ernstige ziekte, werkloosheid of financiële problemen — zijn een onderdeel van ons aardse bestaan. Soms zijn die crisissen zo ernstig dat je aan het bestaan van God en een Heiland gaat twijfelen. Een roep om meer geloof in zo'n periode zal altijd beantwoord worden door de Trooster, die de Heilige Geest is. Hij 'zal voortdurend uw metgezel zijn, (...) een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid' (LV 121:46).

Ja, de oplossingen voor onze dagelijkse problemen kunnen we altijd vinden door ons dagelijks zoeken, door ons geloof en door de invloed van de Heilige Geest, die ons alles te binnen zal brengen (Johannes 14:26). Dit wil ik graag verduidelijken door iets uit een brief te citeren die een nieuw lid van de kerk jaren geleden aan president Harold B. Lee schreef, nadat die tijdens een ringconferentie had gesproken: 'Terwijl u sprak, kwam een bepaalde gedachte verscheidene malen bij mij op — dat het leven van een lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te vergelijken is met iemand die over een hangbrug loopt, vanaf de doop in de kerk tot aan de dood, over de woelige stroom

van wereldse invloeden en zonde. Wanneer we de brug oplopen, verschaft de nabijheid van de doop een gevoel van veiligheid en geloof, maar als we de stroom beneden zien en de grote kloof die overbrugd moet worden, wordt dat gevoel van veiligheid vervangen door vlagen van twijfel en angst, waardoor we het ritme van gebed, geloof, liefde en werken kwijtraken, zaken die onze vooruitgang vergemakkelijken. De mist van twijfel en apathie komt opzetten en vreet aan ons hart en aan ons verstand, waardoor onze vooruitgang wordt vertraagd en onze reactie op de magnetische kracht van de liefde die over de brug stroomt, beperkt. Dan blijven we staan, knielen neer totdat de kracht van liefde het geloof herstelt en de tocht over de brug richting geeft.' (Conference Report, april 1965, blz. 15.)

Ten slotte, een brug van geloof is niet af als ouders en kinderen niet verenigd worden, zodat zij een eeuwig gezin kunnen vormen. Het doel van deze brug van geloof tussen generaties is om één te worden, net als de Vader en de Zoon één zijn — één in doel om het eeuwige leven tot stand te brengen. Om dat te kunnen bereiken, heeft Hij ons geboden gegeven. Ten eerste, dat kinderen hun ouders moeten eren, en ten tweede, dat ouders hun kinderen oprecht voor de Heer leren wandelen (LV 68:28). Laat me daar een voorbeeld van geven.

Als jongetje tijdens de Tweede Wereldoorlog werd ons land bezet. Er was overal gevaar om ons heen. Mijn moeder heeft me toen een grootse les over vertrouwen en eenheid geleerd die ik nooit ben vergeten. Ze waarschuwde mij voor de gevaren van de oorlog en zei eenvoudig: 'Vertrouw op mijn woord en volg mij; luister naar wat ik zeg. Als je dat doet, zal ik je zo goed mogelijk beschermen.' Ik luisterde naar mijn moeder omdat ik van haar hield en haar vertrouwde.

Enige tijd later ging ik naar school, en dat was voor mij een nieuwe brug waar ik overheen moest. Als voorbereiding op deze nieuwe ervaring buitenshuis, zei mijn moeder dat ik naar de leerkracht moest luisteren en gehoorzaam moest zijn. Opnieuw vertrouwde ik op het advies van mijn moeder. Ik besloot gehoorzaam te zijn en nieuwe regels te accepteren. De school werd een brug van kennis in plaats van een muur van onwetendheid.

Die les van vertrouwen en eenheid was van essentieel belang om één met mijn ouders, familieleden en leerkrachten te worden. Hierdoor was ik later in staat één met mijn Heiland te worden door mij in zijn kerk te laten dopen. Daardoor dacht ik eraan als echtgenoot, vader en grootvader vertrouwen en eenheid onder mijn familieleden te ontwikkelen door de verbonden van de tempel na te leven. In de woorden van president Hinckley: 'In de tempel gaat het om de onsterfelijkheid. Hij vormt een brug tussen dit leven en het leven hierna.' (*Stand a Little Taller*, blz. 6.)

Het is in onze tijd zo gemakkelijk om ons af te zonderen door wereldse, geestelijke en zelfs familiale of godsdienstige muren te bouwen. Laten we meer bruggen van geloof en eenheid bouwen en leven in vrede, 'niet gelijk de wereld die geeft' (Johannes 14:27), maar door Jezus Christus, de Zoon van God. Hij is de brug van geloof tot in de eeuwigheid.

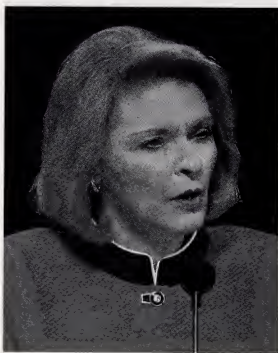
Ik getuig dat Jezus de Christus is; ik vertrouw op Hem en op zijn evangelie van eeuwig heil om eens weer herenigd te zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het is voor een man noch een vrouw goed dat zij alleen zijn

Sheri L. Dew

Tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

'Daarom zal in een huwelijk of gezin, een wijk of ring het volle potentieel waarschijnlijk pas worden waargemaakt als echtgenoten, ouders, mannen en vrouwen, doelgericht samenwerken en elkaars kracht respecteren en erop vertrouwen.'

Al bijna vijf jaar valt mij de zegen te beurt dat ik kan samenwerken met zusters van de ZHV en priesterschapsleiders van Afrika tot aan de Amazone. Die ervaringen hebben me doordrongen van het belang van een fundamenteel evangeliebeginsel. Ik richt mij in verband met dat beginsel vooral tot de jong volwassen mannen en vrouwen van de kerck.

Deze zomer raakte ik geblesseerd aan een schouder en heb ik wekenlang een arm niet kunnen gebruiken. Ik had me niet gerealiseerd hoezeer

de ene arm voor het evenwicht afhankelijk is van de andere. Of dat ik met één arm zoveel minder kon tillen dan met twee. Of dat er dingen waren die ik helemaal niet kon. Door die handicap heb ik niet alleen meer respect gekregen voor wie goed met lichamelijke beperkingen omgaat, maar ik besefte ook hoeveel meer je met twee armen kunt doen.

Twee zijn meestal beter dan één, zoals onze Vader bevestigde toen Hij verklaarde dat 'het niet goed was, dat de mens alleen ware' en een hulpe voor Adam maakte — iemand met onmiskenbare gaven op wie hij kon vertrouwen, die hem behulpzaam zou zijn bij het dragen van de lasten van dit leven en die hem in staat zou stellen te doen wat hij niet alleen kon. Want 'in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de vrouw zonder man.'³

Satan begrijpt hoeveel macht man en vrouw hebben als ze één zijn in rechtschapenheid. Hij is nog steeds gekwetst door zijn verbanning naar eeuwige ballingschap toen Michaël aanvoerde van het hemelse leger, samengesteld uit moedige mannen en vrouwen, verenigd in de zaak van Christus, tegen hem. Om de bangstigende woorden van Petrus te

gebruiken: 'De duivel gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden.' Lucifer wil graag huwelijk en gezinnen verslinden, want hun dood bedreigt het heil van alle betrokkenen en de levensvatbaarheid van het koninkrijk van de Heer. Daarom probeert Satan ons in verwarring te brengen omtrent ons rentmeesterschap en de verschillen tussen man en vrouw. Hij overstelpt ons met bizarre boodschappen over geslacht, huwelijk, gezin en alle man-vrouwrelaties. Hij wil ons laten geloven dat mannen en vrouwen zo hetzelfde zijn dat onze unieke gaven niet nodig zijn, of zo verschillend dat er geen hoop is dat we elkaar ooit zullen begrijpen. Geen van beide is waar.

Onze Vader wist precies wat Hij deed toen Hij ons schiep. Hij maakte ons voldoende hetzelfde om van elkaar te houden, maar zo verschillend dat we onze krachten en rentmeesterschappen moesten bundelen om een geheel te vormen. Geen man of vrouw is volmaakt of compleet zonder de ander. Daarom zal in een huwelijk of gezin, een wijk of ring het volle potentieel waarschijnlijk pas worden waargemaakt als echtgenoten, ouders, mannen en vrouwen, doelgericht samenwerken en elkaars kracht respecteren en erop vertrouwen.

Die waarheden over het door God gegeven rentmeesterschap van mannen en vrouwen zijn grotendeels onbekend in de hedendaagse wereld. U vindt ze niet op de televisie — en, droevig genoeg, zelfs niet in sommige gezinnen en wijken. Maar ze zijn niet onbekend aan de Heer, die ons 'een voorbeeld in alle dingen [heeft gegeven], opdat [wij] niet (...) worden misleid.'⁵ Het voorbeeld van de Heer voor echtparen en grotendeels aan alle mannen en vrouwen die in zijn koninkrijk werkzaam zijn, is door onze eerste ouders gegeven. Adam en Eva, onze eerste ouders, hebben het voorbeeld van de Heer voor echtparen gegeven, en grotendeels voor alle mannen en vrouwen die in zijn koninkrijk werkzaam zijn. Samen werkten ze,⁶ rouwden ze,⁷ waren ze gehoorzaam, kregen ze kinderen,⁸ onderwezen ze hun nageslacht in het evangelie,⁹ riepen ze de

naam van de Heer aan, 'hoorden [ze] de stem des Heren',¹⁰ prezen de naam van God,¹¹ en wijdden zich aan God toe. Herhaaldelijk wordt er in de Schriften met betrekking tot Adam en Eva gesproken over *hen samen*.

Alleen met zijn priesterschap kon Adam de val niet tot stand brengen, en Eva kon dat evenmin alleen met haar moederschap. Hun rollen waren cruciaal en onderling verbonden. Ze overlegden met elkaar, droegen samen de lasten die ze niet alleen hadden kunnen dragen, en daarna trokken ze samen de wildernis van het sterfelijk leven in met alle onzekerheden daarvan. Dat is het voorbeeld van de Heer voor rechtschapen mannen en vrouwen.

Sommigen van ons krijgen te maken met minder ideale omstandigheden. Ik ben daar een voorbeeld van. En toch, jonge vrienden en vriendinnen in wier handen de toekomst van de kerk en haar gezinnen ligt, moet ik jullie vertellen dat jullie inzicht in dit goddelijke patroon invloed za hebben

op je huwelijk, je huisgenoten, je mogelijkheid om het koninkrijk op te bouwen, en op je eeuwige leven.

Jonge zusters, sommigen zullen proberen jullie ervan te overtuigen dat jullie, omdat jullie niet tot het priesterschap geordend zijn, bedrogen zijn. Zij hebben het gewoonweg mis en begrijpen het evangelie van Jezus Christus niet. De zegeningen van het priesterschap staan elke rechtschapen man en vrouw ter beschikking. We kunnen allemaal de Heilige Geest ontvangen, persoonlijke openbaring krijgen en onze begiftiging ontvangen in de tempel waaruit we 'gewapend' met macht tevoorschijn komen.¹² De macht van het priesterschap heelt, beschermt en maakt ons immuun voor de machten van de duisternis. Het belangrijkste is dat de volheid van het priesterschap, vervat in de hoogste verordeningen van het huis des Heren alleen door man en vrouw samen ontvangen kunnen worden.¹³ President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Zuivere vrouwelijkheid plus

priesterschap betekenen verhoging. Maar de vrouw zonder de priesterschap, of de priesterschap zonder zuivere vrouwelijkheid brengt geen verhoging tot stand.¹⁴

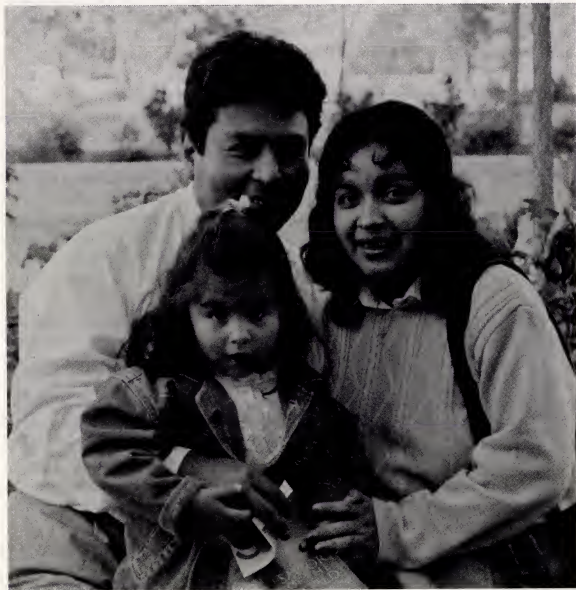
Zusters, als vrouwen worden we door de macht van het priesterschap niet minder, we worden er beter van. Ik weet dat dit waar is, want ik heb het steeds weer ervaren.

Jullie toekomstige man en de mannen waarmee jullie samenwerken, hebben de steun nodig die alleen jullie kunnen geven. Jullie hebben een innerlijke, geestelijke kracht waarover president James E. Faust heeft gezegd dat je daarin die van de man evenaart en 'hem zelfs voorbij (streeft)'.¹⁵ Schuif je geestelijke verantwoordelijkheid niet van je af. Door je geloof zul je fascineren. Uren voor de spiegel zullen je niet zo aantrekkelijk maken als wanneer je de Heilige Geest bij je hebt. Wees jullie gezin en de kerk tot zegen zoals alleen een vrouw van God dat kan — met deugd, geloof, integriteit en meegevoel dat geen grenzen kent.

Jongemannen, jullie ordening tot het priesterschap is een groot voorrecht en een belangrijke taak, geen vrijbrief om te overheersen. Wees steeds waardig om die goddelijke macht te gebruiken. Je hebt die gekregen om te dienen. Een man is het mooist wanneer hij door de Geest wordt geleid en het priesterschap dat hij draagt, eert.

Als je trouwt met een deugdzame vrouw die de stem van de Heer herkent, zal ze je elke dag van je leven tot zegen zijn. Denk maar aan Eva. Zij was de eerste die zag dat de vrucht van de boom goed was; en toen ze ervan had genomen, 'gaf [zij] ook aan haar man (...), en hij at'.¹⁶ Zonder Eva zou onze vooruitgang geblokkeerd zijn. Ouderling Dallin H. Oaks heeft verklaard dat haar daad 'een heerlijke noodzaak was waardoor de deur naar het eeuwige leven geopend werd. Adam toonde wijsheid door hetzelfde te doen'.¹⁷

Jongemannen, jullie zullen thuis en in de kerk presidenten, maar wees nederig genoeg om te leren van de

vrouwen in jullie leven. Zij zullen inzicht, evenwicht en unieke wijsheid brengen. En als er zich moeilijkheden voordoen, zullen jullie de veerkracht zien van een vrouw die zich aan Jezus Christus heeft toegewijd.

Dit goddelijke patroon voor mannen en vrouwen dat huwelijken en gezinnen versterkt, versterkt ook de kerk. Want de kerk kan pas volledig aan de mate van haar schepping beantwoorden als getrouwe mannen die het priesterschap dragen, én rechtschappen vrouwen die het fijn vinden om werkzaam te zijn onder leiding van de priesterschap, samenwerken. Steeds weer heb ik die vreugde ervaren.

Ik denk aan een bijeenkomst in Brazilië waar ik een vertaalster had die niet zeker wist of ze mijn Engels in Portugees om kon zetten. Maar al gauw bleek dat zij en ik met ongevoon gemak communiceerden. Na de bijeenkomst merkte ik hoe dat kwam. Ik kwam erachter dat de algemene autoriteit die daar presideerde niet alleen de hele bijeenkomst letterlijk op het puntje van zijn stoel had gezeten om de vertaalster te souffleren als haar woorden niet helemaal goed gekozen waren, maar ook had hij een andere priesterschapsleider opdracht gegeven om de *hele* bijeenkomst voor ons te bidden.

Die algemene autoriteit bouwde een zekerheid in waardoor ik de opdracht kon vervullen die hij me had gegeven. Zo'n ondersteuningssysteem kent geen einde, want er is geen einde aan de goede werken van rechtschappen mannen en vrouwen die elkaar respecteren en hun sikkels inslaan om te maaien, zij aan zij, in de wijngaard van de Heer. Als wij Gods koninkrijk willen opbouwen, moeten wij, als mannen en vrouwen van God, elkaar opbouwen. Er bestaat geen probleem — met activering, mensen in de kerk houden, gezinnen, jeugd, wat dan ook — dat we niet kunnen oplossen als we in raden overleggen en elkaar helpen.

Lieve jonge vrienden en vriendinnen, leer nu welk patroon de Heer voor mannen en vrouwen heeft vastgesteld. Denk na over de schriftuurlijke verslagen over Adam

Dit uitzicht vanaf het podium achter de quorums der Zeventig laat zien dat het Conferentiecentrum helemaal vol is.

en Eva, en kijk wat de Heer jou leert om jouw huwelijk, jouw gezin en jouw werk in de kerk sterker te maken. De recente verwoestende gebeurtenissen in de Verenigde Staten lijken erop te wijzen dat er moeilijke tijden in het verschiet liggen. Maar het zal een tijd zijn die gevuld is met moedig vertrouwen als de mannen en vrouwen van jouw generatie zich als nooit tevoren in rechtschapenheid verenigen. Er zijn geen grenzen aan wat je kunt verwezenlijken als jullie samenwerken onder de leiding van de priesterschap.

De patronen van onze Vader helpen ons misleiding vermijden. Vertrouw op de Heer en niet op de wereld voor je ideeën en idealen in verband met mannen en vrouwen. Want, jonge vrienden en vriendinnen, jullie zijn de ouders en de leiders die voor deze ongekende tijd zijn bewaard omdat onze Vader jullie kent en weet dat jullie hebben wat nodig is om de wereld het hoofd te bieden en onbevreesd het koninkrijk op te bouwen. Doe het samen, want het is niet goed dat een man of een vrouw alleen is. Bouw elkaar op, en samen zullen jullie de prachtige lasten van dit leven kunnen dragen, en op jullie hoofd zal

eeuwige heerlijkheid vermeerderd worden.¹⁸ De Heer heeft rechtschappen mannen en vrouwen nodig die zijn koninkrijk opbouwen. Ik weet dat dit waar is. God is onze Vader. Zijn eniggeboren Zoon is de Christus. Dit is hun werk en hun heerlijkheid. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

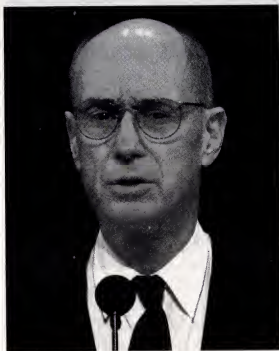
NOTEN

1. Zie Prediker 4:9.
2. Mozes 3:18; zie ook Abraham 5:14.
3. 1 Korintiërs 11:11.
4. 1 Petrus 5:8.
5. LV 52:14.
6. Zie Mozes 5:1.
7. Zie Mozes 5:27.
8. Zie 2 Nephi 2:20.
9. Zie Mozes 5:12.
10. Mozes 5:4.
11. Zie Mozes 5:12.
12. Zie LV 109:22.
13. Zie LV 131:1-4; LV 132:19-20.
14. *The Teachings of Harold B. Lee*, (1996), blz. 292.
15. Zie 'Wat het inhoudt een dochter van God te zijn', *Liahona*, januari 2000, blz. 123.
16. Mozes 4:12.
17. 'Het grote plan van gelukzaligheid', *De Ster*, januari 1994, blz. 67.
18. Zie Abraham 3:26.

Gebed

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Met (...) geloof kunnen we bidden voor wat we willen en op prijs stellen wat we ook krijgen. Alleen met dat geloof zullen we met de ijver bidden die God verlangt.’

De wereld is in beroering. Er zijn oorlogen en geruchten van oorlogen. De economie van hele werelddelen wankelt. Overal ter wereld mislukken oogsten door gebrek aan regen. En de mensen die in gevaar zijn, hebben de hemel overstelpst met gebeden. In het openbaar en privé smeken ze op aarde God om hulp, troost en leiding.

U heeft waarschijnlijk, net als ik onlangs, gemerkt dat de gebeden niet alleen talrijker, maar ook inniger zijn geworden. Ik zit tijdens een bijeenkomst vaak op het podium naast iemand die gevraagd is te gebed uit te spreken. Ik heb in stille verbazing zitten luisteren. De woorden die werden gesproken, zijn duidelijk door God geïnspireerd, welsprekend en wijs. En de toon is die van een liefhebbend kind dat om hulp vraagt, niet zoals aan een aardse vader, maar aan een almachtige

hemelse Vader, die onze behoeften kent, voordat we vragen.

De tendens om in een ontwirct wereld vurig te bidden, is zo oud als de mensheid. In periodes van rampspoed en gevaar wenden de mensen zich in gebed tot God. Zelfs koning David zag wat er gebeurde. U herinnert zich zijn woorden in het boek Psalmen wel:

‘Daarom is de Here een burcht voor de verdrukte, een burcht in tijden van nood.

‘Daarom vertrouwen op U wie uw naam kennen, want Gij hebt nooit verlaten wie U zoeken, o Here.’

Het grote verlangen om vurig te bidden en de algemene acceptatie ervan is mij en anderen opgevallen. De afgelopen dagen heeft meer dan eens iemand tegen mij gezegd, heel intens en met een bezorgde klank in zijn stem: ‘Ik hoop dat die verandering blijvend is.’

Die bezorgdheid is terecht. Dat leren we uit eigen ervaring en uit Gods kroniek over de omgang met zijn kinderen. Afhankelijkheid van God kan snel verdwijnen als gebeden verhoord zijn. En als de narigheid vermindert, wordt er ook minder gebeden. In het Boek van Mormon wordt dat verhaal steeds weer verteld.

In het boek Helaman staat: ‘O, hoe hebt gij uw God kunnen vergeten, juist nu hij u heeft bevrijd?’ En verderop staat in datzelfde boek, nadat God met genadige goedheid gebeden had beantwoord, wordt dat vreselijke patroon weer ter sprake gebracht:

‘En aldus kunnen wij zien, hoe

vals en ook hoe onbestendig het menselijk hart is; ja, wij kunnen zien, dat de Here in zijn grote en eindige goedheid hen zegent en voorspoedig doet zijn, die hun vrouwen in Hem stellen.

‘Ja, juist ten tijde, wanneer Hij zijn volk voorspoedig doet zijn, door de opbrengst van hun landerijen, en de vermeerdering van hun kleinvee en hun grootvee, en van hun goud en hun zilver en allerlei kostbare voorwerpen van iedere soort en bewerking, en door hun leven te sparen, en hen uit de handen hunner vijanden te bevrijden, en door het hart van hun vijanden te verzachten, opdat dezen geen oorlogen aan hen zouden verklaren, ja, kortom, wanneer Hij alles doet, wat voor het welzijn en geluk van zijn volk mogelijk is, ja, te dien tijde kunnen wij zien, dat zij hun hart verstokken en de Heilige met de voeten treden; ja, en dit wegens hun zorgeloosheid en hun buitengewoon grote voorspoed.

‘En aldus zien wij, dat, wanneer de Here zijn volk niet met vele beproevingen kastijdt, ja, wanneer Hij hen niet bezoekt met de dood, schrik, hongersnood en allerlei pestilentie, zij Hem niet indachtig willen zijn.’

En uit de volgende woorden van datzelfde boek leren we ook waarom we de bron van onze zegeningen zo makkelijk vergeten en ophouden met in geloof bidden omdat we daar de noodzaak niet meer van inzien:

‘O, hoe dwaas, en hoe ijdel, en hoe boosaardig en duivels zijn de mensenkinderen; en hoe vlug om het kwade te doen, en hoe traag om het goede te doen; ja, hoe gretig om naar de woorden van de boze te luisteren, en hun hart op de ijdele dingen der wereld te zetten!

‘Ja, hoe vlug om zich in hoogmoed te verheffen; ja, hoe vlug om te roemen en allerlei ongerechtigheden te bedrijven; en hoe traag zijn zij om de Here, hun God, indachtig te zijn en aan zijn raadgevingen gehoor te geven, ja, hoe traag om de paden der wijsheid te bewandelen!

‘Ziet, zij verlangen niet, dat de Here, hun God, die hen heeft geschapen, over hen zal regeren en hen besturen; ondanks zijn grote

goedheid en zijn barmhartigheid jegens hen slaan zij zijn raadgevingen in de wind, en zij willen niet dat Hij hun Leidsman zal zijn.¹⁴

In die drie korte verzen zien we drie redenen voor de bedroevende ontwikkeling waarin we afstand nemen van nederig gebed. Ten eerste: hoewel God ons dringend vraagt om te bidden, wordt dat door de vijand van onze ziel gebagatelliseerd en vervolgens bespottelijk gemaakt. In 2 Nephi wordt terecht gewaar-schuld: 'En nu, mijn geliefde broeders, bemerk ik, dat gij nog in uw hart overlegt; en het doet mij leed, dat ik hierover moet spreken. Want indien gij naar de Geest zoudt willen luisteren, die de mens leert te bidden, dan zoudt gij weten dat gij moet bidden; want de boze geest leert een mens niet te bidden, maar leert hem, dat hij niet moet bidden.'¹⁵

Ten tweede: We vergeten God door onze ijdelheid. Een beetje welvaart en vrede, of zelfs een kleine positieve wending, kan ons een gevoel van onafhankelijkheid geven. We kunnen al snel het gevoel krijgen dat we ons leven onder controle hebben, dat we er zelf die positieve wending aan hebben gegeven, en niet God, die met ons communiceert door de stille, zachte stem van de Geest. Hoogmoed veroorzaakt zoveel lawaai in ons binnenste dat de zachte stem van de Geest moeilijk te horen is. En al gauw, in onze ijdelheid, willen we er zelfs niet meer naar luisteren. We kunnen al snel denken dat we hem niet nodig hebben.

De derde oorzaak is diep in ons geworteld. Dat zit in onze natuur. Wij zijn geestkinderen van een liefdevolle, hemelse Vader die ons in de sterfelijkheid heeft geplaatst om te zien of we zouden kiezen — in vrijheid zouden kiezen — om zijn geboden te onderhouden en tot zijn geliefde Zoon zouden komen. Zij dwingen ons niet. Dat kan niet, want dat zou niet in overeenstemming zijn met het heilsplan. En daarom hebben we een door God ingegeven verlangen om verantwoordelijk te zijn voor onze eigen keuzen.

Dat verlangen om onze eigen keuzen te doen, is onderdeel van ons ingebouwde verlangen om voortgang

Conferentiegangers passeren de Salt Lake-tempel op weg naar het Conferentiecentrum.

te maken in de richting van het eeuwige leven. Maar het kan, als we het leven slechts door onze sterfelijke ogen bekijken, afhankelijkheid van God moeilijk of zelfs onmogelijk maken als we een dergelijk overweldigend verlangen naar onafhankelijkheid voelen. Deze ware leerstelling kan dan hard klinken:

'Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Here, en wordt gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.'¹⁶

Wie zich als een kind onderwerpen, doen dat omdat ze weten dat de Vader alleen wil dat zijn kinderen gelukkig zijn en omdat Hij alleen

weet hoe. Dat is het getuigenis dat we nodig hebben om te blijven bidden als een nederig kind, zowel in goede als in slechte tijden.

Met dat geloof kunnen we bidden voor wat we willen en op prijs stellen wat we ook krijgen. Alleen met dat geloof zullen we met de ijver bidden die God verlangt. In die gevallen waarin God ons gebiedt te bidden, gebruikt Hij woorden als 'bidden zonder ophouden', 'bidt altijd', en 'krachtig gebed'.

Dat gebod houdt niet in dat we veel woorden hoeven te gebruiken. In feite heeft de Heiland ons geleerd dat we niet in herhaling hoeven te vallen. Voor het ijverige gebed dat God verlangt hoeven we niet breedsprakig te zijn noch ons urenlang af te zonderen. Dat wordt heel duidelijk in Alma in het Boek van Mormon geleerd:

'En als gij de Here niet overtuurd aanroept, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor het welzijn van hen, die rondom u zijn.'¹⁷

Ons hart kan alleen naar God uitgaan als het vervuld is met liefde voor Hem en vertrouwt op zijn goedheid. Joseph Smith heeft ons als jongen al een voorbeeld gegeven hoe we kunnen beginnen met bidden vanuit een hart, vervuld met liefde voor God, en vervolgens de rest van ons leven onophoudelijk kunnen blijven bidden.

Joseph ging naar het bos om te bidden, omdat hij geloofde dat een liefhebbende God zijn gebed zou beantwoorden en zijn verwarring zou wegnemen. Hij kreeg die zekerheid doordat hij het woord van God las, en een getuigenis ontving van de waarheid ervan. Hij vertelde dat hij in Jakobus las: '(...) [d]at hij ze van God begere, die een iegelijk mildeljk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.'⁹ Zijn geloof om God in gebed te vragen, kreeg hij toen hij nagedacht had over een tekst waardoor hij de zekerheid kreeg dat God liefdevol is. Hij bad zoals wij moeten bidden met geloof in een liefdevolle God.

Hij bad niet alleen om te luisteren, maar ook om te gehoorzamen. Hij vroeg niet alleen om de waarheid te weten te komen. Hij was bereid om te doen wat God hem ook zou vertellen. Uit zijn verslag blijkt dat hij bad met de oprechte bedoeling om zich te schikken naar het antwoord dat hij ontving, ongeacht wat het was.

'Nog nooit had een tekst uit de Schriften een menshart sterker getroffen dan deze, toen, het mijne. Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen. Ik dacht telkens en telkens weer over deze tekst na, in het besef dat, als iemand ooit wijsheid van God nodig had, ik het was; ik immers wist niet wat ik moest doen, en als ik niet meer wijsheid zou krijgen dan ik toen bezat, zou ik het nooit te weten komen; want de godsdienstleeraars van de verschillende sekten vatten dezelfde bijbelteksten zo verschillend op, dat al iemands vertrouwen aan de hand van de Bijbel tot een oplossing te komen de bodem werd ingeslagen.'⁹

De Vader en zijn geliefde Zoon verschenen hem in antwoord op zijn gebed. En hem werd verteld wat hij moest doen, zoals hij verlangd had.

Hij gehoorzaamde als een kind. Hem werd verteld zich bij geen van de kerken aan te sluiten omdat ze allemaal ongelijk hadden. Hij deed wat hem gezegd was. En door zijn getrouwheid werden zijn gebeden in de dagen, maanden en jaren daarna beantwoord met een overvloed aan licht en waarheid. De volheid van het evangelie van Jezus Christus en de sleutels van Gods koninkrijk werden op aarde hersteld. Zijn nederige afhankelijkheid van God leidde tot zegeningen voor alle kinderen van onze hemelse Vader. Door de herstelling van het evangelie met bevoegdheden en heilige verordeningen, hebben we de kans om de onafhankelijkheid te kiezen, die onbetaalbaar is — vrij te zijn van de slavernij van zonde door de reinigende macht van de verzoening van Jezus Christus.

De zending van Joseph Smith was uniek, en toch kan zijn nederig gebed ons tot voorbeeld zijn. Hij begon — en dat moeten wij ook doen — met geloof in een liefdevolle God die met ons kan en wil communiceren en ons wil helpen. Dat geloof was gebouwd op indrukken die hij kreeg toen hij nadacht over de woorden van Gods dienstknechten in de Schriften. Wij kunnen en moeten het woord van God veelvuldig en aandachtig

bestuderen. Als we nonchalant worden in onze studie van de woorden van Gods dienstknechten, worden onze gebeden nonchalant.

Als we de woorden des levens van onze profeten negeren, houden we misschien niet op met bidden, maar onze gebeden zullen steeds hetzelfde en ondoordachter worden, zonder blijk te geven van een oprechte bedoeling. Ons hart kan niet uitgaan naar een God die we niet kennen, en door de Schriften en de woorden van de levende profeten leren we Hem kennen. Als we Hem beter kennen, houden we meer van Hem.

We moeten Hem ook dienen om van Hem te gaan houden. Joseph Smith deed dat, gaf in zijn dienst uiteindelijk zelfs zijn leven. Joseph bad met de bedoeling om te gehoorzamen. Die gehoorzaamheid houdt altijd hulp aan anderen in. Door ons aandeel in Gods werk voelen we een deel van wat Hij voelt en leren we Hem kennen.

'Want hoe kent iemand de meester die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voorname van zijn hart?'¹⁰ Naarmate onze liefde voor Hem toeneemt, wordt ook ons verlangen om de Vader in gebed te naderen, groter.

De woorden en de muziek van deze conferentie zullen u ertoe brengen te doen wat u sterkt tegen het gevaar om nederig gebed na te laten. Door wat u hoort, zult u zich gedrongen voelen de Schriften te bestuderen. Geef daar gehoor aan. U zult er tijdens deze conferentie aan herinnerd worden dat u, toen u afdaalde in de wateren van de doop, beloofd heeft te dienen. Kies ervoor te gehoorzamen.

Als u de Schriften overpeinst en gaat doen wat u beloofd heeft, kan ik u beloven dat u meer liefde voor God gaat voelen en meer van zijn liefde voor u. En daarbij zullen uw gebeden uit uw hart komen, vol dank en smeking. U zult zich afhankelijkler voelen van God. U zult de moed vinden om in zijn dienst te zijn, zonder angst, en met vrede in uw hart. En u zult Hem niet vergeten, ongeacht wat de toekomst brengt.

Ik geef u mijn getuigenis dat God, de Vader leeft. Hij houdt van ons. Hij hoort onze gebeden en verhoort ze met wat voor ons het beste is. Als we Hem leren kennen door zijn woorden en in zijn dienst, zullen we nog meer van Hem gaan houden. Ik weet dat dit waar is.

De volheid van het evangelie van Jezus Christus en de ware kerk van Jezus Christus zijn hersteld door de profeet Joseph Smith. De sleutels van het priesterschap zijn alleen in deze kerk. Ik weet zo zeker als ik leef dat president Gordon B. Hinckley de sleutels op aarde draagt en gebruikt. Jezus Christus leeft en Hij leidt zijn kerk in deze tijd. Hij zal u in deze conferentie onderwijzen door middel van zijn dienstknechten.

In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

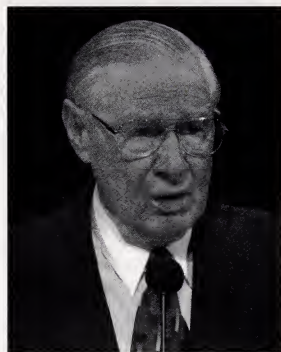
1. Psalmen 9:10-11.
2. Helaman 7:20.
3. Helaman 12:1-3.
4. Helaman 12:4-6.
5. 2 Nephi 32:8.
6. Mosiah 3:19.
7. Alma 34:27.
8. Jakobus 1:5; zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:11.
9. Geschiedenis van Joseph Smith 1:12.
10. Mosiah 5:13.

Onze vurigste hoop is in de verzoening

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Ons heil hangt af van ons geloof in de verzoening en de aanvaarding ervan. Die aanvaarding vereist een constante inspanning om haar beter te begrijpen.'

Beminde broeders, zusters en vrienden, op deze ochtend sta ik deemoedig voor u, omdat ik wil spreken over de belangrijkste gebeurtenis in de hele geschiedenis. Die uitzonderlijke gebeurtenis was de onvergelyklijke verzoening van onze Heer en Heiland, Jezus de Christus. Het was het belangrijkste dat ooit heeft plaatsgehad, en toch is het heel moeilijk te begrijpen. De reden waarom ik alles over de verzoening wil weten, is voor een deel zelfzuchtig: ons heil hangt af van ons geloof in de verzoening en de aanvaarding ervan.¹ Die aanvaarding vereist een constante inspanning om haar beter te begrijpen. Door de verzoening maken we vooruitgang in het sterfelijk leven doordat we de mogelijkheid krijgen

volmaakt te worden.² We hebben allemaal gezondigd en we moeten ons bekeren om ons deel van de schuld te betalen. Als we ons oprecht bekeren, wordt de rest van die schuld betaald door de schitterende verzoening van de Heiland.³

Paulus heeft eenvoudig uitgelegd hoe noodzakelijk de verzoening is. 'Want evenals in Adam allen sterfden, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.'⁴ Eer de wereld was, is Jezus Christus aange-steld en geordend tot onze Verlosser. Doordat Hij de Zoon van God is, door zijn zondeloos leven, het vergieten van zijn bloed in de hof van Getsemane, zijn verschrikkelijke dood aan het kruis en daarna zijn herrijzenis uit het graf, is Hij de oorzaak van ons heil geworden en heeft Hij de volmaakte verzoening voor de hele mensheid bewerkstelligd.⁵

Door zoveel mogelijk van de verzoening en de herrijzenis van Christus te begrijpen, komen we meer te weten over Hem en zijn zending.⁶ Naarmate we meer inzicht krijgen in zijn zoenoffer, komen we nader tot Hem. De verzoening houdt in dat we één worden met Hem. De aard van de verzoening en de gevolgen ervan zijn zo oneindig, zo onpeilbaar en zo diepgaand dat het de kennis en het bevattingsvermogen van de sterfelijke mens te boven gaat. Ik ben diep dankbaar voor het beginsel van verlossende genade.

Veel mensen denken dat ze alleen maar hoeven te belijden dat Jezus de Christus is en dat ze dan alleen door genade verlost worden. We kunnen niet door genade alleen verlost worden, want we 'weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden.'

Een paar jaar geleden heeft president Gordon B. Hinkley een soort gelijkennis verteld over 'een schoolje in de bergen van Virginia waar de jongens zo baldadig waren dat geen leraar ze in het gareel kreeg.

'Op een goede dag solliciteerde er een jonge leerkracht. Ze vertelden hem dat elke leerkracht een vreselijk pak rammel had gekregen, maar de leerkracht nam het risico. De eerste schooldag vroeg de leerkracht of de jongens hun eigen regels wilden maken, met de straf voor overtreding van de regels. De klas kwam met tien regels die op het bord werden geschreven. Toen vroeg de leerkracht: "Wat doen we met iemand die de regels overtreedt?"

"Tien stokslagen op de rug, zonder jas aan", was het antwoord.

"Een dag of wat later werd de lunch van "Bolle Tom" gestolen. "De dief werd opgespoord — een klein, hongerig joch van een jaar of tien."

"Toen kleine Jim zijn straf kwam halen, smeekte hij of hij zijn jas mocht aanhouden. "Uit die jas", zei de leerkracht. "Je was erbij toen de regels werden opgesteld!"

"De jongen deed zijn jas uit. Hij had geen overhemd aan en ze zagen een knokig, verzakt lijfje. Toen de leerkracht, met de stok in de hand, aarzelde, sprong Bolle Tom op en stelde zich beschikbaar om de straf van de jongen te ondergaan.

"Goed dan, er is een wet die toestaat dat iemand de plaats van een ander inneemt. Zijn jultie het ermeecens?" vroeg de leerkracht.

'Na vijf slagen op Toms rug brak de stok. De klas snikte. Kleine Jim was op zijn tenen gaan staan en had beide armen om de nek van Tom heengeslagen. "Tom, het spijt me dat ik je boterhammen heb gestolen, maar ik had zo'n honger. Tom, ik zal tot aan mijn dood van je blijven houden omdat jij de klappen voor

me hebt opgevangen. Ja, ik zal altijd van je houden!"⁷⁸

Toen haalde president Hinkley Jesaja aan: 'Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen; (...) Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons vrede aanbrengt, was om Hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden.'¹⁹

Niemand weet hoe zwaar het was wat onze Heiland heeft doorstaan, maar door de macht van de Heilige Geest kunnen we iets begrijpen van de hemelse gave die Hij ons heeft geschonken.¹⁰ In de woorden van onze avondmaalslofzang:

*Wij weten niet, beseffen niet
de smart die Hij doorstond,
maar wij geloven: 't was voor ons
dat Hij daar werd gewond.¹¹*

Voor ons heeft Hij zoveel pijn, 'onbeschrijflijk lijden' en 'overstelpende kwellingen' doorstaan.¹² Zijn intense lijden in de hof van Getsemane, waar Hij alle zonden van alle andere stervelingen op zich nam, deed Hem 'van pijn (...) sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk (...) lijden.'¹³ 'En Hij werd dodelijk bangst en bad des te vuriger'¹⁴ en zei: 'Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, uw wil geschiede!'¹⁵ Hij werd verraden door Judas Iskariot en verloochend door Petrus. Hij werd bespot door de hogepriesters en hun functionarissen; in het gerechtsgebouw werd Hij ontkleed, gelagen, bespuwd en gegeseld.¹⁶

Hij werd naar Golgota geleid, waar nagels in zijn handen en voeten werden gedreven. Urenlang hing Hij in doodsstrijd aan een houten kruis waarop door Pilatus was geschreven: 'JEZUS DE NAZOREEËR, DE KONING DER JODEN.'¹⁷ De avond viel en 'omstreeks het negende uur riep Jezus met luider stem, zeggende: Eli, Eli, lama sabachtani? Dat is: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?'¹⁸ Niemand kon Hem helpen; Hij trad de wijpers alleen.¹⁹ Toen riep Jezus 'wederom met

luider stem en gaf de geest.'²⁰ En 'een van de soldaten stak met een speer in zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit.'²¹ 'De aarde beefde', en 'de hoofdman en zij, die met hem Jezus bewaakten, zagen de aarde beving en wat er plaats had en zij werden zeer bevreesd en zeiden: Waarlijk, dit was een Zoon Gods.'²² Met de woorden van de lofzang: 'Laat ons niet vergeten, Heiland, dat Gij voor ons leed en sterft.'²³ Ik vraag me af hoeveel druppels bloed er voor mij zijn vergoten.

Wat Hij deed, kon alleen een God. Als de eniggeboren Zoon van de Vader in het vlees, erfde Jezus goddelijke eigenschappen. Hij was de enige die ooit geboren werd die deze uiterst belangrijke en bovenaardse daad kon stellen. Als de enige zondeloze Mens die ooit op aarde heeft geleefd, was Hij niet onderhevig aan de geestelijke dood. Door zijn goddelijke aard bezat Hij ook macht over de lichamelijke dood. Zo heeft Hij voor ons gedaan wat we zelf niet kunnen. Hij verbrak de koude greep van de dood. Hij heeft voor ons ook de grootste en vredige vertroosting van de gave van de Heilige Geest mogelijk gemaakt.²⁴

De verzoening en de opstanding maken veel mogelijk. De verzoening reinigt ons van de zonde, op voorwaarde van onze bekering. Bekering is de voorwaarde waarop genade wordt verleend.²⁵ Na alles wat we kunnen doen om de laatste penning te betalen en onze fouten goed te maken, wordt de genade van de Heiland in ons leven van kracht door de verzoening die ons reinigt en ons kan vervolmaken.²⁶ Christus' herrijzenis heeft de dood overwonnen en schonk ons de zekerheid van leven na de dood. Hij heeft gezegd: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.'²⁷ De opstanding is onvoorwaardelijk en van toepassing op iedereen die ooit geleefd heeft of zal leven.²⁸ Het is een gratis geschenk. President John Taylor heeft dat duidelijk beschreven toen hij zei: 'De graven zullen worden geopend en de doden zullen de stem van de Zoon van God horen, en zij zullen voortkomen, wie het goede hebben

President Gordon B. Hinckley wijft naar de aanwezigen in het Conferentiecentrum. Achter hem (vlnr) de ouderlingen Jeffrey R. Holland, Robert D. Hales en Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de presidenten Thomas S. Monson en James E. Faust, raadgevers in het Eerste Presidium.

gedaan in de opstanding van de rechtvaardigen, en wie het kwade hebben gedaan in de opstanding van de onrechtvaardigen.²⁹

In verband met onze daden in dit leven en de verzoening heeft president J. Reuben Clark jr. ons deelgenoot gemaakt van het volgende waardevolle inzicht:

‘Ik denk dat [de Heiland] de laagste straf zal geven die de wet voor onze overtreding eist. Ik geloof dat Hij in zijn gerechtigheid alle oneindige liefde, zegen, barmhartigheid en vriendelijkheid die Hij heeft, zal inzetten. (...)

En anderzijds, denk ik dat Hij, als onze beloning voor goed gedrag aan de orde is, ons het maximale zal geven, de zonde die we hebben begaan in overweging genomen.³⁰

Als we naar de Heer terugkeren, zal Hij zoals Jesaja schreef, veelvuldig vergeven.³¹

Ons is geboden om de belangrijke gebeurtenissen van de bemiddeling, de kruisiging en de verzoening te gedenken door wekelijks het avondmaal te gebruiken. In de geest van de avondmaalsgebeden nemen we van het brood en het water ter gedachte-nis aan het lichaam en het bloed dat

voor ons geofferd is, en we behoren Hem te gedenken en zijn geboden te onderhouden opdat wij altijd zijn Geest bij ons zullen hebben.

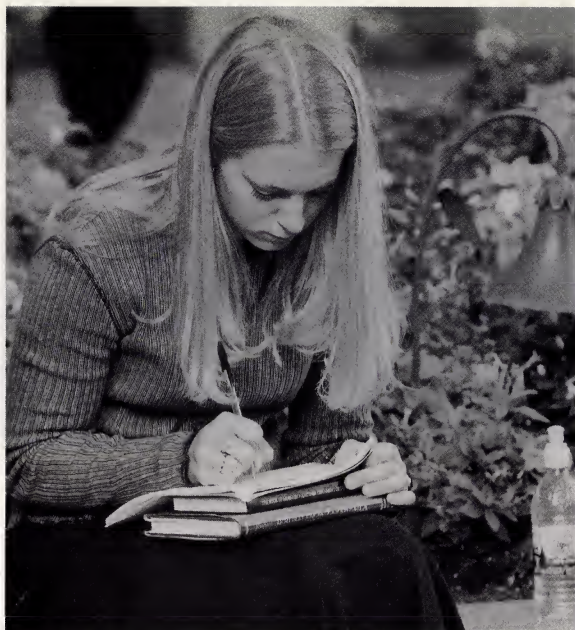
Onze Verlosser heeft alle zonden, pijnen, gebreken en ziekten op zich genomen van iedereen die ooit geleefd heeft en zal leven.³² Niemand heeft ook maar enigermate geleden als Hij. Hij kent onze beproevingen uit eigen ervaring. Ik vergelijk het een beetje met ons, als we zouden proberen de Mount Everest te beklimmen en niet verder kwamen dan de eerste meters. Maar Hij heeft alle 8.640 meter naar de top van de berg geklommen. Hij heeft meer geleden dan enige andere sterveling zou kunnen.

De verzoening komt niet alleen de zondaar ten goede, maar ook degenen tegen wie gezondigd is — de slachtoffers. Door te vergeven wie ‘tegen u zondigt’ (BJS, Matt. 6:13), brengt de verzoening een mate van vrede en troost teweeg bij wie onschuldig slachtoffer zijn geworden van de zonden van anderen. De belangrijkste bron voor genezing van de ziel is de verzoening van Jezus Christus. Dat is waar, of het nu gaat om de pijn van een persoonlijke tragedie of van zo’n vreselijke, nationale ramp

als we kortgeleden in New York, Washington D.C., en bij Pittsburgh hebben meegemaakt.

Een zuster die een pijnlijke scheiding heeft doorgemaakt, schreef hoe ze kracht ontleende aan de verzoening. Ze schreef: ‘Onze scheiding (...) ontsloeg me niet van de plicht om te vergeven. Ik wilde het echt, maar het was of me iets werd geboden waartoe ik eenvoudig niet in staat was.’ Haar bisschop gaf haar een doeltreffend advies: ‘Houd in uw hart een plaats vrij voor vergeving, en als ze komt, sta er dan voor open.’ Vele maanden gingen voorbij, waarin ze worstelde om te kunnen vergeven. Ze vertelde: ‘Tijdens die lange momenten van gebed (...) was ik aangestolen op een levengevende bron van troost van mijn hemelse Vader. Ik voelde dat Hij niet teleurgesteld naar me keek omdat ik nog niet kon vergeven; Hij treurde eerder met mij samen toen ik huilde. (...)’

‘Wat er uiteindelijk in mijn hart gebeurde, is voor mij een verbazingwekkend en wonderbaarlijk bewijs van de verzoening van Christus. Ik had de verzoening altijd gezien als een middel om bekering van de zondaar effectief te maken. Ik had me

niet gerealiseerd dat het degene tegen wie gezondigd is, mogelijk maakt om in zijn of haar hart de zoete vrede van vergeving te ontvangen.³³

Wie gekwetst zijn, behoren al het mogelijke te doen om hun beproevingen te verwerken, en de Heiland zal 'zijn volk hulp (...) verlenen volgens hun krankheden.'³⁴ Hij zal onze lasten helpen dragen. Sommige wonden zijn zo pijnlijk en diep dat ze niet kunnen genezen zonder de hulp van een hogere macht en de hoop op volmaakte gerechtigheid en herstelling in het volgende leven. Omdat de Heiland alles heeft geleden wat wij ooit kunnen voelen of meemaken,³⁵ kan Hij de zwakken helpen sterker te worden. Hij heeft het allemaal zelf meegemaakt. Hij begrijpt onze pijn en zal zelfs in onze donkerste uren bij ons zijn.

Wij verlangen naar de grootste zegening van de verzoening — eenwording met Hem, in zijn goddelijke tegenwoordigheid zijn, persoonlijk

bij onze naam worden genoemd als Hij ons liefderijk welkom heet met een stralende glimlach, ons met open armen opwacht om ons te hullen in zijn grenzeloze liefde.³⁶ Wat zal dat een heerlijke, prachtige ervaring zijn als we ons waardig genoeg voelen om in zijn tegenwoordigheid te zijn! De kosteloze gave van zijn grote zoenoffer voor ieder van ons is de enige manier waarop we voldoende verhoogd kunnen worden om vóór Hem te staan en Hem van aangezicht tot aangezicht te aanschouwen. De overstelpende boodschap van de verzoening is de volmaakte liefde die de Heiland heeft voor ieder van ons. Het is een liefde vol erbarmen, genade, billijkheid, lankmoedigheid, en vooral vergeving.

De slechte invloed van Satan kan alle hoop die we hebben om onze fouten te overwinnen, vernietigen. Hij wil dat we denken dat we verloren zijn, en dat er geen hoop is. Daar tegenover reikt Jezus ons de hand om

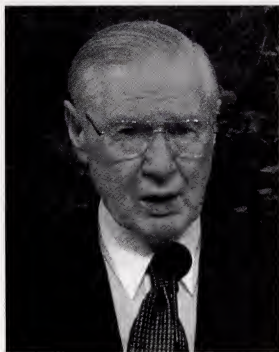
ons op te beuren. Door onze bekering en de gave van de verzoening kunnen we ons voorbereiden totdat we het waardig zijn vóór Hem te staan. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Mosiah 4:6-7.
2. Moroni 10:32.
3. 2 Nephi 25:23.
4. 1 Korintiërs 15:22.
5. Zie Bible Dictionary, 'Atonement', blz. 617.
6. Jakob 4:12.
7. 2 Nephi 25:23; cursivering toegevoegd.
8. 'Pres. Hinkley: Christmas a Result of Redeeming Christ', *Church News*, 10 december 1994, blz. 4.
9. Jesaja 53:4-5.
10. 1 Korintiërs 12:3.
11. 'Er is een heuvel ver van hier', lofzang 130.
12. John Taylor, *The Mediation and Atonement* [1892], blz. 150.
13. LV 19:18.
14. Lucas 22:44.
15. Matteüs 26:42.
16. Matteüs 26:47-75, 27:28-31.
17. Johannes 19:19.
18. Matteüs 27:46.
19. Zie LV 133:50.
20. Matteüs 27:50.
21. Johannes 19:34.
22. Matteüs 27:51, 54.
23. 'Bij 't gebed voor 't brood en 't water', lofzang 115.
24. Johannes 15:26.
25. Alma 42:22-25.
26. 2 Nephi 25:23; Alma 34:15-16, 42:22-24; Moroni 10:32-33.
27. Johannes 11:25.
28. Handelingen 24:15.
29. John Taylor, *The Gospel Kingdom*, blz. 118. Zie ook Johannes 5:28-29.
30. 'As Ye Sow (...)', Brigham Young University Speeches of the Year, 3 mei 1955, blz. 7.
31. Jesaja 55:7.
32. Alma 7:11-12.
33. Naam bij de redactie bekend, 'My Journey to Forgiving', *Ensign*, februari 1997, blz. 42-43.
34. Alma 7:12.
35. Alma 7:11.
36. Alma 26:15; Mormon 5:11; 6:17; Mozes 7:63.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij verzocht de algemene autoriteiten, de gebiedszeventigen en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening voor te stellen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie er niet mee instemt, maakt dit kenbaar.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen; Boyd Kenneth Packer als waarnemend president

van het Quorum der Twaalf Apostelen; en de volgende broeders als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, en Henry B. Eyring.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers

in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de ouderlingen L. Aldin Porter en Marlin K. Jensen te ontheffen als lid van het Presidium der Zeventig. Ook stellen wij u voor de ouderlingen L. Aldin Porter, Vaughn J. Featherstone, Rex D. Pinnegar, John K. Carmack, en L. Lionel Kendrick te ontheffen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en hen de status van emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig te verlenen. Wie hiermee kan instemmen, maakt dit kenbaar.

Met dank voor hun diensten als lid van het Tweede Quorum der Zeventig ontheffen wij de ouderlingen Richard B. Wirthlin, Richard E. Cook, Wayne M. Hancock, and Ray H. Wood en de volgende gebiedszeventigen: Norman C. Boehm, Jess L. Christensen, Dale L. Dransfield, David W. Eka, James E.

Beeld op Temple Square om de offers te herdenken die de handkarponiers gebracht hebben.

Griffin, Esteban Guevara, Ronald J. Hammond, Thomas A. Holt, Ernst Husz, Julio H. Jaramillo, Lloyd W. Jones, Seiji Katanuma, J. Grey Larkin, Haruyoshi Nakamura, Karl E. Nelson, Jesús Nieves, Rodrigo Obeso, James S. Olson, Glen A. Overton, William W. Parnley, Steven H. Pond, Michael T. Robinson, Jorge W. Ventura, en Craig T. Vincent. Wie met ons hun waardering willen uiten, maken dat kenbaar door de hand op te steken.

Wij stellen u voor met een woord van dank de ouderlingen Marlin K. Jensen, Neil L. Andersen, en John H. Groberg te ontheffen als het algemeen zondagsschoolpresidium; en de ouderlingen Robert K. Dellenbach, F. Melvin Hammond, en John M. Madsen als het algemeen jongemannenpresidium. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar door de hand op te steken.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan de ouderlingen Charles Didier en Cecil O. Samuelson als lid van het Presidium der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan Carlos J. Garcia, R. Randall Huff, en John W. Yardley als gebieds-zeventigen. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan de ouderlingen Cecil O. Samuelson, John H. Groberg, en Richard J. Maynes als het algemeen zondagsschoolpresidium en de ouderlingen F. Melvin Hammond, Glenn L. Pace, en Spencer J. Condie als het algemeen jongemannenpresidium. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten, gebieds-zeventigen en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie er niet mee instemt, maakt dit kenbaar.

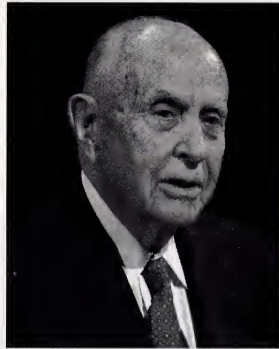
Naar het zich laat aanzien, is de steunverlening unaniem bevestigend geweest.

Dank u, broeders en zusters, voor uw geloof en gebeden. □

Het geloof van onze profeten

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Wat wij nodig hebben, is het geloof van Brigham Young en het geloof van Gordon B. Hinckley en het geloof van de mensen die onze profeten en leiders zijn.’

Ik hoop dat u, evenals ik, een warm gevoel in uw hart had toen ik mijn hand opstak om steun te verlenen aan president Hinckley als president van de kerk, en als profeet, ziener en openbaarder, en van de andere functionarissen die u zijn voorgesteld. Wat een geweldige gelegenheid voor ons allen om onze huidige profeet op aarde te kunnen steunen — maar niet alleen door uw hand eventjes op te steken, maar door in uw hart en ziel te voelen dat u hem niet alleen steunt maar dat u onderschrijft wat hij heeft gedaan en wat hij voor ons heeft gedaan als onze vertegenwoordiger naar de wereld toe. We zijn dankbaar voor de fantastische, geïnspireerde manier waarop hij met

de wereld heeft gecommuniceerd en haar heeft toegesproken, met name de afgelopen dagen en weken.

Een paar jaar geleden was Arturo Toscanini dirigent van het New York Philharmonic Orchestra in New York en hij verzorgde als zodanig iedere zaterdag een radio-uitzending. Op zekere dag ontving hij per post een verfrommeld gelijg briefje waarin stond:

‘Geachte meneer Toscanini, ik ben een eenzame schaapherder in de bergen van Wyoming. Ik heb twee kostbare bezittingen: een oude viool en een radio die op batterijen loopt. De batterijen beginnen leeg te raken en mijn viool is zo ontstemd dat ik er niet meer op kan spelen. Zou u aanstaande zaterdag in uw radioprogramma alstublieft een A willen laten horen?’

De volgende week maakte Arturo Toscanini tijdens de uitzending bekend: ‘Voor een splinternieuwe vriend in de bergen van Wyoming zal het gehele New York Philharmonic Orchestra nu unisono een zuivere A laten horen.’ En ze speelden een zuivere A. Vervolgens kon die eenvoudige, eenzame man zijn A-snaar stemmen, en daarop ook zijn E-snaar en D-snaar en G-snaar afstemmen.

Is het geen interessante gedachte voor de vele mensen die mij op dit ogenblik horen — wier viool ofwel leven misschien een beetje ontstemd is — dat we naar een algemene conferentie van de kerk kunnen komen

en de fijne boodschappen kunnen beluisteren die worden gebracht?

Wij die in de gelegenheid zijn om hier te spreken, bidden met kracht dat we de energie en sterkte en vitaliteit mogen hebben, zoals ik nu, terwijl ik in de nazomer van mijn leven ben, om te getuigen van de waarheid van dit werk — want ik ben daar een getuige van.

Ik verkeer in de omstandigheid — evenals velen onder u, en zoals vele anderen zouden wensen — dat ik in een mormoons gezin ben opgegroeid en een product van de kerk ben. Ik had de kans om erop uit te gaan, in de wereld te verkeren en met mensen in allerlei posities om te gaan, of dat nu de overheid was of het bedrijfsleven of wat dan ook, maar in ieder geval contact te hebben met mensen en hun te vertellen van de gevoelens in mijn hart.

President Hinckley heeft vaak in onze bijeenkomsten gezegd, en ik denk dat het en public was, dat er in zijn kantoor achter zijn stoel een plaat van Brigham Young hangt. En soms als president Hinckley een drukke dag achter de rug heeft en een zware dag met heel veel moeilijke beslissingen, draait hij zich om in zijn stoel en kijkt naar de plaat van Brigham achter hem, en stelt hem dan hardop of in gedachten de vraag: 'Broeder Brigham, wat zou u doen?' of 'Welk advies zou u me geven?'

Denk eens aan wat er de laatste paar jaar allemaal gebeurd is. U bent allemaal goed op de hoogte van de inspiratie en leiding die president Hinckley ontvangen heeft bij de groei van de kerk — de bouw van tempels, de restauratie van het vroegere Hotel Utah tot een prachtig gebouw dat nu naar de profeet het Joseph Smith Memorial Building heet, en dit opmerkelijke bouwwerk, het Conferentiecentrum, waarin we ons vandaag bevinden — zo'n gebouw is waarschijnlijk nergens ter wereld te vinden. En voor ons die nu een aantal jaren nauw met president Hinckley hebben samengewerkt en naar hem hebben geluisterd, was dat een geweldige ervaring en zegen, daar wij de geïnspireerde uitbreiding die gaande is,

konden waarnemen en voelen en meemaken.

Als we eens naar Brigham Young kijken en nadenken over de inspiratie en leiding die deze bijzondere man ontving, herinneren we ons hoe hij in staat was om de tragische leegte als gevolg van de dood van de profeet Joseph Smith te vullen, hoe hij naar voren trad en door inspiratie en openbaring de eindperiode van het verblijf in Nauvoo en de planning van de reis naar het westen leidde en stuurde. We herinneren ons het ononderbroken werk aan de tempel te Nauvoo in die tijd en de organisatie daarvan zodat het voort kon gaan. En dan de grote groepen huifkarren die naar het westen trokken en tenslotte in Salt Lake City aankwamen. Dat zou het Zion worden waar zij konden aanbidden en

onderwijzen en prediken en kerken bouwen, en alles konden doen wat nodig was, zodat deze beschaving en cultuur die we hebben, zouden kunnen uitdijen en groeien.

Denk u eens in hoe geïnspireerd de profeet Brigham Young was toen hij de mensen niet alleen de grote stad Salt Lake City liet bouwen, maar ze ook uitzond om al die andere plaatsen te vestigen. Het was geniaal dat hij de mensen erop uit stuurde en de verder weg gelegen valleien en gebieden liet bekijken, zodat de pioniers die deze valleien binnenstroomden daarheen konden gaan en zich vestigen, huizen en steden en nederzettingen bouwen, en hun persoonlijkheid, karakter en talenten ontwikkelen. Dus in plaats van één grote stad werden er onder zijn leiding zo'n 360 plaatsjes in Wyoming, Nevada,

President Gordon B. Hinckley begeleidt na een conferentiebijeenkomst zijn vrouw, Marjorie, bij het verlaten van het Conferentiecentrum. Zij worden gevolgd door de presidenten Thomas S. Monson en James E. Faust, raadgevers in het Eerste Presidium, en Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Arizona, zuidelijk Idaho en Utah opgebouwd.

Als de mensen erop uit gingen en die kleine plaatsjes vestigden, ontwikkelden ze hun talenten en capaciteiten door in het schoolbestuur of de dorpsraad te werken of leiding te geven in de nederzetting. Ze werden de burgers van dat gebied en begonnen scholen te bouwen en de gemeenschap uit te breiden. We zien wat er gebeurd is in die gebieden waarvan Brigham Young een visie had en ze op gang bracht. Stel u voor hoe dat zich ontwikkeld heeft — bijvoorbeeld een plaatsje als Las Vegas (Nevada), zodat mensen via die plaats naar San Bernardino (Californië) konden reizen. Men kwam per boot in San Pedro (Californië) aan, ging naar San Bernardino voor de nodige uitrusting en voorraden om naar deze vallei te komen, en reisde vervolgens door naar de randgemeenschappen tot in het zuidelijke Sanpete County of het noordelijke Idaho, of ergens anders.

Ik ben een product van die onderneming. Toen de familie van mijn moeder hier in Salt Lake City aankwam, werden ze naar Tooele gestuurd om zich daar te vestigen. Later werden ze naar Idaho gezonden omdat daar een zaagmolen en een graanmolen gebouwd moesten worden. De familie van mijn vader maakte deel uit van deze kolonisering in Farmington (Utah) — een kolonisering waardoor mensen sterker werden en allerlei kansen kregen. In plaats van in de menigte van een grote stad op te gaan, werd hun gevraagd naar een kleiner plaatsje te verhuizen waar ze hun capaciteiten konden ontwikkelen, waar meer scholen zouden zijn en de behoefte aan leerkrachten, en waar mensen met talent hun mogelijkheden zouden ontplooien. Uiteindelijk werd mijn familie gevraagd Farmington en Tooele te verlaten, hun mooie akkers te verkopen en naar zuidelijk Idaho te gaan. Daar was in die tijd niets anders te vinden dan alsem.

In zo'n kleine nederzetting werden mijn moeder en vader verliefd op elkaar. Tegen de tijd dat ze twintig jaar waren en wilden trouwen, waar gingen ze trouwen? In de tempel in

Een rij wachtenden voor het Conferentiecentrum slingert zich via een trap aan de buitenkant van het gebouw naar boven.

Logan (Utah). Hoe gingen ze daarheen? Met paard en wagen. Hoe lang duurde dat? Nou, vijf à zes dagen. Autowegen of mooie paden? Natuurlijk niet. Ze reisden over paden die bestonden uit karrensporen over en door de alsem en over rotsen. Waar gingen ze trouwen? Waar werden ze verzegeld? Er was maar één plaats mogelijk — in de tempel. Ze gingen met paard en wagen.

Dat werd een deel van mijn erfgoed. Men groeide dus op in zulke kleine plaatsjes. Vervolgens besloot de kerk academies te openen en er werden er ongeveer dertig in die afgelegen gebieden gestart. Ook bij ons in het dorp kwam zo'n school, en daardoor kwamen veel mensen uit aangrenzende gebieden in die plaats wonen om een hogere opleiding te krijgen. Die hogere opleiding was natuurlijk slechts een middelbare school, maar het werd een academie genoemd.

Ik spreek dus over de inspiratie die de profeet Brigham Young ontving toen men zich hier vestigde, bij de opbloei van dit berggebied rond Salt Lake City. Kijk eens wat we nu zijn en hoe we zijn gegroeid. Denk aan de zegen die we genieten in de vorm van

president Hinckley als onze profeet, ziener, openbaarder en leider. En laten we een visie ontwikkelen van wat er gebeurt en wat er nog zal gebeuren als we maar genoeg geloof hebben om voort te zetten waaraan men hier begonnen is. Besef wat er nog staat te gebeuren en wat er nu wordt gedaan.

President Hinckley bespreekt vaak met ons dat hij graag meer geloof onder ons volk zou zien groeien. Dat geloof een resultaat is van het naleven van de beginselen van het evangelie, leven zoals we moeten en onze kinderen opvoeden zoals dat behoort. En dan te zien hoe zij groeien en hun karakter en persoonlijkheid zodanig ontwikkelen dat ze een toonbeeld worden van waar we in geloven en wat we hopen te doen en te bereiken.

U herinnert zich allemaal de man die een maanzieke zoon had. Hij ging naar de Heiland toe en vroeg de Heiland of Hij die kwade geest uit zijn zoon wilde drijven. En de man zei tegen de Heiland: 'Ik heb het aan uw discipelen gevraagd, maar zij konden het niet.' De Heiland zegende de jongen. De kwade geest verliet hem onmiddellijk en de discipelen van de Heiland kwamen naar Hem toe en zeiden: 'Waarom

konden wij dat niet? Waarom waren we er niet toe in staat?' (Zie Matteüs 17:14-21.) De Heiland zei ook: 'Gij (...), kleingelovigen' (Matteüs 16:8).

Als u maar het geloof had van zo'n klein — ik probeer me de naam van de boom te herinneren. [President Hinckley zegt: 'Mosterd.'] Mosterd! Dank u, president. (Ik houd de president dichtbij me in de buurt om me te helpen.) Als u maar het geloof van een mosterdzaadje had. Velen van u hebben misschien nooit een mosterdzaadje gezien. Een paar jaar geleden zaten we in Jeruzalem in een auto en de chauffeur zei: 'O, daar staat een mosterdboom.' En ik zei: 'Laten we er even naar kijken.' We stapten dus uit om die mosterdboom te bekijken. Er hing een peultje aan en ik kon het openmaken. Het leek op de peultjes van een johannesbroodboom. Ik zag de piepkleine zaadjes, niet veel groter dan een peperkorrel.

Probeer de gelijkenis van de Heiland goed te begrijpen. Als u slechts zo weinig geloof had als dat piepkleine mosterdzaadje — ik had er een in mijn hand en kon hem nauwelijks zien — als u zo'n beetje geloof had, kon u tegen de berg zeggen: 'Verplaats u van hier daarheen', en hij zou verplaatst worden als u zoveel geloof had. (Zie Matteüs 17:20.) 'O, gij kleingelovigen.'

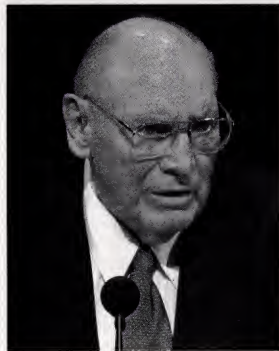
Dus het geloof dat wij nodig hebben, is het geloof van Brigham Young en het geloof van Gordon B. Hinckley en het geloof van de mensen die onze profeten en leiders zijn.

God leeft. Ik weet dat Hij echt bestaat en ik weet dat Hij van ons houdt. Ik weet dat. En ik weet dat Jezus de Christus is, de zoon van God. ik heb die invloed gevoeld. Ik ben er getuige van. Ik weet dat Joseph Smith een profet is en dat alle historische verslagen van wat hij als werktuig in de herstelling heeft gedaan, waar zijn, en dat de profeten door de jaren heen, inclusief president Hinckley, door God geroepen zijn. Het werk is waar. Ik geef u mijn liefde en mijn getuigenis dat in mijn hart brandt. Elke dag van mijn leven hoop ik iemand te vertellen en iemand te helpen begrijpen dat dit werk waar is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Stap voor stap

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'We hoeven vandaag niet volmaakt te zijn. We hoeven niet beter te zijn dan een ander. We moeten alleen zo goed mogelijk doen wat wij kunnen.'

Geliefde broeders en zusters, het is mij een voorrecht hier voor u te staan en mij getuigenis te geven over de waarheid van het evangelie dat is hersteld. We hebben net geluisterd naar ouderling David B. Haight — 95 jaar. Ik hoop maar dat mijn geheugen op die leeftijd half zo goed is dat van hem — als ik zolang leef.

Ik vind het heerlijk als de heiligen bijeenkomen. Of het nu is als gezin in een bescheiden onderkomen of met duizenden in enorme zalen, de hemelen verheugen zich als zij die de naam van Jezus Christus liefhebben en eren, bijeenkomen om in zijn naam te aanbidden.

Wij maken allemaal iets anders mee in ons leven. Terwijl sommigen vandaag vervuld zijn van vreugde, hebben anderen het gevoel dat hun hart zal breken van verdriet. Hoewel sommigen het gevoel hebben dat de

wereld hun pareloester is, hebben anderen het gevoel dat zij zelf de pareloester zijn, uit de oceaan geplukt, opengebroken en beroofd van alles wat hun dierbaar is.

Wat uw huidige situatie ook is, wat uw emotionele of geestelijke toestand ook is, ik wil u graag raad geven waar u, ongeacht waar u nu staat in uw reis door dit sterfelijk leven, wat aan zult hebben.

We hebben veel ontvangen waarvoor we dankbaar kunnen zijn. En ik denk dat we een deel van onze zorgen zullen vergeten als we bedenken hoeveel zegeningen we hebben. Kalmte en vreugde zullen zeker uw deel zijn als u beseft dat we als kerk onder het leiderschap van onze geweldige president, president Gordon B. Hinckley, zeer gezegend zijn. Dat zal ons kracht geven.

Onlangs heb ik gelezen over Erik Weihenmayer, een man van drieëndertig jaar die ervan droomde de Mount Everest te kunnen beklimmen — een prestatie die een uitdaging zou zijn voor de meest bedreven klimmers van de wereld. In feite bereikt negentig procent van hen die de poging wagen, nooit de top. De temperaturen daar dalen tot vijftig graden onder nul. Naast de extreme kou, windsnelheden van honderd zestig kilometer per uur, dodelijke bergspelen en lawines, moet de klimmer uitdagingen als grote hoogte, zuurstoftekort en misschien onhygiënisch eten en drinken overwinnen. Sinds 1953 zijn minstens 165 klimmers omgekomen bij hun poging om de top op 8.839 meter hoogte te bereiken.

Ondanks de risico's staan er ieder jaar honderden klaar om de tocht te wagen, onder andere Erik. Maar er is een belangrijk verschil tussen Erik en alle andere klimmers die het eerder hadden geprobeerd: Erik is volslagen blind.

Toen Erik dertien jaar was, verloor hij zijn gezichtsvermogen als gevolg van een erfelijke ziekte in het netvlies. Hoewel hij veel van wat hij graag wilde doen niet meer kon, was hij vastbesloten zijn leven niet te verspillen met gevoelens van depressiviteit en nuttelosheid. Hij begon toen zijn grenzen te verleggen.

Op zestienjarige leeftijd ontdekte hij het bergbeklimmen. Door het oppervlak van een rots af te tasten vond hij steunplekken voor zijn handen en voeten zodat hij kon klimmen. Zestien jaar later ging hij de Mount Everest beklimmen. Het verslag van zijn tocht staat, zoals u zich voor kunt stellen, vol beangstigende en levensbedreigende uitdagingen. Maar uiteindelijk bereikte Erik de top aan de zuidkant en schaarde zich zo bij allen die hem voor waren gegaan; een van de weinigen die op de top van de hoogste berg ter aarde hebben gestaan.

Toen hem gevraagd werd, hoe hij het had gedaan, zei Erik: 'Ik zei steeds tegen mezelf: blijf op het doel gericht. Laat al die twijfel en angst en frustratie daar niet tussen komen.'

Maar belangrijker nog, hij zei: 'Neem iedere dag stap voor stap.'

Ja, Erik heeft de Mount Everest bedwongen door gewoon de ene voet voor de andere te zetten. En hij ging daarmee door totdat hij de top bereikte.

Net als Erik kennen wij waarschijnlijk obstakels die ons belemmeren. Wellicht voeren wij zelfs excuses aan om duidelijk te maken waarom we niet kunnen doen wat we willen. Maar misschien kunnen we, als we in de verleiding zijn om ons gebrek aan prestatie goed te praten, eens aan Erik denken, die, ondanks het verlies van zijn gezichtsvermogen, iets bereikte waarvan velen dachten dat het onmogelijk was, gewoon doordat hij de ene voet voor de andere zette.

Een oude spreuk luidt dat een reis van duizend mijl met een enkele stap begint.

Soms maken we ons het voortgaan moeilijker dan nodig is. We kunnen een reis van duizend kilometer nooit maken door te toppen over hoe lang die zal duren of hoe moeilijk die zal zijn. We maken zo'n reis door elke dag stap voor stap te nemen en dat keer op keer te herhalen totdat we onze bestemming bereiken.

Hetzelfde beginsel is van toepassing op de vraag hoe u en ik geestelijk tot grote hoogten kunnen klimmen.

Onze hemelse Vader weet dat we onze tocht moeten beginnen op het

punt waar we nu staan. 'Als u een ladder opklimt,' legde de profeet Joseph Smith uit, 'moet u onderaan beginnen en u stap voor stap omhoog bewegen totdat u bovenaan komt. Zo is het ook met de beginselen van het evangelie — u moet bij het eerste beginsel beginnen en doorgaan totdat u alle beginselen van de verhoging leert beheersen. Maar u zult ze pas beheersen als u al lang door de sluier bent gegaan.'

Onze hemelse Vader houdt van ons allemaal en begrijpt dat klimmen voorbereiding, tijd en vastbeslotenheid vergt. Hij begrijpt dat we af en toe een fout maken, dat we struikelen, dat we ontmoedigd raken, en het misschien zelfs op willen geven en tegen onszelf zeggen dat het de worsteling niet waard is.

We weten dat het de moeite waard is, want de prijs — het eeuwige leven — is 'de grootste van alle gaven Gods.'¹² En om te kwalificeren moeten we de ene stap na de andere doen en doorgaan om de geestelijke hoogten te bereiken waarnaar we verlangen.

In de heilige Schrift wordt een eeuwig beginsel goopenbaar: 'Het is niet nodig, dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem toelaat. En verder is het nuttig, dat hij naarstig zij, opdat hij daardoor de prijs moge behalen.'

We hoeven niet snel te zijn. We moeten alleen gestaag doorgaan en ons in de juiste richting bewegen. We moeten doen wat we kunnen, de ene stap na de andere.

Toen ik jong was, hield ik van hardlopen. Hoewel u het misschien moeilijk kunt geloven, heb ik enkele wedstrijden gewonnen. Ik ben niet zo snel meer. Feitelijk weet ik niet eens of ik het er goed vanaf zou brengen in een wedstrijd waarin de enige andere mededingers de andere leden van het Quorum der Twaalf Apostelen zouden zijn.

Mijn vermogen om hard te lopen is niet zo geweldig meer. Ik verheug me op die tijd in de toekomst dat ik, met een herrezen lichaam, weer over een veld kan sprinten en de wind door mijn haren kan voelen. Maar ik sta niet echt stil bij het feit dat ik dat nu niet kan.

Algemene autoriteiten en leden van het koor steunen kerkleiders tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

Dat zou onverstandig zijn. In plaats daarvan doe ik de stappen die ik wel kan doen. Ondanks de beperkingen van mijn leeftijd, kan ik nog één stap tegelijk doen. Het enige dat mijn Vader in de hemel nu van mij vereist, is dat ik doe wat ik kan. En dat is ook alles wat Hij van u vereist, ongeacht onze handicaps, beperkingen of onzekerheden.

John Wooden was misschien wel de beste coach in de geschiedenis van het college basketbal. Vier seizoenen lang werd hij niet één keer verslagen. Zijn teams hebben tien nationale kampioenschappen gewonnen. Ooit hebben zijn teams achttentachtig keer achter elkaar gewonnen.⁵

Een van de eerste dingen die coach Wooden er bij zijn spelers inpompte, was iets wat zijn vader hem geleerd had toen hij als jongen op de boerderij opgroeide. 'Maak je niet te veel zorgen over beter worden dan iemand anders', zei zijn vader. 'Leer van anderen, ja. Maar probeer niet alleen maar beter dan zij te zijn. Daar heb je geen controle over. Probeer in plaats daarvan, en werk daar heel hard aan, zo goed te zijn als je maar kunt. Daar heb je wel controle over.'⁶

Laat me een hypothetisch voorbeeld geven van een lieve zuster in een gegeven wijk met volmaakte kinderen, die nooit in de kerk storen. Ze werkt aan de twintigste generatie van haar familiegeschiedenis,

haar huis is om door een ringetje te halen, ze heeft het boek Marcus uit het hoofd geleerd en brexit wollen truien voor weeskinderen in Roemenië. Ik zeg absoluut niets ten nadele van deze lofwaardige doelen. Maar als u nu in de verleiding komt om uw handen in de lucht te gooien en op te geven vanwege deze lieve zuster, denk er dan aan dat u evenmin een partij voor haar bent als ik voor de leden van het Quorum der Twaalf bij de zestig meter sprint.

Het enige waar u zich om moet bekommeren is dat u ernaar streeft zo goed mogelijk te zijn. En hoe doet u dat? U houdt het oog gericht op de doelen die er in dit leven het meest toe doen en beweegt u stap voor stap in de richting van die doelen.

Ik weet dat velen vinden dat het pad moeilijk begaanbaar en de weg donker is. Maar net als Erik, de moedige bergbeklimmer, zijn we niet zonder gids.

We hebben Schriften waarin de wil van God aan de mensheid door de eeuwen heen staat geopenbaard. Als wij ons in het woord van God verheugen, stellen we onze geest open voor eeuwige waarheden en ons hart voor de vriendelijk influisteringen van de Heilige Geest. Gods woord, in de vorm van de Schriften en de profeten van deze tijd, is waarlijk een 'een lamp voor [onze] voet en een licht op [ons] pad.'⁷

Als we lezen over de grote zielen die ons zijn voorgedaan, komen we tot de ontdekking dat ook zij hun perioden van ontmoediging en verdriet kenden. We ontdekken dat ze hebben doorgezet ondanks tegenspoed, soms zelfs ondanks hun eigen zwakheden. We ontdekken dat ook zij voorwaarts bleven gaan, de ene stap na de andere. Wij kunnen zoals die rechtschapen zielen zijn, waarover Lehi zei dat zij 'de ijzeren roede vastgrepen; en zij drongen zich naar voren door de donkere mist heen, (...) totdat zij bij de boom kwamen en van de vrucht ervan aten.'⁸

We hebben ook een levende profet, president Gordon B. Hinckley. Hij geeft raad en profetische leiding in onze tijd.

Door zijn raad en onze gebeden kunnen wij de hemel bereiken en persoonlijk met de Oneindige communiceren. Door geloof kan zelfs de hemel ten bate van ons worden bewogen. Deuren zullen opengaan en wij zullen antwoord krijgen.

Denk eens aan Joseph Smith. Als jongen zag hij zich omgeven door verwarrende en tegenstrijdige stemmen en snakte ernaar te weten welke van alle kerken de juiste en ware was. Hij voelde zich ook blind — omgeven door het duister van zijn tijd. Toen hij in het boek Jakobus in het Nieuwe Testament had gelezen, geloofde hij de woorden van de apostel vanouds

die zie: 'Indien echter iemand van u in wijsheid tekortschiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigheid en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.' Joseph geloofde die woorden en trok zich op een lentemorgen in 1820 terug in een stuk bos om zijn ziel in gebed te verheffen en zijn hemelse Vader om wijsheid te vragen.

Het antwoord op zijn gebed vervulde hem met licht en richting. Onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon verschenen aan hem. Hun leiding verjoeg de dikke duisternis die hem had aangegrepen en die hem dreigde te vernietigen. Ze verjoeg zijn verarring voorgoed.

Vanaf dat ogenblik tot aan zijn martelaarsdood bijna een kwart eeuw daarna wijdde Joseph Smith zich aan het pad dat hem door de Vader en de Zoon was gewezen. Sta er eens bij stil hoe pijnlijk zijn leven was. Sta eens stil bij het lijden en de vervolging die hij te verduren had. Toch ging hij door, stap voor stap; hij heeft nooit opgegeven; hij heeft er nooit aan getwijfeld dat zijn hemelse Vader, als hij zelf maar deed wat hij kon, voor de rest zou zorgen.

Broeders en zusters, onze tijd hier is zo kort. Ik kan me goed inleven in de gevoelens van de profeet Jakob toen hij zei: 'Ons leven is als een droom voorbijgegaan.'¹⁰

Onze tijd zal maar al te snel voorbij zijn. Laten we, nu we het kunnen — nu we nog tijd hebben — in de juiste richting lopen en de ene stap na de andere doen.

Dat is gemakkelijk. We hoeven vandaag niet volmaakt te zijn. We hoeven niet beter te zijn dan een ander. We moeten alleen zo goed mogelijk doen wat wij kunnen.

Hoewel u zich wellicht moe voelt, hoewel u de weg soms misschien niet ziet, weet dat uw Vader in de hemel zijn rechtschapen volgelingen nooit in de steek zal laten. Hij zal u niet zonder troost laten. Hij zal aan uw zijde zijn en u iedere stap op de weg begeleiden.

Luister naar deze prachtige woorden, geschreven door president Joseph Fielding Smith waarmee hij dit leven beschrijft.

Schijnt de reis u wat lang, en het pad soms zo steil?

Raakt met distels en doornen gij slaags?

Wondt g'aan stenen uw voet bij uw worst'len omhoog naar de top, door de hitte des daags?

Voelt g'u zwak en bedroefd en neerslachtig misschien,

nu gij onder uw vracht gaat gebukt?

Schijnt het kruis u te zwaar, dat u op werd gelegd?

Deelt geen ander de last, die u drukt?

Zonder vrees zij uw hart nu gij zijt onderweg; er is Eén, die gestadig u wenkt. Zie met blijdschap omhoog, grijp Hem kloek bij de hand, die naar 't hoogste geluk u dan brengt.

't Land zo heilig en rein, waar geen moeite bestaat, — zonder zond' volgt gij immer zijn stem —

waar geen traan wordt gestort, want men vindt er geen leed; grijp zijn hand en treed binnen met Hem.¹¹

Mogen wij de moed hebben om onze eigen Mount Everest te beklimmen; mogen wij stap voor stap op de reis door het leven voorwaarts gaan totdat we het beste dat we in ons hebben, bereiken.

Onze hemelse Vader leeft en kent ons en houdt van ieder van ons. Jezus is de Christus, de Zoon van God, de Heiland en Verlosser van iedereen, de Vredevorst. Joseph Smith is de profeet van de herstelling, en president Gordon B. Hinckley is nu onze profeet, ziener en openbaarder. Ik geef u dit getuigenis, en het is mijn getuigenis dat u gelukkig en content zult zijn als u uw best doet. Dit is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

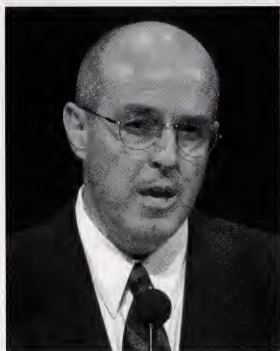
1. 'Everest Grueling for Blind Man', *Deseret News*, 5 juni 2001, A12; zie ook Karl Taro Greenfield, 'Blind to Failure', *Time*, 18 juni 2001.
2. Joseph Smith, *Encyclopedia of Joseph Smith's Teachings*, samengesteld door Larry E. Dahl en Donald Q. Cannon (1997), blz. 519.
3. LV 14:7.
4. Mosiah 4:27.
5. <http://www.coachwooden.com/bio.shtml>
6. <http://www.coachwooden.com/bodysuccess.shtml>
7. Psalmen 119:105.
8. 1 Nephi 8:24.
9. Jakobus 1:5.
10. Jakob 7:26.
11. 'Schijnt de reis u wat lang?', *Heilige lofzangen*, nr. 150.

'Kom mijn ongeloof te hulp'

Ouderling L. Whitney Clayton
van de Zeventig

'We stimuleren het proces van geloofsversterking als we doen wat goed is — groeiend geloof is daarvan altijd het gevolg.'

Eens voegde de Heiland zich bij een grote menigte, die luisterde naar een gesprek tussen zijn discipelen en de schriftgeleerden. Hij vroeg de schriftgeleerden toen: 'Waarom zijt gij met hen aan het redetwisten?'

Een man kwam naar Hem toe, knielde voor Hem neer en antwoordde dat hij de discipelen gevraagd had bij zijn zoon een kwade geest uit te werpen, maar 'zij hebben hem niet kunnen genezen'. De vader smeekte Hem: 'Maar als gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!'

'Jezus zeide tot hem: Als Gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie geloof.'

'Terstond riep de vader van de knaap uit en zeide: Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!'

De Heiland sprak toen de kwade geest bestraffend toe: '(...) Ga van hem uit en kom niet meer in hem. En [de geest] ging uit onder geschreeuw en hevige stuiptrekkingen. (...)'¹

Wij allemaal hebben moeilijke, zelfs wanhopige uren doorgemaakt waarin we onder tranen op onze knieën vielen en net als die vader smeekten: 'Heer, ik geloof; kom mijn ongeloof te hulp.'

Zoals de Heiland klaarstond om die vader te helpen wiens zoon 'maanziek'² was, zo staat Hij ook klaar om in deze tijd ons ongeloof te hulp te komen, zodat we met geloof onze worstelingen in dit leven kunnen overleven en 'als overwinnaar uit de strijd [mogen] komen.'³

Geloof in de Heer Jezus Christus is het eerste evangeliebeginsel.⁴ Geloof is '[hoop] op dingen, die niet worden gezien, maar die waar zijn'⁵ 'Iemand die geloof heeft, is altijd gemotiveerd om (...) lichamelijk en mentaal in actie te komen.'⁶ 'Geloof in Jezus Christus houdt in dat we zoveel vertrouwen in Hem hebben, dat we gehoorzaam zijn aan wat Hij ons ook gebiedt. Zonder gehoorzaamheid is er geen geloof.'⁷

'Zo is dan geloof uit het horen' van het woord van God, en het is een geestelijke gave.⁸ Geloof groeit als we niet alleen horen, maar ook handelen naar het woord van God, gehoorzaam aan de waarheden die ons geleerd zijn.⁹

Het antwoord van Maria op de

aankondiging van de engel is een schitterend voorbeeld. Maria kreeg van de engel Gabriël te horen: 'Gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden.' Maria zei toen gehoorzaam tegen Gabriël: 'Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord.'¹⁰

Bij een andere gelegenheid '(...) Zag [Jezus] twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andreas, wiens broeder, een net in de zee werpen; want zij waren vissers.

'En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken.

'Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem.'¹¹

Na de herrijzenis van de Heiland gingen Petrus en andere discipelen vissen. Maar 'die nacht vingen zij niets. Toen het reeds morgen werd, stond Jezus aan de oever; de discipelen wisten echter niet, dat het Jezus was.' Hij zei tegen hen: 'Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden. Zij wierpen het (net) uit en konden het niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.'¹²

Zo'n geloofsversterkende gehoorzaamheid zien we ook in het leven van de profet Joseph Smith. Na de nachtelijke bezoeken van de engel Moroni op 21 september 1823, ging Joseph 's morgens met zijn vader aan het werk. Omdat hij bijna de hele nacht wakker was geweest, 'bleek [hij] zo uitgeput te zijn, dat [hij] er helemaal niet toe in staat was.' Zijn vader zei dat hij weer naar huis moest gaan, en '[hij] begaf [zich] op weg (...); maar [zijn] krachten begaven [hem] geheel, en [hij] viel (...) hulpeloos op de grond en lag daar enige tijd zonder [zich] ook maar van iets bewust te zijn.' Toen hij bijkwam, 'keek [hij] op en zag boven [zijn] hoofd dezelfde boodschapper staan, evenals tevoren door licht omgeven.' Hij gebood Joseph om 'naar [zijn] vader te gaan en hem te vertellen van het visioen en de opdrachten die [hij] had ontvangen.' Hoewel hij begrijpelijkerwijs moe was, ging hij gehoorzaam 'terug naar [zijn] vader in

het veld en vertelde hem alles.' Zijn vader antwoordde 'dat het van God was en dat [hij] moest heengaan en doen wat de afgezant des hemels [hem] had opgedragen.' Toen verliet Joseph, uitgeput maar gehoorzaam, 'het veld en begaf [zich] naar de plaats waar volgens de bode de platen bewaard lagen', een paar kilometer verderop.¹³

Elke dag besluiten we wat we wel en niet zullen doen en kunnen daarbij uit talloze mogelijkheden kiezen. Als het onze eerste prioriteit is de geboden blijmoedig te gehoorzamen, en niet mopperen of oordelen over wat Hij ons gebiedt, worden we dienstmaagden van de Heer en vissers van mensen, en werpen we ons net uit aan de rechterzijde van ons eigen schip. We doen gewoon wat de Heer heeft geboden, ook als we moe zijn, in het vertrouwen dat Hij ons zal helpen om precies te doen wat Hij vraagt.¹⁴ Als we dat doen, komt de Heer ons ongelofte hulp en wordt ons geloof krachtig, levend en onwankelbaar. De profeet Joseph Smith schreef vanuit

de gevangenis in Liberty: 'Zeer geliefde broeders, laten wij daarom blijmoedig alles doen wat in ons vermogen ligt, en dan mogen wij onbewogen staan met de volste verzekering, de zaligheid Gods en de openbaarmaking van zijn arm te kunnen zien.'¹⁵

Ongeacht wie we zijn of waar we wonen, er is altijd veel routine en herhaling in ons dagelijks leven. Daarbij moeten we heel bewust doen wat het belangrijkste is. Dat houdt ook in dat we allereerst ruimte maken voor de minimale, dagelijkse vereisten voor gelovig gedrag: oprechte gehoorzaamheid, nederig gebed, serieuze schriftstudie en onzelfzuchtige hulp aan anderen. Geen andere vitamines die we dagelijks innemen, versterken de spieren van ons geloof zo snel. We moeten ook niet vergeten dat oprecht vasten ons geloof versterkt. Dat is vooral belangrijk als we in geloof proberen af te rekenen met ingeroeste karakterfouten die we alleen kwijttraken 'door bidden en vasten.'¹⁶

Geloof in de Heer Jezus Christus

ontwikkelen is een proces dat stap voor stap, regel op regel en gebod op gebod verloopt. We stimuleren het proces van geloofsversterking als we doen wat goed is — groeiend geloof is daarvan altijd het gevolg.¹⁷ Als we dagelijks ons geloof oefenen door gebed, studie en gehoorzaamheid, zal de Heiland ons ongelofte hulp komen en wordt ons geloof een schild dat 'alle vurige pijlen van de goddelozen (...) [kan] uitblussen.'¹⁸ Alma heeft gezegd dat we elke verleiding van de duivel kunnen weerstaan met ons geloof in de Heer Jezus Christus.¹⁹ We kunnen echter niet de belangrijke ingrediënten van het geloof negeren of verwerpen en toch 'een rijke oogst' verwachten.

Wij zien in deze tijd talloze voorbeelden van ontwikkelend geloof van kerkleden. Als jongemannen, jongevrouwen en volwassen echtparen een zendingsoep aanvaarden, als echtparen zich in deugd voorbereiden op een huwelijk in de heilige tempel, als ouders hun kinderen oefenen volgens de eis van hun weg²⁰,

Via grote schermen aan de rechter- en linkerkant van het Conferentiecentrum krijgen de aanwezigen een betere blik op de spreker.

versterken zij hun geloof in de Heer Jezus Christus. Als wij de sabbat heiligen, onze roeping grootmaken, onze tiende en vastengaven betalen, nieuwe leden in de kerk verwelkomen in de groep waarin ze thuishoren, en vrienden en burens vragen zich te verdiepen in de waarheden van het evangelie, versterken we ons geloof. Als we ervoor kiezen onze zonden na te laten en ons willen bekeren, en zowel in goede als in woelige tijden op onze knieën vallen om te bidden, ontwikkelen we een krachtig geloof.

Dan merken we dat er in ons eeuwen leven gebeurt wat in het Boek van Mormon wordt beschreven: 'Nochtans vastten en baden zijn dikwijls, en werden sterker en sterker in hun ootmoed, en steeds standvastiger in het geloof van Christus, zodat hun ziel met blijdschap en vertroosting werd vervuld, ja, zodat hun hart werd gereinigd en geheiligd, welke heiliging geschiedde, omdat zij hun hart aan God hadden gewijd.'¹

Ik weet dat de Heiland leeft en dat Hij ons ongelooft te hulp komt. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

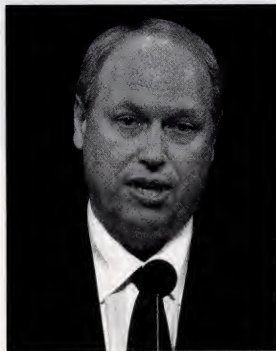
NOTEN

1. Zie Marcus 9:14–29; zie ook Matteüs 17:14–18.
2. Matteüs 17:15.
3. LV 10:5.
4. Zie Geloofsartikelen 1:4; Bible Dictionary, 'Faith', blz. 670.
5. Alma 32:21; zie ook Hebreëen 11:1; Ether 12:6.
6. Bible Dictionary, blz. 670.
7. *Evangeliebeginselen*, blz. 18.
8. Zie Romeinen 10:17; Moroni 10:11; Bible Dictionary, blz. 669.
9. Zie Bible Dictionary, blz. 669–670.
10. Lucas 1:31–32, 38.
11. Matteüs 4:18–20.
12. Johannes 21:2–4, 6.
13. Geschiedenis van Joseph Smith 1:47–50.
14. Zie 1 Nephi 3:7.
15. LV 123:17.
16. Matteüs 17:21; zie ook Marcus 9:29.
17. Zie Bible Dictionary, blz. 669.
18. LV 27:17.
19. Alma 37:33.
20. Zie Spreuken 22:6.
21. Helaman 3:35.

Het plan van onze Vader

Ouderling Christoffel Golden jr.
van de Zeventig

'[Het is] de wens van de Vader ons allemaal in de gelegenheid te stellen een volheid van vreugde te ontvangen, de volheid die Hij bezit.'

In een openbaring die de profeet Joseph Smith in juni 1830 ontving, wordt ons verteld wat de bedoeling van onze hemelse Vader is: 'Want zie, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.'¹ Volgens die verklaring is het de wens van de Vader ons allemaal in de gelegenheid te stellen een volheid van vreugde te ontvangen, de volheid die Hij bezit, in zijn volmaakte en verheerlijkte staat.'

In deze gedenkwaardige laatste dagen verklaren wij dat God, onze eeuwige Vader, leeft. We getuigen dat we vóór dit leven als zijn geestkinderen in zijn tegenwoordigheid zijn geweest. Tijdens ons voorsterfelijk leven zijn we onderwezen in een omgeving waar

we de gelegenheid hadden om onze talenten en vaardigheden te ontwikkelen. In die gezegende, voorsterfelijke sfeer 'hebben [wij] het goede gekozen', zijn we 'vrij gelaten goed of kwaad te kiezen', hebben we 'een zeer groot geloof geoefend' en hebben we 'goede werken' gedaan. Daarom hebben we onze eerste staat behouden en heeft onze Vader ons op zijn beurt geordend om in dit leven bepaalde voorrechten te ontvangen.³

Zo wordt ook in openbaring van de laatste dagen bekendgemaakt dat onze hemelse Vader een groot plan van zaligheid heeft vastgesteld voor al zijn geestkinderen die hun eerste staat hadden behouden.⁴ Dat houdt in dat we eens zoals onze Vader in de hemel kunnen worden en alle eigenschappen en rechten kunnen bezitten die Hij nu heeft. De apostel Petrus bracht de heiligen in herinnering dat de goddelijke kracht van de Heer 'ons met alles, wat tot leven en godsvrucht strekt [heeft] begiftigd' opdat wij 'daardoor deel [zouden] hebben aan de goddelijke natuur (...)'⁵ Die bewering van Petrus kunnen we stoutmoedig vinden, en we geven toe dat het een heel leven en meer veert om zo ver te komen, maar toch worden zijn gedachten bevestigd in de opdracht van de Heiland: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.'⁶

Het plan van de Vader vereist ook dat allen die hun eerste staat

Conferentiegangers passeren op Temple Square de Tabernakel.

hadden behouden, in een sterfelijke, of tweede staat, beproefd en getest zouden worden. In die omstandigheden moeten we zelf handelen en onszelf en God bewijzen dat we al zijn geboden onderhouden, en zonde en tegenspoed te boven komen.⁷

Sinds de val van Adam en door de aard van de sterfelijke mens, heeft de mens de neiging ontwikkeld om Gods wetten te overtreden, en is hij daardoor onderworpen aan de eisen der gerechtigheid. En toch, wegens de voorkennis van onze hemelse Vader en door het grote plan van geluk heeft Hij een plan van barmhartigheid bedacht. Dat voorzag in een manier waarop aan de zware eisen der gerechtigheid werd voldaan door een oneindige verzoening.⁸

Jezus Christus, vanaf het begin Degene die de Vader had gekozen⁹, bezat alle kenmerken en eigenschappen die nodig waren om door zijn verzoening de wetten van gerechtigheid en barmhartigheid met elkaar in harmonie te brengen.¹⁰

Door de verzoening, heeft koning Benjamin gezegd, kunnen we de

natuurlijke mens afleggen als we gehoor geven aan de ingevingen van de Heilige Geest.¹¹ Het is daarom ons getuigenis dat allen die tot Christus komen, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie geloof kunnen oefenen om 'eewigdurende zaligheid en het eeuwige leven' te verkrijgen.¹²

Wij getuigen ook dat we pas konden voldoen aan alle voorwaarden van het grote plan van geluk toen onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, na de Grote Afval, door middel van Joseph Smith het evangelie hadden hersteld.¹³

Onze dierbare profeet, president Gordon B. Hinckley, heeft gezegd dat '(...) het verslag van de profeet over deze gebeurtenissen waar is, dat de Vader (...) heeft getuigd van de goddelijke natuur van zijn Zoon, dat de Zoon de jonge profeet aanwijzingen heeft gegeven, waarna er een reeks gebeurtenissen volgde die leidden tot de stichting van "de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem."¹⁴

Het is het innige verlangen van alle getrouwen om hun tweede staat

te behouden. We hoeven niet alleen onze weg terug naar huis te zoeken. De Heer heeft zijn koninkrijk op aarde gevestigd waarin Gods uitverkorenen vergaderd kunnen worden.

De Heer heeft ons in zijn liefdevolle zorg voorzien van alle belangrijke middelen die nodig zijn om ons een weg te banen langs de vele valkuilen die de boze op ons pad heeft geplaatst.¹⁵

Die onmisbare middelen omvatten de verordeningen en verbonden van het evangelie waarin de macht van de verzoening zichtbaar is.¹⁶ We hebben ook de heilige Schriften die ons voorzien van een maatstaf om waarheid van dwaling te onderscheiden.¹⁷

Het is belangrijk dat we leven in een gezegende tijd waarin de Heer zijn wachters, de levende apostelen en profeten, in ons midden heeft geplaatst. Zij dragen alle noodzakelijke sleutels en de bevoegdheid die nodig zijn om de verordeningen van heil en verhoging te bedienen.¹⁸

Bovendien hebben wij, als gedoopte leden van de kerk van Christus, de buitengewone gave van de

Heilige Geest. De Heiland heeft op de avond vóór zijn lijden voor onze zonden tegen zijn discipelen gezegd: 'De Geest (...) zal (...) u de weg wijzen tot de volle waarheid.'¹⁹

Johannes de Openbaarder zag in een hemels visioen dat het plan van onze Vader in vervulling ging en hij beschreef de toestand van degenen die grote beproevingen hadden doorstaan en hun kleed hadden gewassen in het bloed van het Lam. Hij zag hoe zij de wereld hadden overwonnen, voor Gods troon stonden en Hem dienden in zijn tempel. De Heer was in hun midden, terwijl de getrouwen niet meer hongerden en dorstten, en God had alle tranen gedroogd.²⁰

We hoeven niet te vrezan, maar we moeten met geloof het grote plan van geluk van onze hemelse Vader volgen. Wij roepen iedereen op om de genade en barmhartigheid van de Heer te ontvangen, want Hij is 'machtig om te behouden' en 'zal [ons] geenszins verlaten'²¹

Ik bid dat de Heer ons zegent in dit belangrijke streven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

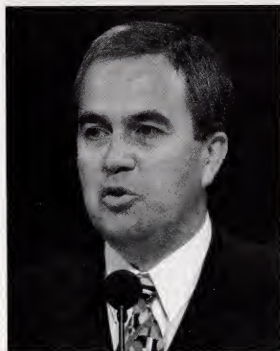
NOTEN

1. Mozes 1:39.
2. Zie Mozes 7:67; LV 76:69–70.
3. Zie Alma 13:3–13; 1 Petrus 1:20.
4. Alma 42:8.
5. 2 Petrus 1:3–4.
6. Matteüs 5:48; zie ook 3 Nephi 12:48.
7. Matteüs 7:21; Openbaring 3:21; LV 98:14–15.
8. Zie Alma 42:15.
9. Zie Mozes 4:2.
10. *Leringen van het evangelie*, instituu-tesboek, blz. 22.
11. Zie Mosiah 3:19.
12. Mosiah 5:15; Moroni 10:32.
13. Zie 1 Nephi 11:13–36;
- 2 Nephi 3:5–11.
14. LV 1:30; 'Special Witnesses of Christ,' *Liahona*, april 2001, blz. 24.
15. Zie Mozes 4:3–4; LV 93:39.
16. Johannes 3:5; Mosiah 5:1–2; LV 76:50–54.
17. Zie Alma 4:19; 31:5.
18. Zie Matteüs 10:1–15; LV 1:4–15; 21:1–8.
19. Johannes 16:13.
20. Openbaring 7:14–17.
21. Zie Deuteronomium 7:7–18.

De evangeliebeginselen in ons hart schrijven

Ouderling Walter F. González
van de Zeventig

'Kennis alleen is niet genoeg. We moeten de tijd nemen om de beginselen toe te passen.'

met het Boek van Mormon. Nephi bad dat de woorden die hij in zwakte had geschreven, voor ons sterk gemaakt zouden worden; 'want ze bewegen hen goed te doen; ze geven hun kennis betreffende hun vaders; en ze spreken van Jezus, en bewegen hen in Hem te geloven, en tot het einde te volharden, hetgeen het eeuwige leven is' (2 Nephi 33:4).

Ik heb gezien hoe steeds meer leden in Zuid-Amerika leiding vinden in de leer en de evangeliebeginselen. Het blijft onze taak, in Zuid-Amerika en overal elders, te zoeken naar de beginselen in de Schriften en de leringen van de profeten, en die 'niet met inkt (...), maar met de Geest van de levende God, niet op tafelen van steen, maar op tafelen van vlees in de harten' (2 Korintiërs 3:3) te schrijven. Dat vergt tijd. Het vergt zowel tijd om de waarheden van het evangelie te leren als om ze toe te passen.

Voor de meeste Zuid-Amerikaanse leden begon onze kennismaking met de evangeliebeginselen met tijd vrijmaken om naar de lessen en het getuigenis van de zendingen te luisteren. We namen de tijd om te luisteren, en nu zijn we de zendingen die in ons land gewerkt hebben alleen maar dankbaar. Onze diepe dankbaarheid betreft niet alleen de zendingen, maar ook hun familie. (Nu sturen honderden Zuid-Amerikanen hun eigen kinderen op zending om de blijde boodschap van het herstelde evangelie te verkondigen.) Wie van ons behoren tot de eerste

generatie kerkleden, zijn ook heel dankbaar voor onze ouders, die geen lid waren, dat ze ons rechtschapen beginselen hebben bijgebracht waardoor we voorbereid waren om de boodschap van het evangelie te herkennen en te ontvangen.

De zendelingen hebben de aanzet gegeven tot het aanleren van de leer en de evangeliebeginselen; maar het evangelie in ons hart houden is een aanhoudende taak die tijd vergt. Kennis alleen is niet genoeg. We moeten de tijd nemen om de beginselen toe te passen. Nephi wist bijvoorbeeld dat de Heer onze gebeden beantwoordt. Eeuwen geleden paste hij die kennis toe en zorgde zo voor eeuwige zegeningen voor ons, in onze tijd. Als we aandachtig lezen, zien we dat Nephi in groot geloof tot God bad omdat hij wist dat God zijn 'geroep' zou horen. (Zie 2 Nephi 33:3.) Wat zijn we Nephi dankbaar dat hij de tijd nam om zijn kennis toe te passen. Wat zijn we dankbaar dat Nephi die kennis in zijn hart

schreef, niet 'met inkt (...) maar met de Geest van de levende God.'

Net als kennis vergt disciplineschap ook tijd. Soms zien we dat een verslaggever waar is, maar veranderen we onze prioriteiten niet om tijd te maken en dat beginsel na te leven. Zo lopen we waardevolle kansen mis om een verandering van hart te ontwikkelen zoals de Heilige Geest ons leert. Denk eens even na over het voorbeeld van Enos die de toepassing van de kennis die hij van zijn vader ontving, uitstelde. Uiteindelijk nam hij de tijd om volgens die kennis te leven; daardoor hebben wij vele zegeningen ontvangen. Enos zegt dat hij in het bos op jacht was toen zijn hart diep geraakt werd door de leringen van zijn vader over het eeuwige leven en de vreugde van de heiligen. Daarom besloot hij tijd te maken om te bidden. (Zie Enos 1:3-4.) In goddelijk antwoord op zijn gebed sloot de Heer met Enos een verbond dat Hij de kronieken op een door Hem bepaald

moment onder de Lamaniëten tevoorschijn zou laten komen. (Zie Enos 1:16.) God beantwoordt onze gebeden. Enos schreef dit beginsel niet op de stenen tafels maar op de tafels van vlees in zijn hart, en verkreeg daardoor kennis van een hoger niveau. Dat bracht hem zegeningen, maar ook ons, in ons bedeling.

Tallose zaken belemmeren ons in onze goede bedoelingen om tijd vrij te maken voor het aanleren van een evangeliebeginsel en vooral voor het naleven ervan. De overvloed aan informatie over welk onderwerp dan ook via de media kan bijvoorbeeld overweldigend zijn. Zo'n overvloed aan informatie kan er de oorzaak van zijn dat sommigen 'zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenning der waarheid te kunnen komen' (2 Timoteüs 3:7).

Allesmaal kunnen we onszelf evalueren, bepalen wat ons ervan weerhoudt tijd te nemen om een bepaald evangeliebeginsel na te leven, ons dan bekeren en de nodige maatregelen treffen zodat we tijd hebben om dat evangeliebeginsel toe te passen. Als we dat doen, heeft de Heer beloofd dat we net als Enos zijn waarheden beter zullen begrijpen. De Heiland heeft gezegd: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:17).

Tijd vrijmaken om de evangeliebeginselen te leren, erover na te denken en vooral ze toe te passen, zal ons de vreugde en de vrede brengen die van de Geest komen. In Zuid-Amerika en andere delen van de wereld zal de kerk blijven bloeien, omdat steeds meer leden de evangeliebeginselen niet met inkt, maar met de Heilige Geest zullen blijven schrijven; niet op tafels van steen, maar op de tafels van vlees in hun hart. Ik getuig dat de waarheden in de Schriften onze verstandelijke waardering kunnen veranderen in een eenwording met Christus, als we de tijd nemen om die waarheden in ons leven te integreren. Ik weet dat de Heiland de levende Christus is. Daarvan getuig ik. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Als een besproeide hof'

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij zouden [tiende en gaven] moeten betalen als persoonlijke manier om onze liefde voor een milddadige en barmhartige Vader in de hemel te laten zien.'

Zeker en gestaag verbreidt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zich, zoals geprofeteerd, over de aarde. In de woorden van Daniël is het de steen die 'zonder toedoen van mensenhanden (...) van de berg losraakte'.¹ De beste beschrijving die Jesaja kon geven aan hetgeen hij voorzag, was 'wonderlijk en wonderbaar'.² Het is een wonder! Die herstelling en verbreiding van het evangelie van Jezus Christus zijn vervuld van allerlei wonderen, openbaringen en manifestaties. Veel daarvan hebben in onze dagen plaatsgevonden.

Ik was 17 jaar voordat er ook maar ergens buiten Noord-Amerika een ring van Zion bestond. Er zijn

nu ruim duizend ringen in andere werelddelen. Er zijn nu 125 tempels in gebruik of aangekondigd, waarvan meer dan de helft (64) buiten de Verenigde Staten. En ik was al bijna 16 jaar voordat er slechts één tempel buiten de Verenigde Staten en Canada was.

We hebben meegemaakt dat de openbaring werd ontvangen waardoor het priesterschap aan alle goede mannen op de juiste leeftijd kan worden gegeven, een zegen die het werk op veel plaatsen in de wereld heeft versneld. We hebben meegemaakt dat onze Schriften, volledig of gedeeltelijk, in bijna honderd talen zijn uitgegeven. We hebben de langverwachte vorming meegemaakt van de quorums van zeventig met geweldige mannen afkomstig uit vele naties, die op hun beurt in vele naties werkzaam zijn. Onlangs heeft president Hinckley het permanente studiefonds bekendgemaakt, dat het potentieel bezit om velen, tot in de verste uithoeken van de aarde, tot zegen te zijn. En zo wordt de kerk steeds internationaler.

Ik geef deze korte samenvatting om u nu op een ander wonder te wijzen — nog een openbaring, zo u wilt — een wonder dat misschien de meeste leden van de kerk is ontgaan. In zekere zin was het ook niet de bedoeling dat het op zou vallen. Ik heb het over het besluit van de algemene autoriteiten, ruim tien jaar geleden,

om van de leden van de kerk, zowel hier als in andere landen, geen aanvullende bijdragen meer te verlangen voor bijzondere projecten en om ze niet meer te verplichten aan bepaalde fondsen bij te dragen.

Die beslissing werd genomen midden in de periode van internationale groei die ik zojuist heb beschreven, maar hoe was dat financieel mogelijk? Hoe konden we naar plaatsen gaan die nog verder weg lagen en waar de economische situatie vaak nog slechter was en tegelijkertijd onze mensen vrijwaren van alle aanvullende financiële aanslagen? Het zou lijken of het logischer was geweest om precies het tegengestelde te doen.

Hoe is het dan gegaan? Ik zal u vertellen hoe het is gegaan — met het oprechte geloof van de kant van de broeders in het Presidium dat alle leden, tot en met het nieuwste lid, het beginsel van tiende en vrijwillige gaven zouden eren en we er door getrouwheid aan zo'n goddelijk beginsel wel zouden komen.

Ik hoorde nog niet bij het Quorum der Twaalf toen die belangrijke beslissing werd genomen, maar ik kan me voorstellen hoe die uitvoering werd besproken, en wat voor geloof er van die liefhebbende en voorzichtige mannen werd vereist. Wat te doen als de kerk geen aanvullende bijdragen meer vergde en de heiligen hun tiende en gaven *niet* betaalden? Voor zover ik weet, is dat idee nooit serieus overwogen. De algemene autoriteiten handelden met geloof — geloof in God, geloof in het goopenbaarde beginsel, geloof in ons. Ze hebben nooit achterom gekeken. Dat was een schitterende (maar haast onopgemerkte) dag in het volwassens worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Maar om dat besluit te eren, moeten wij, als individuele leden van de kerk, net zo volwassen zijn. Ik wil u graag vijf redenen noemen waarom wij allen, rijk of arm, doorgewinterd lid of recente bekeerling, getrouw onze tienden en gaven moeten betalen.

Ten eerste: betaal het en leer het

In dit uitzicht vanuit het noordoosten op het centrum van Salt Lake City zijn kantoorgebouwen en gebouwen van de kerk te zien.

uw kinderen en kleinkinderen, de opkomende generatie, die, als we niet oppassen, op zou kunnen groeien in deze gezegende nieuwe werkwijze van de kerk zonder ook maar iets te begrijpen van hoe er gezorgd wordt dat er tempels, kerkgebouwen, seminaries en activiteiten komen. Laat uw kinderen weten dat veel van de zegeningen van de kerk er zijn omdat u en zij tienden en gaven aan de kerk geven, en dat die zegeningen praktisch niet op een andere manier mogelijk zijn.

Neem uw kinderen dan met u mee naar de tiendeafrekening aan het einde van het jaar, zoals de kleinzoon van president Howard W. Hunter enkele jaren geleden door zijn vader werd meegenomen. Bij die gelegenheid maakte de bisschop zijn genoegen kenbaar dat de jonge broeder Hunter een volledige tiende wilde betalen. Terwijl hij de muntjes in ontvangst nam, vroeg hij de jongen of hij dacht dat het evangelie waar was. Toen de jongen zijn volledige tiende, 14 cent, overhandigde, zei de zevenjarige dat hij dacht dat het evangelie

waar was, maar 'het kost wel een boel geld.'³ Maar aan de gebouwen, programma's en materialen die ik heb genoemd hangt een prijskaartje, en dat is een belangrijke les die onze kinderen al in hun jeugd moeten leren.

Ten tweede: betaal uw tiende om aanspraak te kunnen maken op de zegeningen die zijn beloofd aan hen die dat doen. 'Beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.'⁴ President Joseph F. Smith vertelde altijd graag het verhaal over zijn moeder, Mary Fielding Smith, die, nadat ze in Nauvoo haar man als martelaar was kwijtgeraakt en met vijf vaderloze kinderen naar het westen was getrokken, in haar armoede nog steeds haar tiende betaalde. Toen iemand op het tiendekantoor eens de misplaatste suggestie deed dat zij van de enige aardappels die ze had kunnen oogsten, geen tiende zou moeten geven, zei ze tegen die man: 'William, je moet je schamen. Zou je mij een zegen willen ontzeggen? Als ik mijn

tiende niet betaalde, zou ik verwachten dat de Heer mij zijn zegens zou onthouden. Ik betaal mijn tiende niet alleen omdat het een wet van God is, maar omdat ik verwacht ervoor gezegend te worden. [Ik heb een zegen nodig.] Door me aan deze en andere wetten te houden, verwacht ik (...) in staat te zijn voor mijn gezin te zorgen.'⁵

Ik kan niet *alle* manieren opnoemen waarop zegeningen zullen volgen op gehoorzaamheid aan dit beginsel, maar ze zullen komen op een manier die veel verder gaat dan alleen het financiële. In mijn leven bijvoorbeeld heb ik de vervulling gezien van Gods belofte 'Dan zal ik, u ten goede, de afvreter dreigen.'⁶ Die zegen, bescherming tegen hem die ons wil vernietigen, hebben mijn geliefden en ik rijkelijk ontvangen, meer dan ik onder woorden kan brengen. Ik geloof dat die goddelijke bescherming, tenminste voor een deel, is gekomen door ons vaste besluit om individueel en als gezin tiende te betalen.

Ten derde: betaal uw tiende om te laten zien dat het bezit van materiële

goederen en het vergaren van wereldse rijkdom niet het belangrijkste doel van uw bestaan is. Een jonge echtgenoot en vader die van een studentenkomen leeft, vertelde mij onlangs: 'De beslissende momenten voor ons als heiligen der laatste dagen komen wanneer we rechtstreeks tegen de stroom in onze cultuur op moeten zwemmen. Tiende betalen is zo'n moment. Terwijl we in een wereld leven waar het verkrijgen van materiële zaken belangrijk is, en wantrouwen in iederen die of alles wat iets met ons geld wil, in de hand wordt gewerkt, schudden wij al die zelfzucht af om vrijwillig, vol vertrouwen en royaal te geven. Door dat te doen, zeggen we werkelijk dat we anders zijn, dat we Gods eigen volk zijn. In een maatschappij die ons voorhoudt dat geld het belangrijkste voor ons is, zeggen wij nadrukkelijk dat dit niet zo is.'⁷

President Spencer W. Kimball heeft eens verteld over een man die zich beroemde op zijn grote grondbezit en enorme eigendommen — bossen en wijngaarden, kudden en velden, vijvers en huizen, allerlei soorten bezit. Hij beroemde zich daarop, maar tot het einde van zijn leven wilde hij er geen tiende van betalen, of zelfs maar erkennen dat het gaven van God waren. President Kimball sprak toen op de begrafenis van die man, en merkte op dat deze grootgrondbezitter te ruste werd gelegd in een klein, rechthoekig stuk grond, 'ter grootte van de lengte van een lange man en de breedte van een zware.'⁸ Het antwoord op de eeuwenoude vraag: 'Hoeveel heeft hij nage-laten?' is: 'Alles' — daar kunt u zeker van zijn. We zouden er dus goed aan doen om schatten te vergaren in de hemel, waar geen belastingen maar leerstellingen betekenis geven aan testament en wilbeschikking.⁹

Ten vierde: betaal uw tienden en gaven omdat u eerlijk en recht-schapen bent en ze God rechtmatig toekomen. Een van de opvallendste regels in de Schriften is Jehova's krachtig gestelde vraag: 'Mag een mens God beroven?' [Wij vragen:] Waarin

beroven wij U? [En Hij antwoordt:] In de tienden en de heffing.¹⁰

Tiende betalen is niet een symbolisch bedrag geven dat we uit een soort liefdadigheid aan God schenken. Tiende betalen is een schuld inlossen. Ouderling James E. Talmage heeft het eens beschreven als een contract tussen ons en de Heer. Hij stelde zich voor dat de Heer zei: "Je hebt veel nodig in deze wereld — voedsel, kleding, een onderdak voor je gezin en jezelf, de normale gemakken van het leven. (...) Je zult de middelen hebben om die dingen te verkrijgen; maar onthoud dat ze van Mij zijn, en Ik verwacht van jou dat je Mij huur betaalt van hetgeen Ik je in handen heb gegeven. Je zult echter niet je hele leven dezelfde inkomsten hebben, [dus] (...) in plaats van wat sterfelijke landeigenaars doen — die vereisen dat je vooruit betaalt, wat je lotgevallen of vooruitzichten ook mogen zijn — zul je Mij [alleen] betalen wanneer je wat hebt ontvangen; en je zult Mij betalen overeenkomstig hetgeen je ontvangt. Als het zo zou zijn dat je inkomen in een zeker jaar overvloedig is, dan [zal je tien procent] wat meer zijn; en als het zo is dat het volgende jaar er een van tegenspoed is en je inkomen niet is zoals het geweest is, dan [zal je tien procent] minder zijn. [Wat de omstandigheden ook mogen zijn, die tiende zal eerlijk zijn.]"

'Hebt u ooit een verhuurder gevonden die bereid was om een dergelijk billijk contract met u te sluiten?' vraagt ouderling Talmage. 'Wanneer ik de gulheid van dit alles overdenk,' zegt hij, 'krijg ik het gevoel in mijn hart dat ik mijn gezicht nauwelijks naar de hemel zou kunnen wenden (...) als ik probeerde [God] te onthouden wat [rechtmatig van Hem is].'¹¹

Dat brengt ons bij de vijfde reden om onze tienden en gaven te betalen. Wij zouden ze moeten betalen als persoonlijke manier om onze liefde voor een milddadige en barmhartige Vader in de hemel te laten zien. Door zijn genade heeft God de hongerigen brood gegeven en de armen kleding. Op verschillende tijden horen wij daar allemaal

bij, hetzij in materiële of in geestelijke zin. Voor ieder van ons zijn het evangelie en de zegeningen ervan doorgebroken als het licht van de dageraad, en is de duisternis van onwetendheid en verdriet, angst en wanhoop verdreven. In natie na natie hebben zijn kinderen geroepen en heeft de Heer geantwoord. Door de verbreiding van zijn evangelie over de wereld, verlicht God de Lichten van de vermoeden en laat Hij de verdrukten vrij. Zijn liefhebbende goedheid heeft het leven van onze leden, rijk of arm, dichtbij of ver weg, gemaakt 'als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt'.¹²

Ik wil mijn diepste dankbaarheid uiten voor alle zegeningen van het evangelie, vooral voor de grootste van Gods gaven, de verzoenende gave van Gods Eniggeboren Zoon. Ik weet dat ik de hemel nooit voor enige gunst terug kan betalen, maar er zijn veel manieren waarop ik mijn dankbaarheid moet *proberen* te tonen. Een van die manieren is door tienden en vrijwillige gaven te betalen. Ik wil iets teruggeven, maar ik wil niet (met de woorden van koning David) iets geven 'wat niets kost'.¹³

Ik getuig dat het beginsel tiende van God afkomstig is, verkondigd in een schriftuurlijke eenvoud dat zijn goddelijke herkomst verraadt. Het is mijn gebed dat wij allen deze zegen voor altijd veilig stellen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

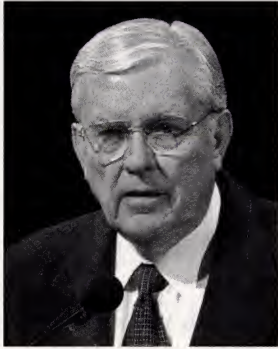
NOTEN

1. Daniël 2:45.
2. Jesaja 29:14.
3. Geciteerd door David B. Haight, *De Ster van oktober 1981*, blz. 57.
4. Maleachi 3:10.
5. Conference Report, april 1900, blz. 48.
6. Maleachi 3:11.
7. Persoonlijke correspondentie.
8. Conference Report, april 1968, blz. 74.
9. Zie Matteüs 6:19–21.
10. Maleachi 3:8.
11. *The Lord's Tenth* (brochure, 1968), blz. 10–11.
12. Jesaja 58:11; zie ook Jesaja 58:6–10.
13. 2. Samuel 24:24.

De leer van insluiting

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als wij ware discipelen van de Heer, Jezus Christus, zijn, zullen we al onze naasten altijd liefdevol de helpende hand bieden.'

Het kan een mooie, heldere herfstdag als vandaag zijn geweest. De Heiland onderrichtte een aantal van zijn discipelen, toen een man, die alleen als 'wetgeleerde' staat aangeduid, vroeg: 'Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?'

Jezus kende het hart van deze man en begreep dat de vraag een zwakke poging was om Hem iets tegenstrijdigs over de wet van Mozes te laten zeggen.

De Heiland reageerde door zelf twee vragen te stellen: 'Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?'

Zoals verwacht kon de wetgeleerde de wet citeren: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.'

'Gij hebt juist geantwoord', zei de Heiland. 'Doe dat en gij zult leven.'

Maar de wetgeleerde was daar niet mee tevredengesteld. Hij wist dat de Joden strenge regels hadden over omgang met mensen die niet van hun geloof waren. Daarom wilde hij de Heer meer informatie ontlokken, in de hoop Hem op een tegenstrijdigheid te betrappen: 'En wie is mijn naaste?' vroeg hij.

Het was opnieuw tijd voor onderricht. Jezus gebruikte een van zijn favoriete en doeltreffendste onderwijsmethoden: een gelijkenis, wellicht een van de geliefdste en bekendste gelijkenissen in het hele christendom.

U kent de gelijkenis, dat een man vanuit Jeruzalem naar Jericho onderweg was, werd beroofd en halfdood achtergelaten. Er kwam een priester voorbij aan de overkant; ook een Leviet bleef niet staan om hem te helpen. Toen zei Jezus:

'Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewegen.'

'En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.'

Toen stelde Jezus de wetgeleerde nog een vraag: 'Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?'

En de wetgeleerde antwoordde: 'Die hem barmhartigheid bewezen heeft.'

Toen gaf Jezus zijn laatste instructies aan de wetgeleerde – en aan

iedereen die de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan leest: 'Ga heen, doe gij evenzo.' (Zie Lucas 10:25-37.)

Iedere keer dat ik die gelijkenis lees, ben ik onder de indruk van de kracht en de eenvoud ervan. Maar hebt u zich ooit afgevraagd waarom de Heiland een Samaritaan uitkoos als held van dit verhaal? Er was nogal wat antipathie tussen de Joden en de Samaritanen in de tijd van Christus. Onder normale omstandigheden wilden deze twee groepen niets met elkaar te maken hebben. Het was nog steeds een goede, leerzame gelijkenis geweest als de man die in de handen van rovers was gevallen, door een mede-Jood was gered.

Uit zijn opzettelijke gebruik van Joden en Samaritanen blijkt duidelijk dat we allemaal naasten van elkaar zijn en dat we elkaar moeten liefhebben, achten, respecteren en dienen, ondanks al onze verschillen – waaronder religieuze, politieke en culturele verschillen.

Die instructie maakt ook tegenwoordig deel uit van de leringen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Toen hij de belangrijkste leerstellingen van de herstelde kerk vermeldde, heeft Joseph Smith gezegd: 'Wij eisen het goed recht de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe, hoe, waar of wat zij ook mogen vereren' (Geloofsartikelen 1:11).

Gelukkig begrijpen veel van onze leden deze leer, en leven die in hun dagelijks leven na. Ik las onlangs een artikel over een tragische dood in een gemeenschap hier in Utah. De verdrietige weduwe werd geciteerd: 'We zijn overspoeld met hulp. We zijn geen lid van de mormoonse kerk, maar de plaatselijke wijk heeft ons geholpen met maaltijden, andere hulp en vertroostende woorden. Het was een volkomen uitstorting van liefde, en daar zijn we dankbaar voor.' (*The Provo Daily Herald*, 'Former Ute's Death Leaves Wife Coping, Wondering', 11 augustus 2001, blz. A-3.)

En zo hoort het ook. Als wij ware

discipelen van de Heer, Jezus Christus, zijn, zullen we al onze naasten altijd liefdevol de helpende hand bieden, vooral in tijden van nood. In de *Church News* stond onlangs een verhaal van twee vrouwen die een sterke vriendschapsband hebben, een 'Joodse arts uit New York en een huismoeder [lid van de kerk] met zes kinderen uit Utah, die nu allebei in Dallas (Texas) wonen.'

De zuster uit onze kerk zei: 'Als iemand had geprobeerd om met een computer te bepalen of onze vriendschap mogelijk was, denk ik niet dat we de eerste ronde overleefd zouden hebben. (...)

Een vrouw met een drukke artsenpraktijk zou volgens mij weinig interesse hebben om over de kleur van de servetjes voor de vergadering van de schoolraad te praten.

'Maar onze veronderstellingen zijn niet altijd juist – ze kunnen de wortels vernietigen van iets dat kan bloeien en groeien. Ik ben zo dankbaar dat we veronderstellingen aan de kant hebben gezet.' ('Unlikely Friends Sharing a Lifetime', *Church News*, 18 augustus 2001, blz. 10.)

Waarnemingen en veronderstellingen kunnen uitermate gevaarlijk en oneerlijk zijn. Er zijn leden van onze kerk die niet met een glimlach, een handdruk en liefdevol dienstbetoon de helpende hand aan hun naasten bieden. Er kunnen mensen bij ons in de buurt komen wonen die geen lid van de kerk zijn en een vooroordeel hebben over de kerk en haar leden. Goede burens moeten uiteraard hun uiterste best doen om elkaar te begrijpen en vriendelijk voor elkaar te zijn, ongeacht godsdienst, nationaliteit, ras of cultuur.

Soms hoor ik dat leden mensen van andere geloofsrichtingen beleiden door ze te negeren en ze nergens bij te betrekken. Dat geldt vooral voor gebieden waar de leden in de meerderheid zijn. Ik heb gehoord dat sommige kleingeestige ouders hun kinderen verbieden om met kinderen te spelen die geen lid van de kerk zijn. Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming met de leringen van de Heer, Jezus Christus. Ik kan niet begrijpen waarom leden van onze kerk zo iets kunnen laten gebeuren. Ik ben al mijn hele leven lid van de kerk. Ik

ben op zending geweest, ik ben twee keer bisschop geweest, zendingspresident, een van de zeventigen en nu ben ik apostel. Ik heb nooit een leer van uitsluiting verkondigd – en heb die nooit horen verkondigen. Ik heb nooit iets anders gehoord dan dat de leden van deze kerk aangemoedigd worden om liefdevol, vriendelijk en verdraagzaam te zijn, en welwillend ten opzichte van onze vrienden en naasten van andere geloofsrichtingen.

De Heer verwacht veel van ons. Ouders, leer uw kinderen en praktiseer zelf het beginsel insluiting en niet uitsluiting vanwege godsdienstige, politieke of culturele verschillen.

Het is waar dat wij in de wereld de volheid van het evangelie van Jezus Christus verkondigen, dat door middel van de profet Joseph Smith op aarde is hersteld, en dat wij onze leden aanmoedigen om met anderen over het evangelie te praten en hun getuigenis te geven. Maar het is nooit het beleid van de kerk geweest dat de mensen die niet luisteren of onze boodschap niet accepteren vermeden of genegeerd moeten worden. Het tegenovergestelde is zelfs

waar. President Gordon B. Hinckley heeft ons zelfs herhaaldelijk herinnerd aan deze taak die wij als volgelingen van de Heer, Jezus Christus, hebben. Ik citeer er slechts één:

‘Wij zijn allemaal individuen. We zijn allemaal anders. Er moet respect voor die verschillen bestaan. (...)’

Wij moeten harder werken om, ondanks afwijkende leerstellingen en denkbeelden, wederzijds respect, geduld en verdraagzaamheid voor elkaar te ontwikkelen. U en ik zijn het misschien niet eens. Maar met respect en beleefdheid is het mogelijk.’ (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, blz. 661, 665.)

Als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen begrijpen we dat we een ‘volk [Gode] ten eigendom’ (1 Petrus 2:9) zijn. Onze leerstellingen en geloofsovertuigingen zijn belangrijk voor ons. We houden ze stevig vast en koesteren ze. Ik zeg niet dat we dat niet moeten doen. Onze eigenheid en de unieke boodschap van het herstelde evangelie van Jezus Christus zijn noodzakelijke elementen om de bevolking op aarde een duidelijke keus te bieden. Ik wil ook niet adviseren dat we relaties aangaan waardoor wij of ons gezin geestelijk risico lopen. We moeten echter begrijpen dat niet iedereen onze leer van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus zal accepteren. Over het algemeen zijn onze naasten die geen lid van de

kerk zijn, goede en eerzame mensen – even goed en eerzaam als waar wij naar streven. Zij geven om hun gezin, net als wij. Ze willen de wereld verbeteren, net als wij. Ze zijn vriendelijke, liefdevolle, grootmoedige en trouwe mensen – net als waar wij naar streven. Bijna 25 jaar geleden heeft het Eerste Presidium gezegd: ‘Onze boodschap (...) is er een van liefde en zorg voor het eeuwig welzijn van alle mensen, ongeacht religieuze achtergrond, ras of nationaliteit, in het besef dat we waarlijk broeders en zusters zijn, omdat we zoons en dochters van dezelfde hemelse Vader zijn.’ (Verklaring van het Eerste Presidium, 15 februari 1978.)

Dat is onze leer – een leer van insluiting. Dat geloven we. Dat hebben we geleerd. Door die leer behoren wij van alle mensen op aarde de liefdevolste, vriendelijkste en verdraagzaamste mensen te zijn.

Ik wil graag drie eenvoudige dingen noemen die we kunnen doen zodat anderen in onze omgeving zich niet uitgesloten voelen.

Ten eerste, leer uw burens kennen. Verzamel informatie over hun gezin, hun werk en hun zienswijze. Kom met hen samen als ze dat willen. Wees niet opdringerig en heb geen bijbedoelingen. Vriendschap mag nooit met een ander doel worden ontwikkeld; de vriendschap zelf moet het doel zijn. Ik kreeg onlangs een brief van een vrouw die pas naar

Utah verhuisd was. Ik zal een klein stukje citeren: ‘Ouderling Ballard, ik moet zeggen dat als ik mijn burens gedag zeg of naar hen zwaai, zij helemaal niet reageren. Als ik ze tijdens mijn ochtend- of avondwandeling begroet, zeggen ze niets terug. Andere kleurlingen zeggen dat zij dezelfde ervaring hebben.’ Als er leden van de kerk in haar buurt wonen, moeten die weten dat dat niet mag gebeuren. Laten wij zinvolle relaties van wederzijds vertrouwen en begrip ontwikkelen met mensen van andere achtergronden en geloofsrichtingen.

Ten tweede, ik geloof dat het goed zou zijn als we een aantal zinsneden uit onze woordenschat zouden verwijderen: ‘niet-lid’ en ‘niet-mormoon’. Dergelijke woorden kunnen vernederend en kleinerend zijn. Ik beschouw mijzelf ook niet als ‘niet-katholiek’ of ‘niet-joods’. Ik ben een christen. Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zo wil ik graag genoemd worden – wie en wat ik ben, en niet wie ik niet ben. Laten wij de mensen in onze omgeving met dezelfde beleefdheid behandelen. Als we een algemeen woord willen gebruiken, is ‘buren’ of ‘naasten’ in de meeste gevallen gepast.

En ten derde, als onze naasten geïrriteerd of gefrustreerd raken door een geschil met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen of door een wet die we om morele redenen steunen, raad hen dan niet aan om te verhuizen, ook niet als grapje. Ik kan niet begrijpen dat een lid van onze kerk zoiets zou kunnen zeggen! De pioniers zijn door onjuist geïnformeerde en onverdraagzame mensen van plaats tot plaats verdreven. Zij hebben veel moeilijkheden en vervolgingen moeten doorstaan omdat zij anders dachten, handelden en geloofden dan andere mensen. Als we iets van onze geschiedenis hebben geleerd, hoop ik dat we respect voor de rechten van alle mensen hebben geleerd, zodat we in vrede met elkaar kunnen leven.

Nu wil ik me graag richten tot de mensen die geen lid van onze kerk zijn. Als er kwesties zijn waar u zich

zorgen over maakt, laten we daar dan over praten. We willen graag helpen. Ik hoop echter dat u begrijpt dat onze leerstellingen en leringen van de Heer afkomstig zijn, dus soms moeten we ons erbij neerleggen dat we het niet eens worden, maar dat kunnen we op vriendelijke wijze doen. In onze gemeenschappen kunnen en moeten we beleefd en beschaafd met elkaar omgaan en respect voor elkaar hebben. Hier in Utah heeft een groep burgers de 'Alliance for Unity' (federatie voor eenheid) opgericht. Dit initiatief wordt door onze kerk en andere kerken en organisaties gesteund. Een van de doelstellingen is 'een samenleving op te bouwen waar verschillende standpunten erkend en gewaardeerd worden.' Misschien is er geen beter moment voor de mensen op aarde om met elkaar samen te werken.

Slechts een aantal uren voordat Hij aan het pijnlijke, lichamelijke en geestelijke proces van de verzoening begon, kwam de Heiland met zijn discipelen bijeen om aan het Pascha deel te nemen – zijn laatste maaltijd – en om hun zijn laatste instructies te geven. Een van die instructies is de inspirerende verklaring die ons leven kan veranderen: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefhebt onder elkander' (Johannes 13:34–35).

Dat heeft Jezus zijn discipelen geleerd – en ook 'een wetgeleerde' – door middel van de gelijkens van de barmhartige Samaritaan. En dat leert Hij ons tegenwoordig door middel van hedendaagse profeten en apostelen. Heb elkaar lief. Wees vriendelijk voor elkaar, ondanks grote verschillen. Behandel elkaar met respect en fatsoen. Ik weet en getuig dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser. En ik weet dat Hij van ons allemaal verwacht dat wij zijn aanmoediging opvolgen om betere naasten te worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Priesterschapsbijeenkomst

6 oktober 2001

Onze plicht jegens God vervullen

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ik beloof je dat je door het verdienen van de onderscheiding Plicht jegens God een levend getuigenis zult ontvangen waar je de rest van je leven steun aan zult ontfangen.'

Wat een vreugde is het om voor de priesterschap te staan en het koninklijke leger van God toe te spreken. Het is belangrijk dat wij weten wie wij zijn: zonen van God met het Aäronisch priesterschap en het Melchizedeks priesterschap, hersteld in deze bedeling. Het is belangrijk dat wij weten wat wij proberen te bereiken in het leven: namelijk met onze gezinsleden terugkeren naar de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Omdat wij daarmee gezegend zijn, is het ook belangrijk dat wij onze plicht jegens God leren kennen en die vervullen.

Al vele jaren zijn het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen uiterst bezorgd om het welzijn van onze jongeren in deze moeilijke tijden. Op 28 september 2001 heeft het Eerste Presidium een brief gestuurd aan de priesterschapsleiders in de Verenigde Staten en Canada, waarin staat:

'In januari 2000 hebben wij in gebieden buiten de Verenigde Staten en Canada waar geen scouting was een prestatieprogramma voor de Aäronische priesterschap geïntroduceerd. Het doel (...) is om de jongemannen te helpen met hun voorbereiding op het Melchizedeks priesterschap, de begiftiging, een voltijdzending, het huwelijk en het vaderschap. (...) [Dat internationale programma blijft van kracht en] is nu aangepast voor gebruik in de Verenigde Staten en Canada zodat het ook de belangrijke rol van scouting omvat voor de ontwikkeling van de jongemannen. (...) [en het gaat heten:] *Aäronische priesterschap: onze plicht jegens God vervullen.*

In drie gidsen — *Aäronische priesterschap: onze plicht jegens God vervullen* voor diakenen, leraars en priesters — wordt het programma uitgelegd. Jongemannen die aan de eisen voldoen in al die gidsen, ontvangen de onderscheiding Plicht jegens God.

‘Wij kondigen ook een nieuw, vereenvoudigd jongevrouwenboek *Mijn persoonlijke vooruitgang* aan en een herzien boekje *Voor de kracht van de jeugd*. Al dit materiaal is bijgevoerd om de jongeren te helpen met het ontwikkelen van groter geloof en grotere moed in de huidige wereld. Verder kondigen wij een *Leidraad voor ouders en leidinggevers van jongeren* aan om de ouders en leidinggevers te helpen met het sterken van onze jongeren. In deze leidraad wordt aangegeven hoe belangrijk en ondersteunend de rol van de wekelijkse activiteitenavond is.

‘Wij willen dat alle jongemannen ernaar streven om de onderscheiding kroonverkenner en de onderscheiding Plicht jegens God te verdienen. Wij willen dat alle jongevrouwen ernaar streven de onderscheiding Voorbeeldige jongevrouw te verdienen. Als de jongeren aan die doelen werken, zullen ze vaardigheden en eigenschappen ontwikkelen die hen naar de tempel zullen leiden en hen voorbereiden op een leven vol dienstbaarheid aan hun gezin en de Heer.

‘Exemplaren van dit materiaal worden tegen december 2001 naar alle ringen gestuurd voor distributie onder de wijken, om in januari 2002 gebruikt te worden.’ (Brief van het Eerste Presidium, 28 september 2001.) Aldus eindigde de gedenkwaardige brief van het Eerste Presidium.

‘Wij leven in een uiterst moeilijke periode van de wereldsgeschiedenis, waarin Satan heen en weer gaat over de aarde onder de kinderen van God om allerlei soorten kwaad te doen en de verlangens van onze rechtvaardige God te dwarsbomen. Uit de Schriften leren wij dat Satans kwade bedoelingen met de mensen op aarde steeds erger zullen worden naarmate de wederkomst van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, naderbij komt. (Zie 2 Tessalonicensen 2:1–10; LV 10:33; 52:14; 86:3–10.)

Er is nog nooit een tijd in deze laatste dagen geweest als nu, waarin de boodschap van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf zo sterk is dat ouders, bisschoppen en

leidinggevers van hulporganisaties ervoor moeten zorgen dat jullie, jongemannen, begrijpen wie je bent en wat je kunt worden — niet alleen in dit sterfelijke leven, maar in de eeuwigheid die volgt.

Door de onderscheiding Plicht jegens God kunnen jongemannen beter de moeilijkheden van het leven aan en kunnen zij beter de doeleinden van de Aäronische priesterchap bereiken.

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben uitgelegd: ‘Wij hopen dat je de onderscheiding Plicht jegens God verdient en dat het een symbool wordt van je voorbereiding op het Melchizedeks priesterchap.’ (*Aäronische priesterchap — diaken: onze plicht jegens God vervullen*, [2001], blz. 4.)

Om de onderscheiding Plicht jegens God te verdienen, behaal je doelen op de volgende terreinen:

- Getrouwheid in priesterchapstaken en normen
- Betrokkenheid bij gezinsactiviteiten
- Deelname aan quorumactiviteiten
- Een dienstbetoonproject in het kader van de Plicht jegens God uitvoeren
- Doelen behalen in elk van de volgende vier categorieën: waarvan de kern de priesterchapstaken zijn: geestelijke ontwikkeling; lichamelijke ontwikkeling; scholing, karaktervorming en beroepsplanning; en burgerschap en sociale ontwikkeling.

Als je voldoet aan de vereisten van deze priesterchapstaken en eigenschappen, bereid je je voor op de Melchizedeks-priesterchapstaken en toekomstige uitdagingen. Ik behoef je dat je door het verdienen van de onderscheiding Plicht jegens God een levend getuigenis zult ontvangen waar je de rest van je leven steun aan zult ontlenen.

Waar dat wordt aangeboden, kan ook de scouting je daarbij helpen. Wij moedigen je aan om deel te nemen aan de scouting. Veel scoutingvereisten kunnen meeltellen voor de certificaten Plicht jegens God.

Scouting maakt deel uit van het AP-activiteitenprogramma. De

onderscheiding Plicht jegens God is een priesterchaponderscheiding met vereisten waardoor je je geestelijk ontwikkelt en je je priesterchapstaken uitvoert.

Enkele grote zegeningen van deze programma’s zijn dat jullie, jongeren van de kerk, duidelijk zullen begrijpen wie jullie zijn; dat je rekenschap aflegt voor wat je doet; dat je de verantwoording op je neemt voor je levenswijze; en dat je in staat bent doelen te stellen om te bereiken waarvoor je naar de aarde gestuurd bent. Wij verzoeken je dringend om heel goed je best te doen.

Jongemannen, ga elke dag op je knieën en spreek de verlangens van je hart tegenover God uit. Hij is de bron van alle wijsheid en zal je gebeden verhoren. Wees nederig en bereid om te luisteren naar de ingevoingen van de Geest. Lees dagelijks in de Schriften. Versterk je getuigenis. Betaal tiende en vastengaven. Gedenk en onderhoud de verbonden die je hebt gesloten bij de doop, en hernieuw ze elke week door deel te nemen aan het avondmaal. Als je nu je doopverbonden nakomt, kan je je beter voorbereiden op de tempelverbonden die je in de toekomst zult sluiten.

Dat is de kern van je plicht jegens God. Door je plicht jegens God te vervullen, ben je niet alleen jezelf maar ook anderen tot zegen.

Dienstbetoon is een van de doelen van de Aäronische priesterchap. Een van de vereisten voor de onderscheiding Plicht jegens God is dat je elk jaar een dienstbetoonproject doet, dat je de kans biedt om een belangrijke dienst te verrichten bij je thuis, in de kerk of in de samenleving. Help en dien je andere mensen, dan ontdek je dat de volgende schrifttekst een erg belangrijk deel uitmaakt van het evangelie: ‘Want voor zoverre gij het aan de minste van dezen doet, doet gij het aan Mij’ (LV 42:38).

Ik hoop dat de ouders en de bisschoppen — die priester zijn van de Aäronische priesterchap — zullen begrijpen dat de jongemannen en de jongevrouwen voor wie zij verantwoordelijk zijn, voorbereid zijn om juist in deze tijd naar de aarde te

gaan met een heilig en heerlijk doel. Het is een grote zegening om je te kwalificeren voor het Melchizedeks priesterschap en het te ontvangen. Jullie, jongemannen, hebben een edele roeping om rechtschapen mannen te worden, in kracht toe te nemen en anderen ten goede te beïnvloeden. Jullie, jongemannen, zijn de toekomst van de kerk.

Wij hebben allemaal vooruitgang geboekt sinds we uit de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader naar de aarde zijn gegaan. Onze eerste tien jaar in dit leven waren een grote leerervaring. Er werd om ons gegeven en voor ons gezorgd. We leerden lopen, praten en dit lichaam onder controle houden. We leerden wat keuzevrijheid is — dat keuzen gevolgen hebben. Velen van ons zijn gedoopt toen ze acht jaar waren, wat volgens de Schriften de leeftijd van verantwoordelijkheid is waarop we goed van kwaad kunnen onderscheiden, zodat we weten wie wij zijn — kinderen van God — waarom we hier op aarde zijn, en wat we proberen hier te bereiken. (Zie LV 68:25, 27.)

Vanaf onze doop tot ons twaalfde jaar hebben onze familieleden, priesterschapsleiders en leidinggeevenden van hulporganisaties ons evangeliebeginselen en -normen geleerd die ons erop voorbereidden om het priesterschap te dragen. Het Aäronisch priesterschap wordt het voorbereidende priesterschap genoemd. Deze tweede tien jaar van ons leven is een periode van voorbereiding. Het is een tijd waarin we ons voorbereiden om de grote beslissingen te nemen die voor ons liggen. We bereiden ons voor op het Melchizedeks priesterschap, onze tempelverbonden en al onze priesterschapstaken, zodat we onze plicht jegens God kunnen vervullen.

De keuzen die je nu doet, hebben rechtstreekse gevolgen voor het aantal en de soort kansen die je in de toekomst krijgt. Elke dagelijkse beslissing beperkt of verbreedt je mogelijkheden. Neem je goede beslissingen in deze periode van voorbereiding, dan ben je klaar om in de toekomst ook goede beslissingen te nemen.

Bedenk eens op welke terreinen je de volgende tien jaar van je leven

— als je in de twintig bent — beslissingen gaat nemen: al dan niet waardig zijn om naar de tempel te gaan, zending, studie, beroep, eeuwig partner, kinderen. Die tien jaar vol beslissingen is geen tijd om bang voor te zijn. Het is een tijd om van de zegeningen te genieten waarop je je hebt voorbereid. 'Wanneer jij zelf voorbereid, zult jij niet vreezen' (LV 38:30).

Een van de grootste gaven die je bij de doop hebt gekregen, is de gave van de Heilige Geest. Met de gave van de Heilige Geest kun je geïnspireerde leiding krijgen om die belangrijke beslissingen te nemen.

In de voorbereidende periode van je leven is het erg belangrijk om geestelijke groei tot stand te brengen, maar ook lichamelijke groei, scholing, persoonlijke ontwikkeling, beroepsvoorbereiding, sociale en burgerschapsvaardigheden. Al die eigenschappen behoren tot je priesterschapstaken en daarmee word je geholpen met de beslissingen die nog voor je liggen in de volgende tien jaar van je leven.

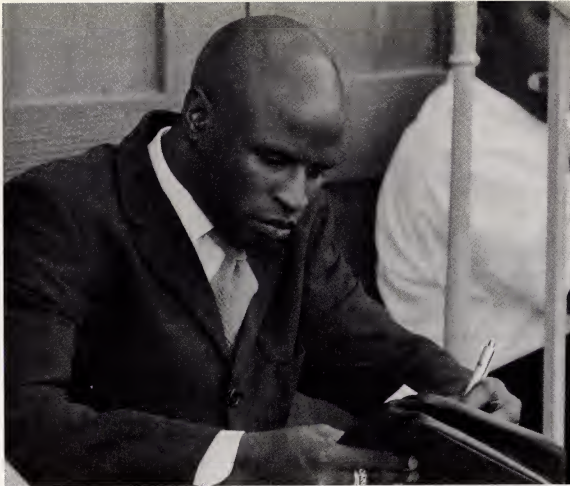
Belangrijk onderdeel van je plicht jegens God vervullen is, op elke leeftijd, een discipel van Jezus Christus te zijn, wat inhoudt dat je zijn uitnodiging aanneemt: 'Kom hier, volg Mij' (Lucas 18:22). Om de Heiland te volgen, moeten we weten wie Hij is — de Zoon van God — en moeten we zijn naam op ons nemen, zijn zoenoffer inachtig zijn, en zijn geboden onderhouden. We sluiten die verbonden bij de doop, en we hernieuwen onze doopverbonden elke keer dat we deelnemen aan het avondmaal.

We leren uit de gebeden van de Heiland tot zijn Vader in de hemel grote lessen van discipelschap en plicht jegens God. In het grote hogepriesterlijke gebed zegt Hij: '*Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt*' (Johannes 17:4; cursivering toegevoegd).

Toen Jezus Christus in de Hof van Getsemane leed voor de zonden van de hele mensheid, bad Hij: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij

Een moment van bezinning in het Conferentiecentrum.

wilt' (Matteüs 26:39; cursivering toegevoegd).

Discipelschap en plicht jegens God zijn ook te zien in het leven van profeten overal in de Schriften. De lessen die we leren van die profeten, zijn toe te passen in ons eigen leven.

De jonge Joseph Smith zei: 'Ik gehoorzaamde, keerde terug naar mijn vader in het veld en vertelde hem alles' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:50; cursivering toegevoegd).

Elia 'ging [...] heen en deed naar het woord des Heren' (1 Koningen 17:5; cursivering toegevoegd).

'En Noach deed het; geheel zoals God het hem geboden had, deed hij' (Genesis 6:22; cursivering toegevoegd).

Jozua leerde zijn volk: 'Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen. (...) En het volk zeide tot Jozua: De Here, onze God, zullen wij dienen, en naar zijn stem zullen wij horen' (Jozua 24:15, 24; cursivering toegevoegd).

Alma zei: 'O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden' (Alma 37:35; cursivering toegevoegd).

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben

alle dragers van het Aäronisch priesterschap aangeraden:

'Je leeft in een tijd met grote moeilijkheden en kansen. Je bent geroepen om iets goeds tot stand te brengen in de wereld. Als zoon van God kun je, met de macht van het Aäronisch priesterschap, veel goeds doen.

'Je kunt dienstbetoon verrichten, en van je tijd, talenten en energie geven zonder aan een beloning te denken. Je kunt priesterschapstaken uitvoeren, zoals [het klaarzetten, rondnemen en zegenen] van het avondmaal, [vastengaven ophalen, andere mensen helpen en] op huis- onderwijs gaan. Je kunt andere mensen met jouw voorbeeld opbouwen. Je kunt jezelf sterken, je geloof en getuigenis opbouwen, en het evangelie naleven terwijl je erover leert en andere mensen erover vertelt.

'Je hebt de opdracht om te leren wat je hemelse Vader wil dat je doet, en vervolgens je best te doen om zijn wil te volgen. (...)

'De Heer heeft geloof in je en Hij heeft een belangrijke opdracht voor je. Hij zal je helpen als je je tot Hem wendt in gebed. Luister naar de ingevingen van de Geest. Gehoorzaam de geboden. Sluit en onderhoud verbonden die je voorbereiden op de

tempel. Overleg met je ouders en je leiders om doelen te stellen en ernaar te streven die te halen. Je krijgt een sterk gevoel dat je wat presteert als je je plicht vervult en je voorbereidt op de spannende uitdagingen van de toekomst.' (*Aäronische priesterschap — priester: onze plicht jegens God vervullen* [2001], blz. 4-5.)

Broeders van de Aäronische priesterschap, stel nu je doelen en ga werken aan het behalen van de onderscheiding Plicht jegens God en de onderscheiding kroonverkenner. Je zult gezegend worden voor je inspanningen.

Ik houd van de jeugd van de kerk. Ik heb groot respect en veel bewondering voor de goede keuzen die jullie dagelijks doen. Jullie zijn zo getrouw in deze moeilijke tijden, ondanks de vele obstakels die voor je liggen. Je bent je aan het voorbereiden om in de toekomst vader en priesterschapsleider in de kerk te zijn.

Het is van groot belang dat wij allemaal inzien dat wij in de laatste bedeling, van de volheid der tijden, leven — dat wij ons voorbereiden op de wederkomst van Jezus Christus en dat de tegenstander in deze laatste dagen nog meer kwaad op de wereld kan loslaten. Het is ons gebod dat alle jongeren van de kerk de kracht zullen hebben om de vurige pijlen van de tegenstander te weerstaan en dat wij, als ouders en priesterschapsleiders — ja, wij, hun herders — onze kinderen tot steun kunnen zijn in hun trouw aan het evangelie van Jezus Christus.

Ik getuig van de waarheid van dit werk en van de herstelling van het priesterschap in deze laatste dagen. Ik beloof je dat je gezegend zult worden wegens je getrouwheid, en ik verklaar samen met de profeet Alma: 'Ik heb u deze dingen gezegd, opdat ik een besef uwer plichten jegens God in u mocht opwekken, opdat gij onberispelijk voor Hem moogt wandelen; opdat gij moogt wandelen volgens de heilige orde Gods' (Alma 7:22). Dat iedere Aäronisch-priesterschapsdrager zijn plicht jegens God zal vervullen en eervol zal terugkeren bij zijn hemelse Vader, is mijn gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze plicht jegens God

Ouderling Cecil O. Samuelson
van de Zeventig

'Het priesterschap dragen en je plicht jegens God nakomen is niet alleen een heel ernstige verantwoordelijkheid, maar ook een opmerkelijk voorrecht.'

Als jongeman was ik onder de indruk van het verhaal in het Oude Testament over Samuël, wiens leven door zijn dankbare moeder, Hanna, aan God was toegewijd. Als jongen ging hij al in de tempel wonen om daar te werken. Eens werd hij 's nachts drie maal door de Heer geroepen, en elke keer antwoordde hij 'Hier ben ik', menend dat hij was geroepen door zijn leraar, de hogepriester Eli. Samuël 'kende de Here nog niet; nog nooit was hem een woord des Heren geopenbaard.' De wijze Eli wist dat en begreep dat de Heer de jonge knaap had geroepen. Daarom leerde hij Samuël hoe hij moest antwoorden, en de volgende keer toen hij door de Heer werd geroepen,

antwoordde Samuël: 'Spreek, want uw knecht hoort.'

Wanneer we het leven van Samuël volgen, kunnen we zien dat hij zijn plicht jegens God is nagekomen. 'Samuël nu groeide op, en de Here was met hem en liet geen van zijn woorden ter aarde vallen.' Daardoor werd Samuël zelf een groot profeet en leider.

Ik hoop dat jullie, jongemannen van de Aäronische priesterschap in deze tijd, begrijpen dat ook jullie, zoals Samuël, een heilige plicht hebben jegens God. Samuël had een heel goede moeder, Hanna, en een geweldige priesterschapsleider, Eli. De meesten van jullie hebben ook geweldige ouders en geïnspireerde priesterschapsleiders, die voor jullie zorgen en die klaarstaan om jullie en je ouders te helpen bij je streven om je plicht jegens God na te komen.

President Gordon B. Hinckley heeft over jullie en over jullie generatie van jonge mensen gezegd: 'Ik heb (...) altijd grote liefde voor de jongemannen en jonge vrouwen van de kerk gehad. (...) We hebben jullie erg lief, en bidden voortdurend dat wij in staat zullen zijn jullie te helpen. Jullie leven is vol moeilijke beslissingen, en bovendien vol dromen, hoop en verlangens om datgene te vinden waardoor je gemoedsrust en geluk zult vinden. (...)

'Ik beloof je dat God je niet in de steek zal laten als je doet wat Hij wil

en je laat leiden door zijn geboden.'

Laat ik jullie, met deze belofte van de profeet in gedachte, herinneren aan de hulpmiddelen die de kerk jullie biedt om je te helpen je plicht jegens God na te komen, zoals ze zijn genoemd door ouderling Hales en de brief van het Eerste Presidium. De doeleinden van het Aäronisch priesterschap dragen ertoe bij dat jullie:

- Je bekeren tot het evangelie van Jezus Christus en volgens zijn leringen leven.

- Getrouw werkzaam zijn in priesterschapsroepingen en de taken vervullen die je hebt uit hoofde van je priesterschapsambt.

- Zinvol dienstbetoon verrichten.

- Je voorbereiden op het Melchizedeks priesterschap en de tempelverordeningen en zo leven dat je die kunt ontvangen.

- Je voorbereiden op een evolvende zending.

- Zo veel mogelijk leren en je erop voorbereiden om een goede echtgenoot en vader te worden.

- Vrouwen, meisjes en kinderen respecteren zoals het hoort.

Door het programma Plicht jegens God kun je deze doeleinden van het Aäronisch priesterschap te bereiken. Om de onderscheiding Plicht jegens God te kunnen krijgen, moet je voldoen aan een aantal doelen van het Aäronisch priesterschap; verder moet je deelnemen aan gezinsactiviteiten, bepaalde quorumactiviteiten en een dienstbetoonproject in het kader van een Plicht jegens God, een persoonlijk verslag bijhouden en persoonlijke doelen bereiken in de volgende vier categorieën:

- Geestelijke ontwikkeling
- Lichamelijke ontwikkeling
- Scholing, karaktervorming en beroepsplanning
- Burgerschap en sociale ontwikkeling

Als je aan de scouting kunt deelnemen, zul je wel merken dat veel van de vereisten voor de scouting overeenkomen met wat je moet doen voor de onderscheiding Plicht jegens God. Zowel van Plicht jegens

God als van de scoutingactiviteiten leren we dat we voorbereid moeten zijn op 'elk noodzakelijk' terrein.⁹ De onderscheidingen Plicht jegens God en kroonverkenner [of soortgelijke onderscheidingen] vullen elkaar aan.

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf hebben jullie lief en willen jullie sterken in deze steeds moeilijker wordende tijden. Daarom hebben ze een vernieuwde brochure samengesteld: *Voor de kracht van de jeugd: onze plicht jegens God vervullen*, met aanvullend materiaal voor de jongemannen, jongevrouwen, ouders en leiders.

Als jullie, jongemannen van de Aäronische priesterschap, ernaar streven de onderscheiding Plicht jegens God te behalen, zoals de jonge vrouwen ook aan hun persoonlijke vooruitgang werken, zullen jullie ook samen met hen als getuigen van God staan. Dat getuigenis komt tot uitdrukking in wat je zegt, maar ook in hoe je leeft en de geboden onderhoudt.

Je weet dat de onderscheiding Plicht jegens God te ontvangen niet het uiteindelijke doel is, maar dat het erom gaat dat je die eigenschappen verwerft waardoor je je beter kunt richten op je plicht jegens God.

Deze eigenschappen zullen je op het juiste spoor houden om de gedragsnormen na te leven en klaar te zijn voor de heilige taken en kansen die vóór je liggen. Door die eigenschappen kun je nu gelukkig, rein en sterk zijn, en je ook voorbereiden op belangrijke gebeurtenissen voor de eeuwigheid, zoals de zegeningen van de heilige tempel ontvangen, op zending gaan en uiteindelijk aan een goede partner worden verzegeld in het huis des Heren.

Toen Alma de mensen in het land Gideon onderwees, maakte hij het volgende duidelijk in woorden die nu steeds dezelfde betekenis hebben: 'Nu, mijn geliefde broeders, ik heb u deze dingen gezegd, opdat ik een besef uwer plichten jegens God in u mocht opwekken, opdat gij onberispelijk voor Hem moogt wandelen; opdat gij moogt wandelen volgens de heilige orde Gods, naar welke orde gij zijt ontvangen.'⁷

Jullie die het priesterschap hebt ontvangen, zullen willen wandelen volgens deze 'heilige orde' waarin je bent geroepen en geordend. Je merkt dat er bij elke zegening die is beloofd, verantwoordelijkheid hoort. Door aan die verantwoordelijkheid te voldoen, krijg je de gelegenheid om anderen te dienen en jezelf geestelijk te ontwikkelen. Dat zijn belangrijke stappen in je ontwikkeling om meer op Jezus te gaan lijken.

De Heiland, die alles voor ons heeft geleden, heeft moeilijkheden gehad die lijken op sommige problemen waarmee wij te maken krijgen in onze jaren als Aäronisch-priesterschapsdrager.⁸ Je weet nog wel van Jezus' ervaring op de leeftijd waarop de meesten van ons diaken worden. Hij was met zijn familie en anderen naar de tempel gegaan. Toen het tijd werd om naar huis te gaan, was Hij niet bij Maria en Jozef. Ze zullen wel hebben aangenomen dat hij bij andere goede vrienden of familieleden was. Pas toen Hij er nog steeds niet was, werden ze ongerust. Als goede ouders deden Maria en Jozef wat jullie ouders onder dergelijke omstandigheden zouden hebben gedaan: ze gingen Hem zoeken. Ze vonden

Jezus in de tempel, en waarschijnlijk zullen alleen ouders en grootouders hun gemengde gevoelens kunnen begrijpen toen Maria en Jozef merkten dat Hij veilig was, maar ook een beetje verbaasd waren door zijn reactie. Heeft een van jullie wel eens zoiets meegemaakt? We kennen allemaal het gesprek dat volgde: 'En toen zij Hem zagen, stonden zij versteld en zijn moeder zeide tot Hem: Kind, waarom hebt Gij ons dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken U met smart! En Hij zeide tot hen: Waarom hebt gij naar Mij gezocht? Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?''⁹

Jezus had kunnen zeggen: Weet u niet dat ik mijn plicht jegens God vervul?

Volgens president Harold B. Lee is de betekenis van Jezus' antwoord te vinden in afdeling 64 van de Leer en Verbonden.¹⁰ President Lee heeft gezegd: 'Als iemand priesterschapdrager wordt, dan wordt hij een vertegenwoordiger van de Heer. Hij moet van zijn roeping begrijpen dat hij bezig is met het werk van de Heer. Dat is wat het groot maken van het priesterschap betekent. Stel u voor dat de Meester ieder van u

die vraag stelt, zoals die Jongen het Jozef en Maria vroeg: Wist gij niet, dat ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders? Wat u ook doet volgens de wil de Heren, is de zaak des Heren.¹¹ Daarom is het priesterschap dragen en je plicht jegens God nakomen niet alleen een heel ernstige verantwoordelijkheid, maar ook een opmerkelijk voorrecht.

Soms kun je het gevoel hebben dat je ouders en leiders reageren zoals Maria en Jozef. Lucas schrijft, na Jezus' antwoord in de vorm van zijn belangrijke vraag over de dingen van zijn Vader: 'En zij begrepen het woord niet, dat Hij toch ten sprak.'¹²

Let toch goed op wat Jezus deed! Het is een voorbeeld van wat wij moeten doen als we werkelijk onze plicht jegens God willen vervullen. 'En Hij ging met hen terug en kwam te Nazaret en was hun onderdanig. (...) En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.'¹³

Je moet bedenken dat je plicht jegens God heel duidelijk verbonden is met je plicht jegens je eigen familieleden, in het bijzonder je ouders. Door niet alleen God onderworpen en onderdanig te zijn zoals het behoort, maar ook onze ouders en priesterschapsleiders, kunnen we onze plicht jegens God werkelijk vervullen. Mogen wij allen zoals Samuël zijn, die toe tot de Heer zei: 'Spreek, want u knecht hoort.'¹⁴ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

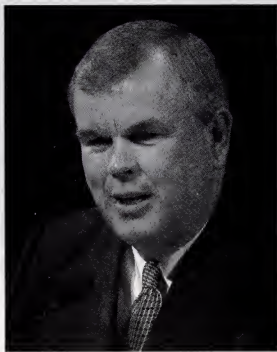
NOTEN

1. Zie 1 Samuël 3:4-8.
2. 1 Samuël 3:7.
3. 1 Samuël 3:10.
4. 1 Samuël 3:19.
5. 'Advies en een gebed van een profeet voor jongeren', *Liahona*, april 2001, blz. 30.
6. Zie LV 88:119.
7. Alma 7:22.
8. Zie Alma 7:11 en LV 18:11.
9. Lucas 2:48-49.
10. Zie LV 64:29.
11. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* (1974), blz. 255.
12. Lucas 2:50.
13. Lucas 2:51-52.
14. 1 Samuël 3:10.

Dankbaarheid

Ouderling Steven E. Snow
van de Zeventig

'Onze dankbaarheid kan groter worden als we steeds denken aan onze zegeningen en in ons dagelijks gebed daarvoor danken.'

Sommigen van ons die in het zuiden van Utah zijn opgegroeid, zochten werk bij de vele tankstations langs de oude verkeersweg 91 die toen door het centrum van St. George liep. Mijn jongere broer, Paul, was toen 18 en werkte bij Tom's Service, een tankstation, ongeveer drie straten van ons huis verwijderd.

Op een goede dag in de zomer kwam een auto met een kentekenplaat van New York daar tanken. (Voor broeders onder de dertig: in die tijd kwam er echt iemand naar buiten die je tank vulde met benzine, je ramen waste en je oliepeil nakceek.) Terwijl Paul de voorruit schoonmaakte, vroeg de bestuurder hoe ver het was naar de Grand Canyon. Paul antwoordde dat het 274 kilometer was.

'Ik heb mijn hele leven de Grand Canyon al willen zien', riep de man uit. 'Hoe is het daar?'

'Ik weet het niet', antwoordde Paul. 'Ik ben er nog nooit geweest.'

'Wil je mij vertellen', antwoordde de man, 'dat jij woont op twee en een half uur rijden van een van de zeven wereldwonderen en dat je er nog nooit bent geweest!'

'Dat klopt', zei Paul.

Even later antwoordde de man: 'Nou, ik kan dat wel begrijpen. Mijn vrouw en ik wonen al meer dan twintig jaar in Manhattan en we zijn nog nooit naar het vrijheidsbeeld geweest.'

'Ik wel', zei Paul.

Is het geen ironie dat we vaak vele kilometers willen rijden om de wonderen van de natuur of om de creaties van mensen te bekijken, maar de schoonheid in onze eigen achtertuin niet opmerken?

Ik veronderstel dat het in de menselijke aard ligt om ons geluk ergens anders te zoeken. Het najagen van een carrière, rijkdom en materie kan ons perspectief verduisteren en leidt vaak tot een gemis aan waardering voor onze huidige overvloedige zegeningen.

Het is riskant om ons te blijven afvragen waarom ons niet meer is gegeven. We worden echter gezegend en nederiger als we blijven stilstaan bij de vraag waarom we zoveel hebben gekregen.

Een oud gezeged luidt: 'We zijn rijk als we met weinig tevreden zijn.'

In zijn brief aan de Filippijzen schreef Paulus: 'Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden waarin ik verkeer, genoeg te nemen' (Filippijzen 4:11).

Alma gaf zijn zoon Helaman de raad die alle vaders hun kinderen

Boven: Leden van de quorums der Zeventig luisteren naar een conferentiebijeenkomst.

behoren te geven: 'Raadpleeg de Heer in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden; ja, wanneer gij u des nachts nederlegt, leg u dan

neder in des Heren hoede, opdat Hij in uw slaap over u moge waken; en wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn; en indien gij deze dingen doet, zult gij ten laatsten dage worden verheven' (Alma 37:37).

Alma zegt: 'Laat uw hart vol dankbaarheid tot God zijn'. De Heer wil dat we danken. In Tesselonicenzen lezen we: 'Dankt in alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u' (1 Tesselonicenzen 5:18).

Als priesterschapsdrager behoren we voortdurend te streven naar meer dankbaarheid. Onze dankbaarheid kan groter worden als we steeds denken aan onze zegeningen en in ons dagelijks gebed daarvoor danken.

President David O. McKay heeft gezegd: 'De jongeman die de deur achter zich sluit, de gordijnen dichttrekt en daar in stilte God om hulp smeekt, behoort eerst zijn hart uit te storten in dankbaarheid voor zijn gezondheid, vrienden, dierbaren, voor het evangelie, voor het teken van Gods bestaan. Eerst behoort hij

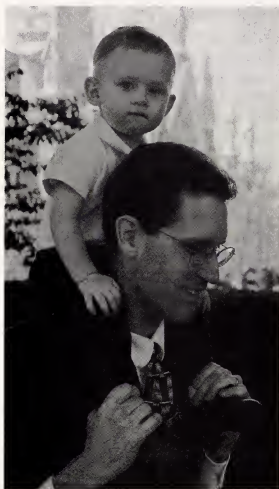
zijn zegeningen te tellen en ze één voor één te noemen.' (Conference Report, april 1961, blz. 7-8.)

We doen er goed aan in al onze gebeden onze dankbaarheid te uiten. Vaak bidden we om bepaalde zegeningen die we, met ons beperkte inzicht, menen nodig te hebben. Omdat de Heer gebeden beantwoordt volgens zijn wil, zal Hij zeker verheugd zijn als we nederige dankgebeden opzenden.

Broeders, laten we de volgende keer als we bidden, de Heer niet het ene verzoek na het andere doen, maar zo attent zijn om Hem te bedanken voor alles waarmee Hij ons heeft gezegend.

President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'De geest van dankbaarheid is altijd aangenaam en bevredigend, want daarmee gepaard gaat de bereidheid om anderen te helpen; liefde, vriendschap en goddelijke invloed zijn het gevolg. Men zegt dat dankbaarheid het geheugen van het hart is.' (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5^e editie [1939], blz. 262.)

In oktober 1879 werd een groep

van 237 heiligen der laatste dagen uit diverse, kleine nederzettingen in het zuidwesten van Utah geroepen om een nieuwe nederzetting te vestigen in wat we nu kennen als San Juan County in het zuidoosten van Utah. De tocht moest eigenlijk zes weken duren, maar duurde bijna een half jaar. Hun strijd en hun heldendaden zijn goed vastgelegd, met name hun schijnbaar onmogelijke opdracht om de rivier de Colorado over te steken bij een plaats die Hole-in-the-Rock heet. Wie daar geweest zijn, verbazen zich erover dat aangespannen wagens door die nauwe spleet in de rode rotsen konden afdalen en de Colorado in de diepte bereiken. Toen ze echter de Colorado waren overgestoken, wachten hun nog zware beproevingen op weg naar San Juan County. Moe en uitgeput stonden ze begin april 1880 voor hun laatste obstakel, Comb Ridge. Dat is een steile bergkam van bijna 305 meter hoog.

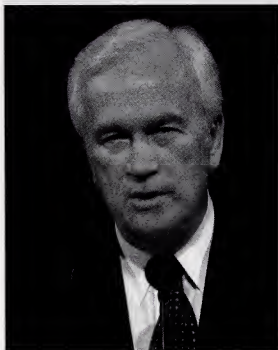
120 jaar later hebben we op een zonnige lentedag met ons gezin Comb Ridge beklommen. De bergkam is steil en gevaarlijk. We konden ons moeilijk voorstellen dat wagens, trekdieren, mannen, vrouwen en kinderen die konden beklimmen. Maar onder onze voeten bevonden zich de sporen van de wielen, het bewijs van hun inspanningen, zo lang geleden. Hoe veelden ze zich na zo veel te hebben doorstaan? Waren ze verbitterd na die vele maanden van ploeteren en ontberingen? Bekritiseerden ze hun leiders dat die hun zo'n zware taak hadden gegeven, dat ze zoveel moesten opgeven? Onze vragen werden beantwoord toen we de top van Comb Ridge bereikten. Daar stonden de woorden, zo lang geleden in de rode zandsteen gekrast: 'Wij danken U, o God'.

Broeders, ik bid dat ons hart vervuld mag blijven van dankbaarheid en waardering voor wat we hebben, en dat we niet blijven stilstaan bij wat we niet hebben. Ik bid dat wij, priesterschapsdragers, dankbaar zullen zijn in alles wat we doen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Priesterschapsschakels vormen of voortzetten

Ouderling Keith K. Hilbig
van de Zeventig

'Wanneer we op rechtvaardige wijze met heel ons hart dienen, (...) versterken we onze priesterschapschakel en verbinden we hem nog vaster met hen die ons zijn voorgedaan en die ons zullen volgen.'

In deze grote menigte priesterschapsdragers, hier en over heel de wereld bijeengekomen, zitten verschillende generaties — tienduizenden zoons, vaders, grootvaders en zelfs overgrootvaders — die allen geloof in Christus hebben, ernaar streven zijn geboden te onderhouden en Hem verlangen te dienen.

Sommigen maken deel uit van een lange traditie van mannen die het priesterschap dragen in de loop van jaren. Anderen zijn in hun familie de eersten die het priesterschap van God draagt. Maar allen hebben de gelegenheid — en de verantwoordelijkheid — om een keren te vormen of voort te zetten van goede mannen die het priesterschap eren

en dienst doen in het koninkrijk, waardoor ze gezinnen van generatie op generatie met elkaar verbinden. Over uw individuele schakel in die priesterschapsketen wil ik vanavond spreken.

In elke bedeling werd aan getrouwe mannen het priesterschap gegeven om de doeleinden van de Heer te bewerkstelligen. De Schriften verhalen hoe het priesterschapsgezag van profeet op profeet werd doorgegeven, beginnend bij Adam.

Wij maken figuurlijk deel uit van die priesterschapsketen die teruggaat tot de begintijd van de aarde. Elk van ons is nu echter letterlijk betrokken bij de uiterst belangrijke taak om onze eigen sterke priesterschapschakel te vormen, waardoor we met onze eigen voorvaders en ons eigen nageslacht worden verbonden.

Als iemand er niet in slaagt het Melchizedeks priesterschap te ontvangen of het te eren, zal zijn schakel ontbreken, en zal het eeuwig leven onbereikbaar zijn. (Zie LV 76:79; 84:41-42.) Daarom is de grote taak die wij als kerk verrichten, de boodschap van de herstelling te brengen aan allen die bereid zijn te luisteren en allen voor te bereiden die verlangen naar de zegeningen van het priesterschap en de tempel.

Dat wij vanavond het voorrecht hebben om het priesterschap van God te dragen, vindt zijn oorsprong

in ons voorsterfelijk bestaan. De profeet Alma legde uit wie de mannen waren die op aarde tot het Melchizedeks priesterschap zijn geordend:

'Zij waren volgens de voorkennis van God wegens hun buitengewoon groot geloof en goede werken sedert de grondlegging der wereld geroepen en voorbereid; in de eerste plaats waren zij vrijgelaten goed of kwaad te kiezen; zij hebben het goede gekozen en een zeer groot geloof geoefend, en daarom werden zij geroepen met een heilige roeping (...)' (Alma 13:3).

Het is al lang de bedoeling van de Heer dat u een vormer of voortzetter bent van de keten van getrouwe

priesterschapsdragers in uw familie. Door uw geloof en verstandig gebruik van uw keuzevrijheid — in het voorsterfelijk bestaan en in dit sterfelijk bestaan — werd het u mogelijk de 'heilige roeping' tot het priesterschap te ontvangen.

De profeet Joseph Smith heeft in 1844 gezegd:

'Eenieder die een roeping heeft om tot de inwoners der aarde te prediken, is tot dat doel reeds geordend in de grote raadsvergadering in de hemel vóór deze wereld bestond.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, bezorgd door Joseph Fielding Smith, blz. 365.)

Of u nu de eerste in uw familie bent of tot de vijfde generatie behoort die het priesterschap draagt, we zijn allen naar de aarde gekomen met een persoonlijk erfdel van getrouwheid en voorsterfelijke ordening. Dat te weten, geeft ons een sterk verlangen om het priesterschap altijd te eren en zodoende een familie van vele generaties in de kerk en in het celestiale koninkrijk te vormen of voort te zetten.

Vaak definiëren we *priesterschap* als de macht en bevoegdheid om in Gods naam op aarde te handelen. Maar de Heiland, ons gezin en onze medemens dienen behoort ook tot de definitie van het priesterschap. De Heiland verlangt van ons dat we ons priesterschap in de eerste plaats uitoefenen om anderen tot zegen te zijn. We kunnen onszelf niet dopen of een zegen geven, en evenmin kunnen wij de tempelverordeningen voor onszelf verschaffen. Maar iedere priesterschapsdrager heeft anderen nodig om zijn priesterschapsgezag en -macht in liefde uit te oefenen en eenieder van ons te helpen met zijn geestelijke vooruitgang.

Ik heb de kans gehad om het belang van dienstbetoon door het priesterschap niet alleen te leren door te kijken hoe mijn grootvader, vader en broer hun roeping groot maakten, maar ook te leren van de broeders in mijn wijk die voor mij een voorbeeld van een goed priesterschapsdrager waren.

Toen ik pas als leraar in het Aäronisch priesterschap was geordend, was mijn eerste huisonderwijscollega Henry Wilkening, een hogepriester die bijna 60 jaar ouder was dan ik. Hij was een Duitse immigrant, schoenmaker van beroep, klein van gestalte, maar een energieke en getrouwe herder voor de gezinnen die ons waren toegewezen. Bij onze maandelijkse bezoeken draafde ik achter hem aan, want hij leek altijd sneller te lopen en trappen te beklimmen dan ik kon. We kwamen bij mensen in moeilijke situaties die voor mij, met mijn beschermde leventje, nog nieuw waren. Hij verwachtte van mij dat ik elke keer een deel van de les gaf en dat ik alle afspraken maakte, maar meestal

luisterde en keek ik naar hem wanneer hij broeders en zusters hielp met uiteenlopende geestelijke en sociale, economische en emotionele behoeften, die ik als veertienjarige nog niet had gekend.

Ik ben gaan beseffen hoeveel goeds één getrouwe priesterschapsdrager kan doen. Ik heb gezien hoe broeder Wilkening een sterke priesterschapschakel voor zichzelf smeedde door zijn liefhebbende dienstbetoon aan die gezinnen in nood — en aan mij in mijn jeugd.

De vele priesterschapsdragers naar wie ik heb gekeken toen ik opgroeide, hebben mij geleerd dat dienstbetoon door het priesterschap aan anderen niet afhangt van een bepaalde titel of specifieke roeping of officiële functie in het koninkrijk. Die gelegenheid komt juist door en is een deel van het feit dat iemand het priesterschap van God heeft ontvangen.

President J. Reuben Clark jr. heeft tijdens de algemene conferentie van april 1951 wijselijk het volgende gezegd: 'Bij onze dienst aan de Heer gaat het er niet om waar u Hem dient maar hoe. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen neemt iemand de plaats in waarvoor hij of zij op de juiste wijze wordt geroepen, een plaats die iemand niet verlangt of weigert.' (Conference Report, april 1951, blz. 154.)

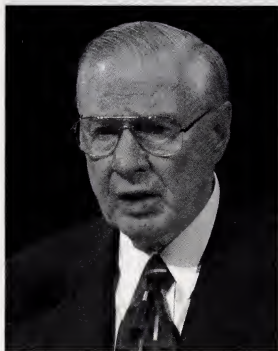
Wanneer we op rechtvaardige wijze met heel ons hart dienen, welke taak ons ook wordt gegeven, versterken we onze priesterschapschakel en verbinden we hem nog vaster met hen die ons zijn voorgegaan en die ons zullen volgen.

Ik geef plechtig getuigenis van de goddelijke aard en het zoenoffer van de Heiland, en van de herstelling van zijn priesterschap, dat wij mogen dragen — en ik bid dat iedere zoon en vader die aan deze bijeenkomst deelneemt, vanavond zal besluiten om de Heer te dienen door het priesterschap getrouw te eren en door zijn persoonlijke schakel stevig vast te maken aan de priesterschapsketen die hem, zijn voorvaders en zijn nageslacht voor eeuwig aan elkaar zal verbinden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Een grote zaak'

President James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Mogen we allemaal trouw zijn in de alledaagse, gewone dingen, waarmee we tonen dat we de gedragsnormen naleven, want daardoor komen we in aanmerking voor grote zaken.'

Geliefde broeders, van de priesterschap Gods overal ter wereld, ik vind het fijn tot u gerekend te worden. Vanavond wil ik de priesterschap van de kerk opwekken tot meer toewijding bij de zaken die geloof, karakter en spiritualiteit ontwikkelen. Het zijn de normale verplichtingen van de priesterschap waaraan we dagelijks, wekelijks, maandelijks — jaar in, jaar uit — behoren te voldoen. Het werk van de kerk is afhankelijk van fundamentele zaken als tiende betalen; de zorg voor gezin en priesterschapsstaken; de zorg voor de armen en behoeftigen; dagelijks bidden, de Schriften bestuderen; gezinsavond; huisonderwijs, deelname aan quorumactiviteiten; en de tempel bezoeken. Als de president van de kerk ons roept, zouden we klaar moeten en kunnen staan, en bereid zijn om 'een grote zaak' te

doen, zoals meebouwen aan de Nauvoo-tempel, maar velen zijn niet zo enthousiast over sommige fundamentele zaken.

We kennen allemaal het verhaal uit het Oude Testament over Naäman, de legeroverste van de Arameeërs, die melaats was. Een Israëlitisch dienstmeisje vertelde de vrouw van Naäman dat er in Israël een profeet was die hem kon genezen. Naäman kwam met zijn paarden en wagens naar het huis van Elisa, die een boodschapper stuurde met instructies voor Naäman: 'Ga heen en baad u zevenmaal in de Jordaan, dan zal uw lichaam weer gezond worden en gij zult rein zijn.'

Jongens, jullie weten wel hoe laat het is als je je handen aan je moeder laat zien: zij zegt dat je ze moet wassen! Maar Naäman was geen jongen. Hij was de overste van het Arameese leger en hij voelde zich beledigd dat Elisa hem gelastte zich in de Jordaan te gaan wassen. Dus 'werd Naäman toornig en ging heen.' Een van Naämans dienaren die wijsheid bezat, was het niet met hem eens en zei: 'Zo die profeet tot u een grote zaak gesproken had, zoudt gij ze niet gedaan hebben? Hoeveel te meer, nu hij tot u gezegd heeft: Was u en gij zult rein zijn.' Toen bekeerde Naäman zich en volgde de raad van de profeet op. De melaatsheid verdween 'en zijn lichaam werd weer gezond als het lichaam van een kleine jongen, en hij was rein.' 'Een grote zaak' was in dit geval buitengewoon eenvoudig en gemakkelijk.

In de hedendaagse geschiedenis van de kerk kennen we tegengestelde voorbeelden van mannen die de Heer rijk gezegend had. Een van hen, Hyrum Smith, bleef volkomen trouw en toegewijd, zelfs tot in de dood, terwijl de ander, Oliver Cowdery, ondanks het feit dat hij getuige was geweest van een aantal grote zaken in de geschiedenis van de herstelling, werd verblind door zijn persoonlijke ambities en zijn hoge positie in de leiding van de kerk verloor.

Oliver Cowdery heeft met de profeet Joseph Smith veel diepgaande gebeurtenissen van de herstelling meegemaakt, zoals hun doop onder gezag van Johannes de Doper, de verlening van het Aäronisch priesterschap, de wonderbare verschijningen in de Kirtland-tempel, en hij heeft eigenhandig ' (op een paar bladzijden na) het hele Boek van Mormon opgeschreven zoals de profeet [Joseph Smith] hem dicteerde.²⁵ Niemand, behalve de profeet, is meer gezegend met de bediening van engelen dan Oliver Cowdery.

Maar toen de profeet Joseph moeilijkheden ondervond, had Oliver kritiek op hem en raakte van hem vervreemd. Ondanks de pogingen van de profeet om vriendschap met hem te sluiten, stond hij vijandig tegenover de profeet en de kerk,

en hij werd op 12 april 1838 geëxcommuniceerd.

Een paar jaar na de dood van de profeet bekeerde Oliver zich en liet merken dat hij in de kerk terug wilde komen. Daarop schreef Brigham Young hem op 22 november 1847 een uitnodiging om 'tot het huis van onze Vader terug te keren, waarvan u bent afgedwaald, (...) en om uw getuigenis van de waarheid van het Boek van Mormon te hernieuwen.²⁶ Oliver verscheen voor het hogepriestersquorum en zei: "Broeders, een aantal jaren ben ik van u gescheiden geweest. Ik verlang er nu naar om terug te keren. Ik wil nederig en een van u zijn. — Ik streef niet naar status. Ik wil slechts bij u horen. — Ik ben uit de kerk, ik ben geen lid van de kerk, ik wil weer lid worden. Ik wil door de deur binnenkomen. Ik ken de deur. Ik ben hier niet gekomen om met voorrang behandeld te worden. Ik kom nederig en onderwerp me aan het besluit van het quorum — want ik weet dat hun besluiten goed zijn en gehoorzaamd moeten worden."²⁷

Hij gaf ook zijn getuigenis: "Vrienden en broeders, mijn naam is Cowdery, Oliver Cowdery. In het begin van de geschiedenis van deze kerk was ik één met u. (...) In mijn handen heb ik de gouden platen gehad

waarvan het Boek van Mormon vertaald is. Ik heb ook de uitleggers vastgehouden. Dat boek is waar. Sidney Rigdon heeft het niet geschreven. De heer Spaulding heeft het niet geschreven. Ik heb het zelf opgeschreven zoals de profeet het dicteerde.²⁸ Hoewel Oliver terugkwam, verloor hij zijn hoge plaats in de kerk.

In tegenstelling daarmee, heeft president Heber J. Grant over Hyrum Smith gezegd:

"Er bestaat geen beter voorbeeld van de liefde van een oudere broer dan die van Hyrum Smith voor de profeet Joseph Smith. (...) Ze waren zo één, zo toegewegen en liefdevol als stervelingen maar konden zijn. (...) Er was nooit een sprankje afgunst in het hart van Hyrum Smith. Geen enkele man kon in leven of dood loyaler, oprechter, trouwer zijn dan Hyrum Smith aan de profeet van de levende God.²⁹

Hij kwam tegemoet aan elke behoefte en elk verzoek van zijn jongere broer, Joseph, die de kerk leidde en de openbaringen ontving die wij nu hebben. Hyrum was standvastig, dag in, dag uit, maand in, maand uit, jaar in, jaar uit.

Na de dood van hun broer Alvin, voltooide Hyrum het houten huis voor hun ouders. Toen Joseph de gouden platen had ontvangen, zorgde Hyrum voor de houten kist waarin ze werden opgeborgen en veilig waren. Toen de platen vertaald waren, vertrouwde Joseph het manuscript voor de drukker aan Hyrum toe. Hyrum bracht de bladzijden, vaak in gezelschap van Oliver Cowdery, dagelijks naar de letterzetter en weer terug.³⁰

Hyrum werkte als boer en arbeider om zijn gezin te onderhouden, maar toen de kerk in 1830 georganiseerd was, aanvaardde hij de roeping om de gemeente Colesville te presiden. Hij trok met zijn vrouw en gezin in bij het gezin van Newell Knight en besteedde veel tijd 'aan de verkondiging van het evangelie, waar hij maar iemand trof die wilde luisteren.³¹ Hij was zo'n goede zending dat hij niet alleen in de buurt van zijn huis predikte, maar ook aan de oostkust en in het zuiden van de

Verenigde Staten. In 1831 ging hij met John Murdock naar Missouri en weer terug en verkondigde onderweg het evangelie.¹²

Toen de bouw van de Kirtland-tempel in 1833 in zicht kwam, nam Hyrum onmiddellijk zijn zeis ter hand om onkruid van het perceel van de tempel te verwijderen en hij begon het fundament te graven. Toen in 1834 Zionskamp werd georganiseerd, assisteerde Hyrum Lyman Wight bij de werving van deelnemers aan het kamp en leidde hij een groep heiligen van Michigan naar Missouri.

Toen hij zo zijn trouw in kleine dingen bewezen had, werd Hyrum in december 1834 assistent-president van de kerk. Hij werkte onder leiding van zijn jongere broer, de profeet Joseph. Hij was altijd een bron van kracht en troost voor zijn broer, hetzij in de kerk, hetzij in de gevangenis van Liberty. Toen de vervolgingen losbraken en Joseph in 1844 vluchtte voor de bende in Nauvoo, ging Hyrum met hem mee. Toen ze op de oever van de rivier stonden na te denken of ze terug zouden gaan, wendde Joseph zich tot Hyrum met de vraag: 'Jij bent de oudste, wat zullen we doen?'

'Laten we teruggaan, onszelf aangeven en zien wat er gebeurt', antwoordde Hyrum.¹³

Ze keerden terug naar Nauvoo en werden naar Carthage overgebracht, waar ze enkele minuten na elkaar als martelaar stierven. Hyrum was zijn taak trouw gebleven tot in de dood. In alle opzichten was hij een discipel van de Heiland. Maar door zijn trouw door dik en dun werd hij werkelijk groot. In tegenstelling daarmee was Oliver Cowdery groots toen hij de platen in zijn handen hield en door engelen bediend werd, maar toen van hem gevraagd werd trouw te blijven door de aanhoudende beproevingen en moeilijkheden heen, wankelde Oliver en werd hij avfallig.

We bewijzen onze liefde voor de Heiland niet alleen maar door 'een grote zaak' te doen. Zou jij gaan als de profeet je vroeg op zending te gaan in de een of andere uitheemse plaats? Je zou misschien je uiterste

best doen om te gaan. Maar hoe zit het met het betalen van tiende. Hoe zit het met huisonderwijs? We tonen onze liefde voor de Heiland door kleine daden van geloof, toewijding en vriendelijkheid jegens anderen die ons karakter verfijnen. Dat hebben we heel goed gezien in het leven van dr. George R. Hill III, voormalig algemeen autoriteit, die een paar maanden geleden is gestorven.

Ouderling Hill was een gezaghebbende op het gebied van steenkool en een bekend wetenschapper. Hij ontving veel onderscheidingen en eerbewijzen voor zijn wetenschappelijke prestaties. Hij was faculteitsvoorzitter aan het College of Mines and Mineral Resources and Envirotech, en hoogleraar techniek aan de University of Utah. Maar als persoon was ouderling Hill nederig, bescheiden en volkomen toegewijd. Hij is bisschop geweest van drie verschillende wijken en regionaal vertegenwoordiger voordat hij geroepen werd als algemeen autoriteit. Na zijn ontheffing als algemeen autoriteit, werd hij raadgever in een bisschop

van een wijk. Terwijl zijn gezondheid achteruit ging, was hij nog directeur van de conservenfabriek van de ring en lid van een wijkkoor. Hij vervulde die laatste roeping met dezelfde toewijding als alle andere. Hij deed waarvoor hij geroepen was — het hoefde niet 'een grote zaak' te zijn.

Een vriend heeft eens gezegd: 'Als we onze talenten, onze aarde of academische eer, of onze steeds beperkte tijd op het altaar aan God offeren, verbindt ons hart zich met Hem door dat offer en voelen we hoe onze liefde voor Hem toeneemt.'

'Welk werk we in het koninkrijk ook doen — lesgeven, gedroogde groenten inblikken op Welfare Square — het heeft veel minder waarde voor ons als we het alleen zien als iets wat moet. (...) Maar als we ons voorstellen dat we onze talenten of onze tijd op het altaar voor God leggen, zoals een bijeenkomst in de kerk die eigenlijk niet gelegen komt, dan wordt ons offer persoonlijk en een eerbetoon aan Hem.'¹⁴

Een verhaal van onze dierbare

ambtgenoot, ouderling Henry B. Eyring, illustreert dat beginsel van toewijding nog beter. Dat verhaal gaat over zijn vader, de grote geleerde Henry Eyring, die werkzaam was in de hoge raad van de ring Bonneville. Hij was verantwoordelijk voor de welzijnsboerderij, wat ook inhield dat er op een veld uien onkruid gewied moest worden. In die tijd was hij bijna tachtig en leed hij aan borkanker. Hij nam het wieden op zich, hoewel hij zoveel pijn had dat hij zich op zijn buik en ellebogen voortbewoog. Door de pijn kon hij niet knielen. Toch glimlachte en lachte hij, praatte hij vrolijk met de anderen die op die dag onkruid wieden. Ik citeer nu wat ouderling Eyring over die gebeurtenis heeft gezegd:

‘Toen al het werk gedaan was en al het onkruid gewied was, zei iemand tegen hem: “Mijn hemel, Henry! Dat onkruid heb je er toch zeker niet uitgetrokken? Dat is twee dagen geleden bespoten, en het zou toch zijn doodgegaan.”

‘Pa lachte alleen maar hard. Hij vond het een beste grap. Hij vond het een grote grap. Hij had de hele dag het verkeerde onkruid

uitgetrokken. Het was bespoten en zou toch doodgaan.

‘Ik vroeg hem: “Pa, hoe kon u dat nou leuk vinden?”

(...) Hij zei iets wat ik nooit zal vergeten. (...) Hij zei: “Hal, ik was daar niet voor het onkruid.”¹⁵

Kleine zaken kunnen groot worden. De televisie, een grote zegen voor de mensheid, is uitgevonden door een tiener in Idaho die met een schijfeg rechte voren ploegde op het land van zijn vader. Hij stelde zich voor dat hij rechte lijnen van het ene elektronische apparaat naar het andere kon overbrengen.¹⁶ Vaak zien we de mogelijkheden niet als we schijnbaar kleine dingen doen. Die veertienjarige jongen deed gewoon, alledaags werk toen hij dat buitengewone idee kreeg. Zoals Nephi eens gezegd heeft: ‘En zo zien wij, dat de Here met kleine middelen grote dingen teweeg kan brengen.’¹⁷

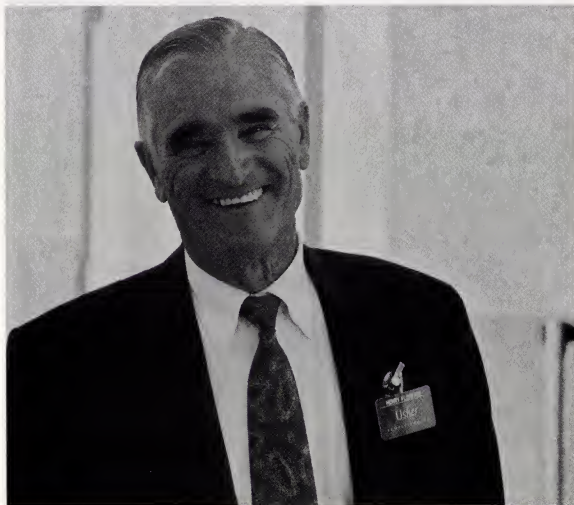
Jongemannen, jullie vormen een uitverkoren generatie met een veelbelovende toekomst. De toekomst kan eisen dat je wedijvert met andere jongemannen op een wereldwijde markt. Je hebt een speciale opleiding nodig. Je kunt voor een opleiding worden gekozen, niet vanwege de

een of andere buitengewone prestatie of een grote zaak, maar omdat je kroonverkenner bent, de onderscheiding ‘Plicht jegens God’ hebt gekregen, omdat je je seminarie hebt afgemaakt of op zending bent geweest.

In de gelijkenis van de talenten kreeg degene die zijn talenten vermeerderd had, te horen: ‘Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf; over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.’¹⁸ Mogen we allemaal trouw zijn in de alleedaags, gewone dingen, waarmee we tonen dat we de gedragsnormen naleven, want daardoor komen we in aanmerking voor grote zaken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

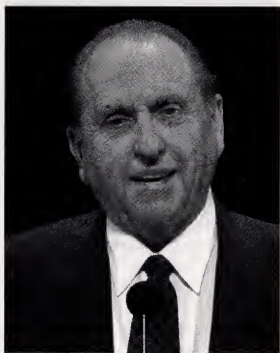
1. 2 Koningen 5:10.
2. 2 Koningen 5:12.
3. 2 Koningen 5:13.
4. 2 Koningen 5:14.
5. Reuben Miller, dagboek, 1848–1849, kerkelijke archieven, 21 oktober 1848.
6. Brief van Brigham Young aan Oliver Cowdery, 22 november 1847, aangehaald door Susan Eaton Black in *Who's Who in the Doctrine and Covenants*, blz. 76.
7. Miller, dagboek, 1848–1849, kerkelijke archieven, november 1848.
8. Miller, dagboek, 1848–1849, kerkelijke archieven, 21 oktober 1848.
9. Heber J. Grant, ‘Hyrum Smith and His Distinguished Posterity’, *Improvement Era*, augustus 1918, blz. 854–855.
10. Ronald K. Esplin, ‘Hyrum Smith: The Mildness of a Lamb, the Integrity of Job’, *Ensign*, februari 2000, blz. 32.
11. ‘Newell Knight’s Journal’, uit ‘Scraps of Biography’ in *Classic Experiences and Adventures* (1969), blz. 65.
12. Zie LV 52:8–10.
13. Zie ‘Hyrum Smith — Patriarch’ geciteerd in *Ensign*, februari 2000, blz. 36.
14. James S. Jardine, *On Becoming a Disciple-Scholar*, blz. 80.
15. Henry B. Eyring, ‘Waiting upon the Lord’, BYU, haardvuuravond, 30 september 1990, blz. 7–8.
16. Verhaal over Philo Farnsworth, ‘Dr. X’s Instant Images’, *U.S. News & World Report*, 17 augustus 1998, blz. 44.
17. 1 Nephi 16:29.
18. Matteüs 25:23.

De plicht roept

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Wij hebben allen de plechtige taak om het priesterschap te eren en om vele dierbare zielen tot de Heer te brengen.'

Mijn beste broeders, het is een enorme verantwoordelijkheid, maar voor mij ook een formidabel voorrecht, om gehoor te geven aan de opdracht om u vanavond toe te spreken. De algemene conferentie, inclusief de algemene priesterschapsbijeenkomst, waar we naar hebben uitgekeken — of we nu hier zijn of hem volgen via de satelliet of de televisie — brengt vreugde in ons hart.

De Heer heeft duidelijk gezegd wat onze verantwoordelijkheid is, en Hij heeft ons in afdeling 107 van de Leer en Verbonden een plechtige opdracht gegeven: 'Laat daarom nu eenieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.'¹

Soms is de vervulling van onze plicht, gehoor geven aan een goddelijke roeping of op een ingeving van de Geest reageren, niet al te moeilijk. Maar het komt ook voor dat het

gehoor geven aan onze plicht gehoor angstaanjagend is. Ik heb zoiets ervaren in de dagen voor de Algemene Conferentie van april 1966. Dat is 35 jaar geleden, maar ik kan het me nog levendig herinneren.

Ik had de opdracht om tijdens een van de conferentiebijeenkomsten te spreken, en ik had een boodschap voorbereid en uit het hoofd geleerd, getiteld 'Uw Goliath ontmoeten'. Die was gebaseerd op het verhaal van het beroemde gevecht tussen David en Goliath in lang vervlogen tijden.

Toen kreeg ik een telefoontje van president David O. McKay. Het gesprek ging ongeveer als volgt: 'Broeder Monson, hier is president McKay. Hoe gaat het met u?'

Ik antwoordde: 'O, met mij gaat het goed, president, en ik kijk uit naar de conferentie.'

'Dat is waar ik over bel, broeder Monson. De bijeenkomst van zaterdagmorgen zal zondag nogmaals worden uitgezonden, als paasboodschap van ons aan de wereld. Ik zal over een onderwerp spreken dat bij Pasen past, en ik zou graag willen dat u datzelfde thema in die belangrijke bijeenkomst behandelt.'

'Natuurlijk, president. Dat zal ik graag doen.'

Toen begon de reikwijdte van dat korte gesprek pas goed tot me door te dringen. Opeens was 'Uw Goliath ontmoeten' niet zo geschikt als paasboodschap. Ik wist dat ik me helemaal opnieuw moest voorbereiden. Er was nog maar weinig tijd. Mijn 'Goliath' stond nu werkelijk voor me.

Die avond maakte ik de keukentafel leeg en zette mijn schrijfmachine

op tafel, en een flinke stapel schrijfpapier, met naast me een behoorlijke prullenmand om alle valse starts op te vangen die zulke voorbereidingen begeleiden. Ik begon om 7 uur 's avonds en had om 1 uur 's nachts nog niet één regel geschreven waar ik tevreden over was. De prullenbak was vol, maar mijn geest beslist niet. Wat moest ik doen? De klok tikte door — en niet zo zachtjes ook. Ik onderbrak mijn werk om te bidden.

Spoedig daarna dacht ik aan het verdriet van mijn burens, Mark en Wilma Shumway, om het verlies van hun jongste kind, kort geleden. Ik dacht bij mezelf: *Misschien zou ik rechtstreeks tot hen kunnen spreken en daarbij tot alle anderen, want wie heeft niet iemand verloren die hem dierbaar is en reden gehad om te treuren?* Mijn vingers haastten zich over het toetsbord van de schrijfmachine, maar ze konden mijn gedachten nauwelijks bijhouden.

Toen het eerste flauwe morgenlicht door ons keukenraam viel, had ik mijn boodschap klaar. Nu restte nog de taak om hem uit het hoofd te leren en aan de wereld te brengen. Zelden heb ik zo geworsteld om aan een opdracht van de profeet te voldoen. Ik zal die ervaring nooit vergeten.

Twee monumentale schriftplaatsten kwamen in me op aan het einde van die conferentiebijeenkomst. U kent ze beide, broeders. Ze hebben geen uiterste geldigheidsdatum. Eeuwen geleden heeft Nephi gezegd: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.'²

De tweede is deze belofte van de Heer zelf aan u en aan mij uit de Leer en Verbonden: 'Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden.'³

Velen van ons die hier vanavond bij elkaar zijn dragen het Melchizedeks priesterschap, terwijl anderen

Conferentiegangers, met op de achtergrond de waterval buiten een raam op het zuiden in het Conferentiecentrum.

het Aäronisch priesterschap dragen. Wij hebben allen de plechtige taak om het priesterschap te eren en hard te werken om vele dierbare zielen tot de Heer te brengen. We denken eraan dat Hij heeft gezegd: 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen.'⁴ Doen we alles wat we behoren te doen? Herinneren we ons dan ook die woorden van president John Taylor: 'Als u uw roeping niet grootmaakt, zal God u verantwoordelijk stellen voor hen die u had kunnen redden als u uw plicht had gedaan.'⁵

Het verlangen om iemand anders te helpen, de zoektocht naar een verloren schaap, zal niet altijd onmiddellijk succes hebben. Soms is de vooruitgang langzaam — zelfs onmerkbaar. Dat was ook de ervaring van Gill Warner, met wie ik al heel lang bevriend ben. Hij was pas als bisschop geroepen toen Douglas, een lid uit zijn wijk dat op zending was, een overtreding beging, waarna hem het lidmaatschap van de kerk werd ontnomen. Zijn vader was bedroefd; zijn moeder was totaal van de kaart. Douglas verhuisde kort daarna naar een andere staat. De jaren vlogen voorbij, maar bisschop Warner, die intussen hogeraadslid was, bleef zich afvragen wat er van Douglas geworden was.

In 1975 bezocht ik de ringconferentie van de ring van broeder Warner. Zondagmorgen vroeg hielden we een priesterschapsleidersvergadering.

Ik sprak over het disciplinaire systeem van de kerk en dat het nodig was om ernstig en liefdevol te werken aan de redding van wie ook maar was afgedwaald. Gill Warner stak zijn hand op en schetste kort het verhaal van Douglas. Tenslotte stelde hij me een vraag: 'Behoort het nog steeds tot mijn taak om Douglas terug te brengen in de kerk?'

Gill herinnerde me er later aan dat ik zijn vraag direct en zonder aarzeling had beantwoord: Ik had gezegd: 'Aangezien zij zijn vroegere bisschop bent en hem kende en van hem hield, zou ik denken dat je alles zal willen doen om hem terug te brengen.'

Zonder dat Gill Warner dat wist, had de moeder van Douglas de week daarvoor gevast en gebeden dat er iemand naar voren zou komen die haar zoon zou helpen redden. Gill hoorde dat toen hij, na de vergadering, het gevoel kreeg dat hij haar moest bellen om te vertellen dat hij had besloten hulp te bieden.

Gill begon zijn lange reis van verlossing. Hij nam contact op met Douglas. Ze haalden herinneringen op aan de gelukkige tijd van weleer. Hij gaf zijn getuigenis, betuigde zijn liefde en wekte langzaam vertrouwen. Het ging allemaal heel langzaam. Vaak raakte hij ontmoedigd, maar stap voor stap bleek Douglas vooruitgang te maken. Uiteindelijk werden zijn gebeden beantwoord, zijn pogingen beloond en de

overwinning behaald. Douglas' doop werd goedgekeurd.

De doopdatum werd vastgesteld, de leden van het gezin kwamen bij elkaar en de vroegere bisschop Gill Warner vloog naar de stad waar Douglas woonde en verrichtte de verordening.

Door de liefde in zijn hart en met verantwoordelijkheidsgevoel voor een vroegere priester in het Aäronisch priesterschap — het quorum dat hij presideerde — was bisschop Warner 'uitgegaan om te redden', zodat er niet één verloren zou gaan.

Er kunnen er nog wel meer zijn, maar ik heb zelf drie bisschoppen gekend die, toen ze hun wijk presideerden, een priestersquorum van 48 of meer jongemannen hadden — met andere woorden: een volledig priestersquorum volgens de definitie in de Schriften. Die drie bisschoppen waren Alvin R. Dyer, Joseph B. Wirthlin en Alfred B. Smith. Lieten zij zich door hun taak van de wijs brengen? Helemaal niet. Door hun ijverige inzet en met hulp van liefhebbende ouders en de zegeningen van de Heer, leidden die bisschoppen elk lid van hun priestersquorum — vrijwel zonder uitzondering — tot de ordening tot ouderling in het Melchizedeks priesterschap, een zending en een huwelijk in de tempel des Heren. Nu zijn broeder Dyer en broeder Smith hun eeuwige rust ingegaan, maar ouderling Joseph B. Wirthlin, lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, is vanavond hier. Ouderling Wirthlin, nu dienstbetoon en leiding aan deze jongemannen, die intussen ouder zijn geworden, zullen we nooit vergeten.

Als jongen van twaalf was ik secretaris van mijn diakenenquorum. Ik denk met plezier terug aan de vele opdrachten die wij als leden van dat quorum hebben mogen uitvoeren. Ik denk dan meteen aan het avondmaal rondnieren, de maandelijkse vastengaven inzamelen en voor elkaar zorgen. Maar er gebeurde iets vreselijks bij de leidersvergadering van onze wijkconferentie. Die werd gepresideerd door William F. Perschon, lid van ons ringpresidium. Hij riep een aantal wijkfunctionarissen naar voren om te spreken. Toen stond president

Perschon zonder enige waarschuwing op en zei: 'We zullen nu horen van Thomas S. Monson, secretaris van het diakenenquorum, die ons verslag zal doen van zijn werk en zijn getuigenis zal geven.' Ik kan me niets meer herinneren van wat ik heb gezegd, maar ik ben die ervaring nooit vergeten.

Broeders, denk altijd aan de vermaning van de apostel Petrus: '[Wees] altijd bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is'.⁶

Tijdens de Tweede Wereldoorlog had ik het voorrecht om president van het lerarenquorum te zijn. Men vroeg mij de raad uit Leer en Verbonden 107:86 uit het hoofd te leren en vervolgens toe te passen: 'En zo is het de plicht van de president over het ambt van leraar om [de] leraars te presideren, met hen in raadsvergadering bijeen te komen, en hun de plichten van hun ambt te onderwijzen, zoals de verbonden dit

aangeven.' Ik heb mijn best gedaan om naar die opdracht te leven.

In dat quorum was een jongeman, Fritz Hoerold. Hij was klein van gestalte maar groot in moed. Kort nadat Fritz 17 was geworden, gaf hij zich op voor de marine van de Verenigde Staten en ging hij naar de opleiding. Hij kwam op een groot oorlogsschip in een aantal van die bloedige gevechten op de Stille Oceaan terecht. Het schip liep zware schade op en veel opvarenden werden gedood of gewond.

Fritz keerde na zo'n gevecht naar huis terug en kwam weer in ons lerarenquorum. De adviseur van het quorum vroeg hem ons toe te spreken. Hij zag er schitterend uit in zijn blauwe uniform met oorlogsondercheidingen. Ik weet nog dat ik Fritz vroeg of hij een goede raad voor ons had. We waren per slot van rekening van dezelfde leeftijd. Met een zure glimlach antwoordde hij: 'Geef je nooit als vrijwilliger op!'

Ik heb Fritz vanaf die tijd niet meer gezien tot ik, enkele jaren geleden, een artikel in een tijdschrift las over diezelfde zeegevechten. Ik vroeg me af of Fritz Hoerold nog zou leven, en zo ja, of hij ergens in Salt Lake City woonde. Via een telefoontje vond ik hem, en ik stuurde hem het tijdschrift. Hij en zijn vrouw bedankten me. Aangezien ik erachter was gekomen dat Fritz nog niet tot ouderling was geordend en dus nog nooit naar de tempel was geweest, schreef ik hem een brief om hem aan te moedigen zich klaar te maken voor de zegeningen van de tempel. Tweemaal zagen we elkaar toevallig bij een restaurant. Zijn lieve echtgenote, Joyce, spoorde me telkens aan: 'Blijf aan die man van mij werken.' Zijn dochters zeiden dat ze het met de aansporing van hun moeder eens waren. Ik ging door met aanmoedigen.

Een paar weken geleden zag ik bij de familieberichten in de krant dat

Het Mormoons Tabernakelkoor verzorgt de muziek tijdens drie bijeenkomsten van de algemene conferentie.

Bukken om iemand anders op te richten

President Gordon B. Hinckley

Joyce, de vrouw van Fritz, was overleden. Wat wenste ik dat ik meer succes had gehad met mijn privé-project om Fritz naar de tempel te krijgen. Ik noteerde de tijd en plaats van de begrafenisdienst van zuster Hoerold, verzette andere afspraken en ging naar de dienst. Beiden lieten we wel wat tranen. Hij vroeg mij om als laatste te spreken.

Toen ik opstond om te spreken, keek ik Fritz en zijn gezin aan en zei: 'Fritz, ik ben hier vandaag als president van het lerarenquorum waar jij en ik eens lid van waren.' Ik hield hem voor hoe hij en zijn gezin een 'eeuwig gezin' konden worden door de tempelverordeningen — verordeningen waarin ik beloofde te officëren wanneer het zover zou zijn.

Terwijl ik tranen van emotie onderdrukte besloot ik mijn woorden door tegen Fritz te zeggen, terwijl zijn gezin en alle aanwezigen het konden horen en zien: 'Fritz, mijn goede vriend en medematroos, jij hebt moed, jij bent vastbesloten. Je hebt je leven voor je land in de waagschaal gesteld in een tijd van gevaar. Fritz, nu moet je naar de fluit van de bootsman luisteren: "Allemaal aan boord — anker lichten — voor je reis naar de verhoging." Joyce wacht daarginds op jou. Ik weet dat jouw lieve kinderen en kleinkinderen voor je bidden. Fritz, als president van je lerarenquorum van lang geleden zal ik me er met hart en ziel voor inzetten om er zeker van te zijn dat je de boot niet mist die jou en je geliefden naar celestiale heerlijkheid zal brengen.'

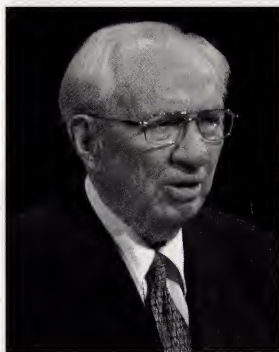
Ik gaf hem de marinegroet. Fritz stond op en saludeerde terug.

Broeders, moge eenieder van ons gehoor geven aan dat makkelijk te onthouden versje: 'Doe je plicht, dat kun je best. Dan zorgt de Heer wel voor de rest.' Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. LV 107:99.
2. 1 Neph 3:7.
3. LV 84:88.
4. LV 18:10.
5. *Deseret News Semioeweekly*, 6 augustus 1878, blz. 1.
6. 1 Petrus 3:15.

'Laten we ons hart openstellen, laten we andere mensen oprichten, laten we onze portemonnee opendoen, laten we meer liefde tonen voor onze naasten.'

uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap' (1 Petrus 2:9).

Broeders, laten we het priesterschap dat we dragen waardig zijn. Laten we dicht bij de Heer leven. Laten we een goede echtgenoot en vader zijn.

Elke man die thuis een tiran is, is het priesterschap niet waardig. Hij kan geen goed middel zijn in de handen van de Heer als hij geen respect, vriendelijkheid en liefde toont jegens de partner van zijn keuze.

Zo zal ook elke man die zijn kinderen een slecht voorbeeld geeft, die zich niet kan beheersen, of die betrokken is bij oneerlijke of onzedelijke praktijken, merken dat de macht van zijn priesterschap is weggenomen.

Ik herinner u eraan 'dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

'Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuurd, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken te hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer deze Zich heeft teruggetrokken — waarval dan het

priesterschap of het gezag van die man' (LV 121:36-37).

Broeders, laten we goede mannen zijn omdat de Heer ons begunstigd heeft met zijn goddelijke macht.

Nu iets anders, wat ermee in verband staat.

In april heb ik tijdens onze priesterschapsbijeenkomst een nieuw programma aangekondigd. Ik sprak toen over het grote aantal zendelingen uit Zuid-Amerika, Mexico, de Filipijnen en andere gebieden. Zij geven gehoor aan hun oproep en werken zij aan zij met hun Noord-Amerikaanse broeders en zusters. Ze ontwikkelen een sterk getuigenis. Ze gaan anders leven. Ze hebben veel succes omdat ze hun landstaal spreken en de cultuur van hun land kennen. Ze beleven een prachtige periode van hard en toegewijd werken.

Dan worden ze ontheven en gaan terug naar huis. Hun ouderlijk gezin leeft in armoede, en velen vallen terug in dezelfde situatie, niet in staat om zich daar bovenuit te worstelen door gebrek aan vaardigheden en omdat het moeilijk blijft passend werk te vinden.

Ik heb met u gesproken over het permanente emigratiefonds dat in de pionierstijd van de kerk werd opgericht om de armen uit Engeland en Europa te helpen. Er werd een fonds opgericht waaruit kleine leningen werden toegekend, waardoor dertigduizend leden vanuit hun geboorteland naar Zion konden emigreren.

Ik vertelde u dat datzelfde beginsel gingen toepassen en het permanente studiefonds gingen oprichten. Met het geld dat onze mensen zouden schenken, en niet met tiendegeld, zouden we een kapitaal vormen waarvan we de winst zouden gebruiken om onze jonge broeders en zusters een opleiding te laten volgen om voor beter werk in aanmerking te komen. Ze zouden vaardigheden ontwikkelen waarmee ze genoeg konden verdienen om hun gezin goed te onderhouden en de armoede te boven te komen die zichzelf en voorgaande generaties gekend hadden.

Er zat niets in het fonds in de periode dat we er plannen voor maakten. Maar in geloof zijn we

doorgegaan en we hebben een bescheiden organisatie in het leven geroepen om te verwezenlijken wat volgens ons nodig was. Het doet mij genoegen dat ik u kan vertellen dat er geld is binnengekomen, tienduizenden dollars, honderdduizenden dollars, miljoenen zelfs. Dat kwam van milddadige kerkleden die de Heer liefhebben en minder fortuinlijke mensen willen helpen het economisch beter te krijgen. We hebben nu veel geld. Het is niet alles wat we nodig hebben. We hopen dat er bijdragen zullen blijven komen. De grootte van het kapitaal bepaalt hoeveel mensen geholpen kunnen worden.

Nu, een half jaar later, wil ik verslag uitbrengen van wat er bereikt

is. Allereerst hebben we ouderling John K. Carmack geroepen. Hij heeft zoveel goed werk gedaan in het Eerste Quorum der Zeventig en heeft tijdens deze conferentie het emeritaat gekregen. Hij is een ervaren advocaat, een bekwaam zakenman, een man met veel talenten. Hij is aangesteld tot directeur, en hoewel hij gepensioneerd is als een van de zeventig, zal hij al zijn tijd aan deze taak besteden.

Ouderling Richard E. Cook van de Zeventig, die ook het emeritaat heeft gekregen, zal hem helpen met de financiën. Ouderling Cook is assistent-hoofd van de boekhouding bij Ford geweest, heeft ervaring met internationale financiën, is een zeer bekwaam leider en iemand die de Heer en de kinderen van de Heer liefheeft.

Achter wachtende conferentiegangers buiten het Conferentiecentrum verheffen zich de spitsen van de Salt Lake-tempel.

We hebben deze twee broeders aan één kant versleten, en nu draaien we ze om zodat we ze aan de andere kant kunnen verslijten.

Ze werken samen met broeder Rex Allen, een expert in organisatie en scholing; en met broeder Chad Evans, die veel ervaring heeft met voortgezet onderwijs.

Alle vier stellen zij hun tijd en expertise zonder compensatie beschikbaar.

Het programma loopt. Deze broeders hebben het heel zorgvuldig en op goede grondbeginselen in gang gezet. We hebben het gebied waar het allereerst operationeel is nog beperkt, maar als we meer middelen krijgen, zal dat uitgebreid worden.

Deze broeders zijn begonnen de bestaande organisaties van de kerk te benutten. Het programma heeft de priesterschap als basis en zal daarom succes hebben. Het begint bij de bisschoppen en ringpresidenten. Ze werken geweldig samen met de kerkelijke onderwijsinstellingen, de bureaus van de afdeling arbeidsbemiddeling en andere instellingen. Eerst is het ingevoerd in Peru, Chili en Mexico, gebieden met een groot aantal teruggekeerde zendelingen waar de nood hoog is. De plaatselijke leiders zijn enthousiast en toegewijd. De begunstigen leren ware beginselen van zelfredzaamheid. Hun visie op hun potentieel is aanzienlijk verbreed. Ze kiezen een goede, plaatselijke opleiding en betalen die zoveel mogelijk zelf, via hun ouders of uit andere, plaatselijke bronnen. Ze zijn erkentelijk, gewillig en dankbaar voor de kansen die ze krijgen. Ik zal u twee of drie voorbeelden geven.

Het eerste is dat van een jongeman die in Cochabamba (Bolivia) op zending is geweest. Hij woont met zijn gelovige moeder en nichtjes in een arme buurt. Hun huisje heeft een cementen vloer, één kale gloeilamp, het dak lekt en het raam is stuk. Hij was een succesvolle zending. Hij zegt:

'Mijn zending was het beste wat ik ooit heb gedaan. Ik heb geleerd de geboden te gehoorzamen en gelduldig te zijn in mijn beproevingen.

Ik heb ook wat Engels geleerd en ik kan mijn geld, tijd en vaardigheden beter benutten.

'Toen mijn zending ten einde was, vond ik het moeilijk om naar huis te gaan. Mijn Amerikaanse collega's gingen terug naar de universiteit. Maar er is veel armoede in ons land. Het is moeilijk om een opleiding te volgen. Mijn moeder doet haar best, maar zij kan ons niet helpen. Ze heeft zoveel geleden, en ik ben haar hoop.

'Toen ik hoorde van het permanente studiefonds, was ik zo blij. De profeet toonde zijn erkentelijkheid voor ons werk. Ik was ontzettend blij. (...) Ik kon studeren, zelfredzaam worden, een gezin stichten, mijn moeder helpen.

'Ik ga boekhouden studeren op een plaatselijke school waar ik kan studeren en werken. Het is een korte cursus van maar drie jaar. Ik moet blijven werken als conciërge, maar dat is niet erg. Als ik mijn diploma heb en werk heb als boekhouder, ga ik een hogere opleiding volgen in internationale handel.

'Dit is onze kans, die moeten we niet voorbij laten gaan. De Heer heeft vertrouwen in ons. Ik heb vele malen in het Boek van Mormon gelezen dat de Heer tegen de profeten zei dat wij, als we de geboden onderhouden, voorspoedig zullen zijn in het land. Dat gaat in vervulling. Ik ben God zo dankbaar voor deze prachtige kans om te ontvangen wat mijn broers en zussen niet hadden, dat ik onze familie kan helpen, mijn doelen kan verwezenlijken. En ik betaal de lening graag terug om te zorgen dat anderen ook zo gezegend worden. Ik weet dat de Heer me zal zegenen als ik dat doe.'

Is dat niet mooi? Nog een voorbeeld. Een jongeman in Mexico-Stad kreeg een lening toegewezen van ongeveer duizend dollar om een opleiding tot dieselmonteur te volgen. Hij zei:

'Ik beloof dat ik mijn uiterste best zal doen zodat ik tevreden zal zijn over mijn inzet. Ik weet dat dit een waardevol en belangrijk programma is. Daarom probeer ik er voor de toekomst zoveel mogelijk profijt van

te hebben. Ik wil de armen kunnen helpen en mijn huisgenoten adviseren. Ik dank mijn Vader in de hemel voor dit prachtige en geïnspireerde programma.'

Onlangs is een lening toegekend aan een andere jongeman in Mexico-Stad die in Las Vegas (Nevada) op zending is geweest. Hij wil graag tandtechnicus worden. Zijn opleiding vergt dat hij vijftien maanden hard moet werken. Hij zegt:

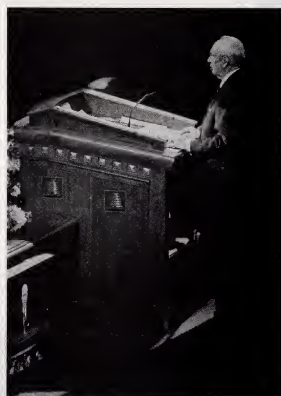
'Ik beloof dat ik, als ik mijn studie met de hulp van het permanente studiefonds heb afgerond, de lening zal terugbetalen zodat andere teruggekeerde zendelingen die zegeningen ook kunnen ontvangen.'

En zo zijn we begonnen het onze getrouwe, competente jonge mannen en vrouwen mogelijk te maken de maatschappelijke ladder te beklimmen waardoor ze het financieel beter krijgen. Door de veel betere kansen zullen ze de armoedecirkel doorbreken waarin zij en degenen die hen zijn vorgegaan, zolang gevangen hebben gezeten. Ze zijn op zending geweest en zullen in de kerk werkzaam blijven. In hun vaderland zullen ze leiders worden in dit belangrijke werk. Ze zullen hun tiende en hun vastengaven betalen waardoor de kerk dit werk over de hele wereld kan uitbreiden.

We gaan er vanuit dat er aan het einde van dit jaar ongeveer 1200 deelnemers zijn. We schatten dat het er over drie jaar drieduizend zijn. De mogelijkheden zijn er. De nood is hoog. Misschien mislukt het soms. Maar de grote meerderheid zal presteren naar verwachting, zowel jonge mannen als jonge vrouwen.

Onze enige beperking zal het geld zijn. Nogmaals vragen we iedereen die dat wil, een bijdrage te geven, klein of groot. Dan kunnen we dit grootse werk uitbreiden waardoor degenen met geloof en latente vaardigheden, als leden van De Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen financieel onafhankelijk kunnen worden.

Begrijpt u wat het enorme werk van deze kerk betekent? Laat mij u een scenario schetsen. Een paar zendingen kloppen op de deur van een

Linksboven: president Gordon B. Hinckley begroet de ouderlingen Henry B. Eyring (links), Jeffrey R. Holland en Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen.
Rechtsboven: president Hinckley spreekt tijdens een conferentiebijeenkomst.
Boven: president Hinckley wuift naar de aanwezigen.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Oktober 2001

HET EERSTE PRESIDIDIUM

President Thomas S. Monson
Eerste roodgiver

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Iwede roodgiver

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

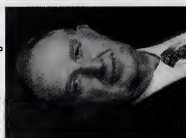
Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

Earl C. Ungry

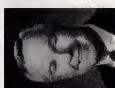
D. Todd Christofferson

David E. Sorenson

Ben B. Benke

Dennis B.
Newschwander

Charles B. Dyer

Cecil O.
Sammons Jr.

HET PRESIDIDIUM DER ZEVENTIG

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Angel Abreu

Carlos H. Amado

Neil L. Anderson

Merrill J. Bateman

William R. Bradford

Monte J. Brough

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

George J. Coleman

Spencer J. Condit

Gene K. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. de Celis

Robert K. Dellenbach

John B. Dickey

Cristofield Golden Jr.

Walter F. Genszler

John H. Goldberg

Bruce C. Helms

Donald L. Helfstrom

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillom

F. Benson Howard

Jay E. Jansen

Martin K. Jensen

Kenneth Johnson

W. Kelle Kerr

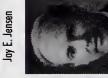
Yoshihiko Kiyachi

Cee-L. Kolford

John M. Meaden

Richard J. Moyes

Lynn A. Nickelson

Glenn L. Poe

Carl B. Pratt

Ronald A. Raband

Lynn G. Robbins

Steven E. Szw

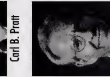
Dieter F. Uthoff

Francisco J. Vilas

Lema B. Wickman

W. Craig Zwick

HET TWEEDE QUORUM DER ZEVENTIG

Richard D. Allred

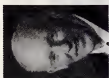
Almos R. Amorn

E. Ray Johnson

L. Edward Brown

Douglas L. Calliber

Vol F. Christensen

Darwin B. Christensen

Keith Crockett

Adamo Diamanti

Duane B. Gerrard

H. Alfredo Gallaspa

Ronald T. Johnson

Keith K. Hillig

J. Kent Jolley

Dale E. Miller

Ezra R. Munson

Merrill C. Oaks

Robert C. Oaks

Robert F. Orton

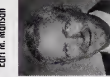
Stephen B. Orson

Wayne S. Peterson

Bruce D. Porter

H. Bryan Roberts

Ned B. Touche

R. Conrad Schultz

Dennis E. Simmons

Donald L. Stoheli

Robert R. Steuer

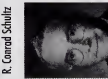
David R. Stone

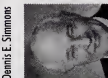
H. Bree Stuart

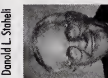
Jared L. Taylor

D. Lee Tabler

Gordon T. Watts

Stephen A. West

Robert J. Whiffen

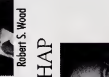
Robert S. Wood

H. Ross Workman

Richard H. Whikel

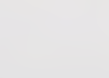
Robert S. Wood

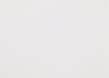
H. Ross Workman

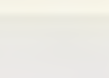
H. Ross Workman

H. Ross Workman

H. Ross Workman

H. Ross Workman

DE PRESIDENDE BISSCHAP

Richard C. Filday
Ernst roodganger

H. David Burton
Prasidennamand biisschop

Keith B. McMillin
Tweede roodganger

**Een vrouw en een jongen kijken peinzend naar het beeld de Christus
in het pas gerenoveerde bezoekerscentrum Noord op Temple Square.**

huisje ergens in Peru. Een vrouw doet open. Ze begrijpt niet helemaal wat de zendingen willen. Maar ze laat ze binnen. Ze spreken af dat ze terugkomen als haar man en de andere gezinsleden thuis zijn.

De zendingen geven het gezin les. Geraakt door de macht van de Geest, reageren ze op de boodschap van eeuwige waarheid. Ze laten zich dopen.

Het gezin is actief in de kerk. Ze betalen een volledige, maar heel magere tiende. Ze hebben een zoon of dochter die tegen de twintig is. Als de tijd daar is, wordt de zoon of dochter op zending geroepen. Het gezin doet al het mogelijke om hem of haar te steunen, en de rest wordt betaald met geld uit het zendingsfonds dat de heiligen bijeenbrengen.

De zoon of dochter werkt samen met een collega uit de Verenigde Staten of Canada. Hij of zij leert Engels, en het Spaans van de collega wordt een stuk beter. Ze werken zij aan zij met liefde, waardering en respect voor elkaar, vertegenwoordigers van twee totaal verschillende culturen.

Aan het einde van hun zending gaat de Noord-Amerikaan naar huis en weer naar school. De Peruviaan gaat terug naar huis en hoopt dat hij een bescheiden baantje vindt. Hij wordt heel slecht betaald. De toekomst is niet veelbelovend. Hij of zij heeft niet de nodige vaardigheden voor beter werk. En dan breekt er een helder straatje hoop door. Broeders, u begrijpt dat wel. Ik hoef dat niet verder uit te leggen. Wat we moeten doen, is duidelijk, de nood is hoog, en de Heer heeft de weg gewezen.

Ouderling Carmack vond pas geleden een oud kasboek. Hij bracht het aan mij. We ontdekten dat er in 1903 een klein fonds was opgericht om mensen die leerkracht wilden worden tijdens hun opleiding een betere kans te geven door middel van kleine leningen.

Dat is dertig jaar doorgedaan tot dat er tijdens de crisis een eind aan kwam.

Ik was verbaasd welke namen er in dat oude kasboek stonden. Twee daarvan zijn president van

een universiteit geworden. Anderen zijn bekende en uiterst bekwame onderwijskundigen geworden. In het kasboek staan aflissingen van tien dollar, 5 dollar, van 3,10 dollar rente en dergelijke. Een van de begunstigden van dat programma is bisschop, ringpresident, vervolgens apostel en uiteindelijk raadgever in het Eerste Presidium geworden.

Broeders, we moeten beter voor elkaar zorgen. We moeten ons wat meer inspannen om degenen die onderaan de maatschappelijke ladder staan, te helpen. We moeten gelovige, integere en bewkame mensen bemoedigen en ze de hand toesteken als ze met wat hulp hoger op die ladder kunnen komen.

Dat beginsel is niet alleen van toepassing op wat we momenteel met dit studiefonds doen, maar is veel algemener. Laten we ons hart openstellen, laten we andere mensen oprichten, laten we onze portemonnee openendoen, laten we meer liefde tonen voor onze naasten.

De Heer heeft ons zo overvloedig gezegend. En de nood is hoog. Hij heeft gezegd: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40).

Ik lees voor uit het boek Handelingen:

'En een man, die verlamd was van de schoot zijner moeder aan,

zodat hij gedragen moest worden, zetten zij dagelijks bij de tempel, genaamd de Schone, om een aalmoes te vragen van de tempelgangers;

'Toen deze zag, dat Petrus en Johannes de tempel zouden binnengaan, verzocht hij om een aalmoes.

'En Petrus zag hem scherp aan, met Johannes, en zeide: Zie naar ons.

'Hij hield zijn blik op hen gevestigd in de verwachting iets van hen te ontvangen.

'Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb, geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!

'En hij greep hem bij de hand en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig.

'En hij sprong op en stond en liep heen en weer en hij ging met hen de tempel binnen, lopende en springende en God lovende' (Handelingen 3:2-8).

Let op: Petrus vatte hem bij de hand en richtte hem op.

Petrus moest zich bukken om de lamme op te richten. Ook wij moeten ons bukken.

God zegene u, broeders, jong en oud. Blijf trouw. Doe uw werk met liefde. Voed uw gezin op in de weg van de Heer. 'Zie op tot God en leef' (zie Alma 37:47).

Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

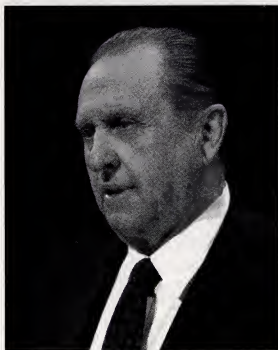
Er stroomt zonlicht in een foyer van het Conferentiecentrum.

Dit is de tijd

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Mogen wij zó leven dat wij, als we ontboden worden, niets ernstig hoeven te betreuren, niets onafgemaakt hebben gelaten.'

Nu ik voor u sta, moet ik denken aan de tijd dat ik jong was en we in de zondagschool vaak zongen:

*Welkom, welkom, sabbatmorgen,
ruk ons uit der zorgen net.
Welkom, welkom, is uw daglicht,
heil'ge sabbat van gebed.¹*

Op deze sabbatmorgen bid ik dat ik het onderwerp mag zijn van uw geloof en gebeden als ik tot u spreek.

Wij hebben allen de dramatische gevolgen gevoeld van de tragische gebeurtenissen op die noodlottige dag, 11 september 2001. Zonder enige waarschuwing zaaide een verschrikkelijke vernietiging dood en verderf en doofde zij het leven uit van enorme aantallen mannen, vrouwen en kinderen. Zorgvuldig

gemaakte plannen voor een prettige toekomst gingen in rook op. Ze maakten plaats voor tranen van verdriet en uitroepen van zielsleed.

We hebben de afgelopen drie en een halve week talloze verslagen gehoord over hen die op de een of andere manier — direct of indirect — door de gebeurtenissen van die dag geraakt zijn. Ik wil u graag vertellen wat een kerklid, Rebecca Sindar, die op dinsdagochtend 11 september aan boord was van een vlucht van Salt Lake City naar Dallas, gezegd heeft. Zoals alle vluchten die op het moment van de tragische voorvallen in de lucht waren, werd die vlucht onderbroken, en het vliegtuig werd aan de grond gezet in Amarillo (Texas). Zuster Sindar vertelt: 'We verlieten allemaal het vliegtuig, zochten een tv op de luchthaven en dromden eromheen om te zien wat er was gebeurd. Mensen stonden in de rij om dierbaren te bellen en hen te verzekeren dat ze zich veilig op de grond bevonden. Ik zal me altijd de ongeveer twaalf zendelingen herinneren die met onze vlucht op weg waren naar hun zendingsgebied. Ze pleegden telefoontjes, en toen zag ik ze in een hoek van de luchthaven samendrommen en knielen voor een gebed. Ik wilde dat ik dat moment had kunnen vastleggen om te laten zien aan de moeders en vaders van die lieve jongemannen die de noodzaak zagen om meteen te bidden.'

Broeders en zusters, uiteindelijk overvalt de dood ieder mens. Hij

overvalt mensen op leeftijd die wankelen op hun benen. Zijn ontbieding wordt gehoord door hen die nog maar nauwelijks halverwege de reis door het leven zijn, en vaak stilt het zelfs het gelach van kleine kinderen. De dood is het feit dat niemand kan ontvluchten of ontkennen.

Vaak komt de dood als een indringer. Hij is een vijand die plotseling verschijnt, middenin het feest van het leven, die de lichten dooft en de vrolijkheid dempt. De dood legt zijn zware hand op hen die ons dierbaar zijn, en vaak laat hij ons verbijsterd en verwonderd achter. In bepaalde situaties, zoals bij zwaar lijden en ziekte, komt de dood als een engel van genade. Maar over het algemeen zien we hem als de vijand van het menselijk geluk.

De duisternis van de dood kan echter verdreven worden door het licht van de geopenbaarde waarheid. 'Ik ben de opstanding en het leven', heeft de Meester gezegd. 'Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft, en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.'²

Die zekerheid — ja, die heilige bevestiging — van het leven na de dood, zou heel goed de vrede kunnen verschaffen die de Heiland beloofde toen Hij zijn discipelen verzekerde: 'Vrede laat ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'³

Uit het duister en de gruwel van Golgota kwam de stem van het Lam: 'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.'⁴ En het donker was niet meer duister, want Hij was bij zijn Vader. Hij was van God gekomen, en naar Hem was Hij teruggekeerd. Ook zij die op deze aardse pelgrimsreis wandelen met God, weten uit eigen zalige ervaring dat Hij zijn kinderen die op Hem vertrouwen niet in de steek zal laten. In de nacht van de dood, is zijn aanwezigheid 'beter dan een licht en veiliger dan een bekende weg.'⁵

Saulus had op de weg naar Damascus een visioen van de herrezen, verhoogde Christus. Later gaf hij als Paulus, voorvechter van de waarheid

en onbevreesde zendeling in dienst van de Meester, getuigenis van de herrezen Heer toen hij tegen de heiligen te Korinte zei: 'Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften;

'(...) Hij is begraven en ten derde dage opgewekt, naar de Schriften.

'(...) Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalven.

'Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk. (...)

'Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen.

'Maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen.'

In onze bedeling is ditzelfde getuigenis ook stoutmoedig door de profeet Joseph Smith gegeven, toen Sidney Rigdon en hij getuigden:

'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is — dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners

er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.'

Dit is de kennis die steun geeft. Dit is de waarheid die troost geeft. Dit is de zekerheid die hen die gebukt gaan onder rouw uit de schaduw in het licht brengt. Het staat allen ter beschikking.

Hoe kwetsbaar is het leven, hoe zeker is de dood. Wij weten niet wanneer wij dit sterfelijk bestaan moeten verlaten. En daarom vraag ik: 'Wat doen wij met de dag van vandaag?' Als wij alleen voor morgen leven, dan zullen we veel lege gisterens hebben. Hebben wij ons schuldig gemaakt aan de uitspraak: 'Ik heb erover gedacht wat koerswijzigingen in mijn leven aan te brengen. Ik ben van plan de eerste stap te doen — en ik begin morgen.'? Als we zó denken, blijft morgen altijd in het verschiet. Een dergelijk 'morgen' komt zelden als we er niet vandaag al iets aan doen. Zoals we leren uit de bekende lofzang:

*Er is kans om te werken, waarheen
gij ook blik,*

Ja, gelegenheid vindt g'overal.

*Als er iets moet gedaan, pakt het
dadelijk aan,*

Zegt niet, 'k zal het doen bij geval.'

Laten we onszelf de vragen stellen: 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan? Mij waar nood was ter hulpe gerd?' 'Wat een formule voor geluk! Wat een recept voor vredenheid, voor gemoedsrust — om dankbaarheid te hebben opgewekt bij een ander mens.

Wij hebben onbeperkte kansen om van onszelf te geven, maar het zijn wel kansen die voorbijgaan. We kunnen harten verlichten. Vriendelijke woorden spreken. Geschenken geven. Goede daden verrichten. Zielen redden.

Als we onthouden dat 'wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt', dan komen we niet in de niet zo benijdenswaardige positie terecht van de geest van Jacob Marley, die in de onsterfelijke *A Christmas Carol* van Dickens tot Ebenezer Scrooge sprak. Marley sprak op droeve toon over kansen die voorbijgegaan waren. Hij zei: 'Niet te weten dat elke christelijke geest, die goede daden verricht in zijn eigen kleine kringetje, wat dat ook moge zijn, zijn sterfelijke leven te kort vindt voor zijn oneindige nut. Niet te weten dat geen enkele mate van spijt ook maar iets aan goedmaken van de misbruikte kansen uit zijn leven!

Maar toch, zo was ik. O, zo was ik!'

Marley voegde daar nog aan toe: 'Waarom liep ik door menigten medemens met mijn ogen neergeslagen, en keek ik nooit op naar die gezegende ster die wijzen naar een eenvoudig onderkomen leidde? Waren er dan geen armenhuizen waarnaar het licht ervan mij zou hebben geleid?'

Gelukkig veranderde Ebenezer Scrooge, zoals wij weten, zijn leven ten goede. Ik vind deze zin mooi: 'Ik ben niet meer de mens die ik was.'

Waarom is dat verhaal, *A Christmas Carol*, zo populair? Waarom is het tijdloos? Ik heb persoonlijk het gevoel dat het door God geïnspireerd is. Het brengt het beste in de menselijke aard naar boven. Het geeft hoop. Het zet aan tot verandering. Wij kunnen de paden verlaten die ons naar beneden zouden leiden

en kunnen, met een lied in ons hart, een ster volgen en naar het licht toelopen. We kunnen onze pas versnellen, moed vatten en ons koesteren in het zonlicht van waarheid. We kunnen het gelach van kleine kinderen duidelijker horen. We kunnen de tranen drogen van hen die huilen. We kunnen de stervenden troosten door hen over de belofte van het eeuwige leven te vertellen. Als we een vermoeide hand opheffen die neerhangt, als we gemoedrust geven aan een ziel die het moeilijk heeft, als we geven zoals de Meester gedaan heeft, dan kunnen wij — door anderen de weg te wijzen — een ster worden die een gids is voor de een of andere verdwaalde zee-man.

Omdat het leven kwetsbaar en de dood onvermijdelijk is, moeten we het beste maken van elke dag.

Er zijn veel manieren waarop we onze kansen kunnen misbruiken. Enige tijd geleden las ik een ontroerend verhaal, geschreven door Louise Dickinson Rich, dat deze waarheid levendig illustreert. Zij schreef:

'Mijn oma had een vijand, mevrouw Wilcox. Oma en mevrouw Wilcox kwamen als bruid naast elkaar te wonen in de hoofdstraat van een klein dorpje, en daar zouden ze de rest van hun leven slijten. Ik weet niet hoe de strijd tussen hen

begonnen is — en ik geloof dat ze het zich tegen de tijd dat ik kwam, meer dan dertig jaar later, zelf ook niet meer herinnerden wat de aanleiding was. Het was geen beleefd dispuut; het was volslagen oorlog. (...)

'Niets in het dorp ontkwam aan de gevolgen. De driehonderd jaar oude kerk, die de revolutie, de burgeroorlog en de Mexicaanse oorlog had doorstaan, bezweek bijna toen oma en mevrouw Wilcox de Slag om de vrouwenhulp streden. Oma won de benoeming, maar het was een zinloze overwinning omdat mevrouw Wilcox, daar ze geen voorzitter kon zijn, meteen aftrad. Wat is er zo leuk aan iets leiden als je je vijand niet kunt dwingen in het stof te kruipen? Mevrouw Wilcox won de Slag om de openbare bibliotheek door haar nicht, Gertrude, als bibliotheecaresse te laten aanstellen in plaats van tante Phyllis. De dag dat Gertrude begon, was de dag dat oma ophield bibliotheekboeken te lezen. Die waren plotseling 'vieze dingen vol bacteriën' geworden. De Slag om de middelbare school was een gelijkspel. Het hoofd kreeg een betere baan en vertrok voordat mevrouw Wilcox erin slaagde hem te laten ontslaan of oma erin slaagde hem een aanstelling voor het leven te bezorgen.

'Als wij als kinderen mijn grootmoeder bezochten, dan hoorde het

gezichten trekken naar de kleinkinderen van mevrouw Wilcox bij de pret. Op een gedenkwaardige dag deden wij een slang in de regenton van mevrouw Wilcox. Mijn grootmoeder liet wat zwakke protesten horen, maar we voelden haar stilzwijgende sympathie.

'Denk niet dat dit een eenzijdige campagne was. Mevrouw Wilcox had ook kleinkinderen. Oma kwam er niet zonder kleerscheuren vanaf. Er ging geen winderige dag voorbij dat de waslijn niet op mysterieuze wijze brak, waardoor de kleren in de viezigheid vielen.

'Ik weet niet hoe oma haar moeilijkheden zo lang had kunnen verdragen als er niet de huishoudpagina van haar dagblad uit Boston was geweest. Die huishoudpagina was geweldig. Naast de gebruikelijke kooktips en schoonmaakadviezen, was er een rubriek die bestond uit brieven van lezers aan elkaar. De bedoeling was dat je, als je een probleem had — of zelfs als je alleen maar stoom wilde aflazen — een brief schreef naar de krant met een fantasienaam zoals Arbutus. Dat was oma's schuilnaam. Dan schreven enkele andere dames met hetzelfde probleem terug en vertelden wat zij eraan hadden gedaan, en zij ondertekenden met namen zoals Iemand die het weet, of Xantippe of zoiets. Vaak bleef je, lang nadat het probleem uit de weg was geruimd, nog jaren via de krant naar elkaar schrijven, elkaar vertellend over je kinderen, je inmaakactiviteiten en je nieuwe eekamerameublement. En zo ging het met oma ook. Zij en een vrouw die Zeemeeuw heette, correspondeerden een kwart eeuw met elkaar. Zeemeeuw was oma's ware vriendin.

'Toen ik ongeveer zestien was, overleed mevrouw Wilcox. In een klein dorpje is het, ongeacht hozeer je je buurvrouw haatte, niet meer dan fatsoenlijk om naar het huis van de overledene te gaan en te kijken wat je kunt doen voor de nabestaanden. Oma trok een katoenen schort aan om te laten zien dat ze het meende toen ze zei dat ze verwachtte aan het werk gezet te worden, stak het grasveld over naar het huis van mevrouw

Wilcox, waar de dochters van mevrouw Wilcox haar de reeds smeteloos schone voorkamer lieten schoonmaken voor de begrafenis. En daar, op de tafel in de voorkamer lag op een ereplekje een enorm plakboek. In dat plakboek zaten in nette kolommen naast elkaar de brieven die oma in de loop der jaren aan Zeemeeuw had gestuurd, en de brieven van Zeemeeuw aan haar. Geen van de vrouwen had ooit geweten dat oma's grootste vijand tevens haar beste vriendin was. Dat was de enige keer die ik me herinneren kan dat ik mijn oma heb zien huilen. Ik wist toen niet waar ze precies om huilde, maar nu wel. Ze huilde om al die verspelde jaren die reddeloos verloren waren.'

Broeders en zusters, mogen wij van deze dag af aan ons hart met liefde vullen. Mogen wij de tweede mijl gaan om allen in ons leven toe te laten die eenzaam of terneergeslagen zijn, of die op de een of andere manier lijden. Mogen wij 'vreugde [hebben] gesticht, iemands lijden verlicht.'¹¹ Mogen wij zó leven dat wij, als we ontboden worden, niets ernstig hoeven te betreuren, niets onafgemaakt hebben gelaten, maar met de woorden van de apostel Paulus kunnen zeggen: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden.'¹² In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

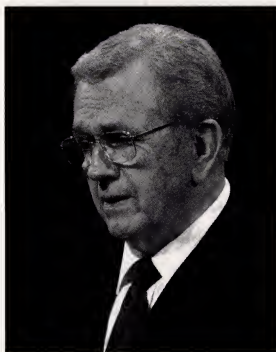
1. Robert B. Baird, 'Welkom, welkom, sabbatmorgen', *Heilige lofzangen*, nr. 23.
2. Johannes 11:25-26.
3. Johannes 4:27.
4. Lucas 23:46.
5. Minnie Louise Haskins, 'The Gate of the Year', *Masterpieces of Religious Verse*, onder redactie van James Dalton Morrison (1948), blz. 92.
6. 1 Korintiërs 15:3-8.
7. LV 76:22-24.
8. Will L. Thompson, 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?', *Heilige lofzangen*, nr. 193.
9. Mosiah 2:17.
10. *Works of Charles Dickens* (1982), blz. 543, 581.
11. 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?', *Heilige lofzangen*, nr. 193.
12. 2 Timoteüs 4:7.

Het Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus heeft de voedende kracht om de verhongerende geesten van de wereld te genezen.'

In mijn hand heb ik een exemplaar van de eerste editie van het Boek van Mormon. Het is in 1830 gedrukt op een met de hand bediende letterdrukkers van de E. B. Grandin Company te Palmyra (New York).

In juni 1829 bracht Joseph Smith, die toen 23 jaar was, samen met Martin Harris, een plaatselijke boer, een bezoek aan de 23-jarige meneer Grandin. De heer Grandin had drie maanden daarvoor in advertenties zijn bedoeling te kennen gegeven om boeken uit te geven. Joseph Smith gaf hem bladzijden van een met de hand geschreven manuscript.

Als de inhoud van het boek het

al niet veroordeelde tot blijvende onbekendheid, dan zou het verhaal over de herkomst ervan dat zeker tot gevolg hebben. Denkt u zich eens in: een engel die een tienerjongen naar het bos dirigeert, waar de jongen een ondergrondse bewaarplaats van steen vindt en een set gouden platen.

De geschriften op de platen waren vertaald met behulp van een Urim en Tummim, iets wat in het Oude Testament enkele malen genoemd wordt, en wat door Hebreeuwse geleerden wordt beschreven als een hulpmiddel 'waarmee openbaring werd gegeven en waarheid verklaard!'

Nog voordat het boek van de pers rolde, werden er bladzijden gestolen en afgedrukt in de plaatselijke pers, vergezeld van spottend commentaar. De weerstand ertegen zou hele benden ertoe aanzetten om de profeet Joseph Smith te vermoorden en hen die hem geloofden de wildernis in te drijven.

Sinds dat uiterst onwaarschijnlijke begin zijn er tot op de dag van vandaag 108.936.922 exemplaren gedrukt van Het boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus. Het is in 62 talen uitgegeven, in 37 andere talen verscheen een beknopte uitgave, en momenteel wordt het in nog eens 22 talen vertaald.

Momenteel voorzien zestigduizend voltijdzendingen in 162 landen zelf in hun levensonderhoud en wijdten twee jaar van hun leven om te getuigen dat het Boek van Mormon waar is.

Al generaties lang heeft het de lezers geïnspireerd. Herbert Schreiter las zijn Duitse vertaling van het Boek van Mormon. Daarin las hij:

‘En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.

‘En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.’³

Herbert Schreiter beproefde de belofte en trad toe tot De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Toen Herbert in 1946 als krijsgewangene was vrijgelaten, keerde hij terug naar zijn vrouw en drie dochtertjes in Leipzig (Duitsland). Kort daarna ging hij als zending naar Bernburg (Duitsland). Alleen en zonder collega zat hij koud en hongerig in een kamer, zich afvragend hoe hij moest beginnen.

Hij bedacht wat hij het door oorlog geruïneerde volk te bieden had. Met de hand maakte hij een plakkaat met de tekst: ‘Is er leven na de dood?’ en hing het op een muur.

Rond die tijd kwam er een familie uit een dorpje in Polen naar Bernburg.

Manfred Schütze was vier jaar. Zijn vader was gesneuveld in de oorlog. Zijn moeder, zijn grootouders en zijn tante, ook weduwe, en haar twee dochtertjes waren gedwongen om hun dorpje te evacueren, waarvoor ze slechts een half uur de tijd kregen. Ze pakten wat ze konden en trokken naar het westen. Manfred en zijn moeder trokken en duwden een karretje. Soms reed de zieke grootvader in de kar. Een Poolse officier keek naar de zielige, kleine Manfred en begon te huilen.

Bij de grens plunderden soldaten hun bezittingen en gooiden hun beddengoed in de rivier. Manfred en zijn moeder raakten de rest van de familie toen kwijt. Zijn moeder vroeg zich af of ze misschien naar Bernburg gegaan waren, waar haar grootmoeder geboren was, misschien naar familieleden. Na weken van ongeloflijk lijden, arriveerden ze in Bernburg en vonden de familie.

Ze woonden met zijn zevenen in één klein kamertje. Maar hun moeilijkheden waren nog niet voorbij. De moeder van de twee kleine meisjes overleed. De rouwende grootmoeder riep om een predikant en vroeg: ‘Zie ik mijn familie weer terug?’

De predikant antwoordde: ‘Beste mevrouw, zoets als een opstanding bestaat niet. Wie dood is, is dood!’

Ze verpakten het lichaam voor de begraving in een papieren zak.

Op de terugweg van het graf opperde de grootvader dat ze zich van het leven konden beroven, zoals zoveel anderen al hadden gedaan. Precies op dat moment zagen ze het plakkaat dat broeder Schreiter op een gebouw had geplakt: ‘Is er leven na de dood?’, met een uitnodiging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Tijdens een bijeenkomst hoorden ze van Het Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus.

In het boek staat uitleg van:

- Het doel van het sterfelijk leven en de dood.⁴
- De zekerheid van het leven na de dood.⁵
- Wat er gebeurt als de geest het lichaam verlaat.⁶
- De beschrijving van de opstanding.⁷
- Hoe je vergeving van zonden ontvangt en behoudt.⁸
- Welke greep gerechtigheid of barmhartigheid op je kan hebben.⁹
- Waar je om moet bidden.¹⁰
- Het priesterschap.¹¹
- Verbonden en verordeningen.¹²
- De functie en bediening van engelen.¹³
- De stille, zachte stem van persoonlijke openbaring.¹⁴
- En, vooral, de zending van Jezus Christus.¹⁵

• En nog vele andere juwelen die samen de volheid van het evangelie van Jezus Christus zijn.

Zij werden lid van de kerk. Al gauw veranderde hun leven. De grootvader vond werk als bakker en kon zijn familie van brood voorzien, net zoals broeder Schreiter, die hen ‘het brood des levens’¹⁶ had gegeven.

En toen kwam er hulp van de kerk in de Verenigde Staten. Manfred groeide op met graan uit kleine zakken met een plaatje van een bijenkorf, en met perziken uit Californië. Hij droeg kleding uit de hulpgoederen van de welzijnszorg van de kerk.

Kort nadat ik was afgezwaaid uit de luchtmacht ging ik naar de fabriek van de welzijnszorg in Kaysville (Utah), waar ik hielp met het vullen van zakken graan voor de mensen in Europa die hongersnood leden. Ik denk graag dat een van de zakken graan die ik zelf vulde naar Manfred Schütze en zijn moeder is gegaan. Zo niet, dan is hij naar anderen gegaan die hem net zo hard nodig hadden.

Ouderling Dieter Uchtdorf, die vandaag op het podium bij ons zit als een van de zeventigen, herinnert zich tot op de dag van vandaag hoe het graan rook en hoe het aanvoelde in zijn kleine jongenshanden. Misschien heeft zijn familie wel een van de zakken gekregen die ik gevuld heb.

Toen ik ongeveer tien jaar oud was, deed ik mijn eerste poging om het Boek van Mormon te lezen. Het eerste deel was makkelijk lopende nieuwtestamentische taal. Maar toen kwam ik bij de geschriften van de oudtestamentische profeet Jesaja. Ik begreep het niet en vond het moeilijk te lezen. Ik legde het boek terzijde.

Ik deed verdere pogingen om het Boek van Mormon te lezen. Maar ik las het pas helemaal uit op een troeppentransportschip met andere bommenwerperbemanningen dat op weg was naar de oorlog in de Grote Oceaan. Ik besloot dat ik het Boek van Mormon zou lezen en er zelf achter komen of het waar was of niet. Ik las en herlas zorgvuldig het hele boek. Ik beproefde de belofte die erin staat. Dat was een gebeurtenis die mijn leven veranderde. Daarna heb ik het boek nooit meer terzijde gelegd.

Veel jonge mensen hebben het beter gedaan dan ik.

Een vijftienjarige zoon van een zendingspresident ging naar een school voor voortgezet onderwijs waar weinig leden van de kerk naartoe gingen.

Op een dag kreeg de klas een proefwerk met goed-of-fout-vragen. Matthew was er vast van overtuigd dat hij de antwoorden wist op alle vragen, behalve vraag 15. Die luidde: 'Joseph Smith, de zogenaamde mormoonse profeet, heeft het Boek van Mormon geschreven. Goed of fout?'

Hij kon de vraag eigenlijk niet goed beantwoorden, dus herschreef hij, als slimme tiener, de vraag. Hij streepte het woord *zogenaamde* door en verving het woord *geschreven* door *vertaald*. Toen stond er: 'Joseph Smith, de mormoonse profeet, heeft het Boek van Mormon vertaald.' Hij gaf aan dat het goed was, en leverde het in.

De volgende dag vroeg de leraar streng waarom hij de vraag had veranderd. Hij glimlachte en zei: 'Omdat Joseph Smith het Boek van Mormon niet heeft *geschreven*, maar *vertaald*, en omdat hij niet *zogenaamd*, maar *echt* een profeet was.'

Toen mocht hij de klas vertellen hoe hij dat wist.¹⁷

In Engeland maakten mijn vrouw en ik kennis met Dorothy James, de weduwe van een predikant die bij de kathedraal van Winchester woonde. Ze haalde een familiebijbel tevoorschijn die jarenlang zoek was geweest.

Jaren eerder waren de bezittingen van een familiedid verkocht. De nieuwe eigenaar vond de bijbel in een bureautje dat meer dan twintig jaar op slot had gezeten. Er zaten ook wat brieven in van een kind dat Beaumont James heette. Hij slaagde erin de familie James op te sporen en gaf ze de verloren familiebijbel terug.

Op het titelblad las mijn vrouw de volgende notitie: 'Deze bijbel is in onze familie sinds de tijd van Thomas James in 1683, die een rechtstreekse afstamming was van Thomas James, de eerste bibliothecaris van de Bodleian Library te Oxford, die in augustus 1629 begraven is in de New College Chapel. [Was getekend] C.T.C. James, 1880.'

De kantlijnen en lege bladzijden waren helemaal vol aantekeningen in het Engels, Latijn, Grieks en Hebreeuws. Eén aantekening raakte haar vooral. Onderaan het titelblad las ze: 'De beste indruk van de Bijbel ontstaat als hij op het hart van de lezer gedrukt wordt.'

En vervolgens dit citaat uit de Schriften: 'Onze brief zijt gij, geschreven in onze harten, kenbaar en leesbaar voor alle mensen, daar gij toont een brief van Christus te zijn, door onze dienst opgesteld, niet met inkt geschreven, maar met de Geest van de levende God, niet op tafelen van steen, maar op tafelen van vlees in de harten. 2 Korintiërs 3:2-3.'¹⁸

In mijn eigen exemplaar van het Boek van Mormon staan ook veel aantekeningen in de kantlijn en veel strepen onder teksten. Ik was eens met president Hinckley in Florida. Aan het spreekgestoelte draaide hij zich om en vroeg om een exemplaar van de Schriften. Ik gaf hem mijn exemplaar. Hij bladerde er een paar seconden doorheen, keerde zich om, gaf het terug en zei: 'Dat kan ik niet lezen. Je hebt alles doorgestreept!'

Amos heeft profeteerd over 'een honger in het land (...), geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des Heren te horen.'¹⁹

In een wereld die veel gevaarlijker is dan de wereld van de kleine Manfred Schütze en Dieter Uchtdorf, heeft Het Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus de voedende

Zendingen die Temple Square als werkgebied hebben, begroeten bezoekers en vertellen in veel verschillende talen over het evangelie.

kracht om de verhongerende geesten van de wereld te genezen.

Manfred Schütze is nu lid van het Derde Quorum der Zeventig en houdt toezicht op onze seminaries in Oost-Europa. Zijn moeder, die nu 88 is, gaat nog steeds naar de tempel in Freiberg, waar Herbert Schreiter eens raadgever van de president was.

Ik ging met ouderling Walter F. González, een nieuw lid van de Zeventig, uit Uruguay, naar een conferentie in Moroni (Utah), een plaatsje met een naam uit het Boek van Mormon. Er is geen enkele dokter of tandarts in Moroni. Voor boodschappen moeten ze de stad uit. Hun leerlingen worden met busen naar een scholengemeenschap aan de andere kant van de vallei gebracht.

We hadden een bijeenkomst met 236 aanwezigen. Om ouderling González niet de indruk te geven dat er alleen maar simpele boeren aanwezig waren, sprak ik dit korte getuigenis uit: 'Ik weet dat het evangelie waar is en dat Jezus de Christus is.' Ik vroeg of iemand dat in het Spaans kon herhalen. Er gingen enkele handen de lucht in. Kon iemand anders het in een andere taal herhalen? De zin werd herhaald in het:

Japans
Spaans
Duits
Portugees
Russisch
Chinees
Tongaans
Italiaans
Tagalog
Nederlands
Fins
Maori
Pools
Koreaanse
Frans

15 talen

Nogmaals: ik weet dat het evangelie waar is en dat Jezus de Christus is.

Ik houd van dit Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus. Bestudeer het, dan kunt u zowel het Oude Testament als het Nieuwe

Testament in de Bijbel begrijpen. Ik weet dat het waar is.

In deze uitgave van het Boek van Mormon uit 1830, die door de 23-jarige Egbert B. Grandin gedrukt is voor de 23-jarige Joseph Smith jr., lees ik op bladzijde 105: 'Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten.'²⁰

En dat is, daarvan verzekert ik u, precies wat we doen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zie Exodus 28:30; Leviticus 8:8; Numeri 27:21; Deuteronomium 33:8; 1 Samuel 28:6; Ezra 2:63; Nehemia 7:65.
2. John M'Clintock en James Strong, *Cyclopedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature* (1867–1881), zie 'Urim and Thummim'.
3. Moroni 10: 4–5.
4. Zie 2 Ne. 2:21; 33:9; Alma 12:24; 34:32; 42:4.
5. Zie 2 Ne. 9:3–7; Mosiah 16:8; 3 Nephi 11.

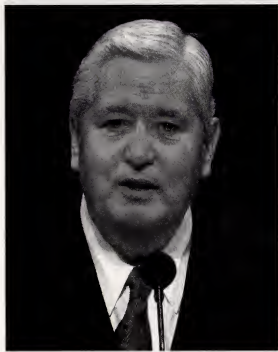
6. Zie Alma 34:34; 40:11–14, 21.
7. Zie 2 Ne. 9:12; Alma 40:23; 41:2; 3 Ne. 11:1–16.
8. Zie Mosiah 4:1–3, 12, 26; Alma 4:14.
9. Zie Alma 34:15–16; 41:14; 42:15–16, 22–25.
10. Zie 2 Ne. 4:35; 32:8–9; Enos 1:9; Alma 13:28; 34:17–27, 37:36–37; 3 Ne. 18:19–21; Moroni 7:26.
11. Zie 2 Ne. 6:2; Mosiah 18:18; Alma 6:1; 13; 3 Ne. 11:21; 18:37; Moro. 2:2; 3:4.
12. Zie 2 Ne. 11:5; Mosiah 5:5; 18:13; Alma 13:8, 16.
13. Zie 2 Ne. 32:2–3; Omni 1:25; Moro. 7:25, 37.
14. Zie 1 Ne. 16:9; 17:44–45; Enos 1:10; Alma 32:23; Helaman 5:30; 3 Ne. 11:3.
15. Zie 1 Ne. 11:13–33; 2 Ne. 2:6–10; Mosiah 3:5–12; Alma 7:7–13; 3 Ne. 27:13–16.
16. Johannes 6:35.
17. Zie George D. Durrant, 'Helping Your Children Be Missionaries', *Ensign*, oktober 1977, blz. 67.
18. Donna S. Packer, *On Footings from the Past: The Packers in England* (1988), blz. 329.
19. Amos 8:11.
20. *The Book of Mormon* (1830), blz. 105; zie ook 2 Ne. 25:26.

Pal staan

Bisschop H. David Burton
Presiderende bisschop

'Jezus Christus is ons volmaakte voorbeeld van iemand die altijd pal stond. Hij is de verpersoonlijking van integriteit, kracht en moed.'

Een wijs man gaf vaak het volgende, eenvoudige advies: 'David, sta pal'. Mijn vader verwachtte niet dat ik langer zou worden of op mijn tenen ging staan, maar hij bedoelde dat ik moedig de juiste beslissing moest nemen, zonder principes aan de kant te zetten, zonder geestelijke normen te negeren, en zonder verantwoordelijkheid te ontlopen. Als ik zijn advies opvolgde, ging het goed in mijn leven. Als ik niet pal stond, was het leven meestal onprettig. Ik vroeg onlangs aan mijn twee kleinzoons wat zij zouden doen als onze hemelse Vader aan hen zou vragen om pal te staan. De een ging automatisch op zijn tenen staan, maar allebei zeiden ze: 'Hij wil dat wij het goede kiezen.'

Na de diepe ellende en opschudding van 11 september staan mannen, vrouwen en landen pal. Vijanden en vrienden komen samen

om tegen een gezamenlijke vijand te strijden. Overal is buitengewoon moedig gedrag waar te nemen. De humanitaire hulpverlening is onmetelijk. Ongeacht ras of godsdienst hebben mensen hulp aan de slachtoffers en hun familieleden gegeven. Ontelbare gebeden zijn uitgesproken. De macht van het goede staat pal tegen de macht van het kwaad en zinloos geweld.

Er wordt wel gezegd dat iemand die geen partij kiest, ooit een keer een keus zal moeten doen. Als we tot nu toe moeite hebben gehad om partij te kiezen, wordt het nu tijd dat we de moed verzamelen om pal te staan voor rechtschapenheid en zonde te vermijden.

Het leven, de bediening en de leringen van onze Heiland, Jezus Christus, zijn een voorbeeld voor ons eigen leven. Jezus Christus is ons volmaakte voorbeeld van iemand die altijd pal stond. Hij is de verpersoonlijking van integriteit, kracht en moed. Ik wil drie voorbeelden uit de bediening van de Heiland gebruiken.

Ten eerste, na zijn doop werd Jezus geïnspireerd om Zich af te zetten en met zijn Vader te communiceren. Veertig dagen lang at Hij niet om zijn lichaam aan zijn goddelijke geest te onderwerpen. In zijn verzwaakte toestand werd Hij door de verzoeker bezocht, die Hem aanspoorde om zijn grote macht te gebruiken en uitzonderlijke prestaties te verrichten. Toen de verzoeker voorstelde om stenen in brood te veranderen, zodat Hij zijn honger

kon stillen, stond de Heiland pal door te zeggen: 'Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat' (Matteüs 4:4). Op de uitnodiging om Zich van de tempel af te werpen en door de engelen gered te worden, zei Hij: 'Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken' (Matteüs 4:7). En op het voorstel om Zich neder te werpen en de duivel te aanbidden, in ruil voor de rijkdom en de eer van de wereld, antwoordde Hij moedig: 'De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen' (Matteüs 4:10).

De leider zet zijn sluwheden onverminderd voort. Door het streven naar wereldse goederen verwaarlozen sommige mensen hun principes. De mens is vaak niet in staat om onderscheid te maken tussen behoeften en wensen. Gezinnen lijden door het gebrek aan genegenheid, erkenning en leiderschap van de ouders. Velen gebruiken onethische, onzedelijke en vaak illegale methoden om steeds meer goederen te verwerven.

Als u verstrikt bent geraakt in het streven om goederen te verwerven, wordt het nu tijd om moedig pal te staan. Als u liever goederen hebt dan de liefde van God, wordt het nu tijd om pal te staan. Als u bent gezegend met een overvloed, wordt het nu tijd om pal te staan en behoeftigen in uw overvloed te laten delen.

Het tweede voorbeeld — de Heiland riep zijn volgelingen een keer bijeen en zei: 'Hoor en verstaat! Niet wat de mond binnengaat, maakt de mens onrein, maar wat de mond uitkomt, dat maakt de mens onrein' (Matteüs 15:10-11).

Veel mensen gebruiken de naam van God ijdel in hun dagelijks taalgebruik. Onder onze jongeren wordt vulgaire en ruwe taal gemakkelijk gebruikt om hun gevoelens tot uitdrukking te brengen. Jonge vrienden, nu is het tijd om pal te staan en deze woorden uit je vocabulaire te verwijderen. Jullie weten welke woorden ik bedoel. Helaas hoor je ze overal om je heen — op school, in muziek en tijdens sportevenementen. Is er moed voor nodig om pal te staan?

Een gezin buiten de Tabernakel op Temple Square.

Uiteraard. Kun je die moed verzamelen? Natuurlijk. Vraag om kracht van je hemelse Vader om die zwakheid te overwinnen. De Heiland heeft gezegd: 'Bid altijd, en Ik zal mijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen

zijn' (LV 19:38). Er wordt gezegd: 'De grootste hoogten zijn op onze knieën te bereiken.' (*New Era* Poster: Standing Tall', *New Era*, oktober 2001, blz. 19.) Vloeken en schelden is niet verheffend, maar ontheiligend. Mijn

vrouw en ik hebben honderden sportevenementen van jongeren bijgewoond. Te vaak horen we trainers en andere volwassenen schelden of vloeken, terwijl ze een voorbeeld zouden moeten zijn. Volwassenen moeten pal staan en ruwe en ongepaste taal mijden.

U hebt de volgende zinsnede wel eens gehoord: 'Uw daden zijn zo luid, dat ik uw woorden niet kan horen'. Onze daden spreken boekdelen over ons. Wij moeten de raad van de profeten opvolgen en ons fatsoenlijk kleden. 'Onfatsoenlijke kleding omvat korte broeken en rokken; strakke kleding, truitjes die de navel niet bedekken, en andere onthullende kledij.' (*Voor de kracht van de jeugd* [2001], blz. 12.) Kleding die fatsoenlijk, netjes en schoon is, is opbouwend. Onfatsoenlijke kleding is ontierend. Als u ook maar enigszins twijfelt, vraag uzelf dan af: 'Zou ik mij op mijn gemak voelen als de Heer voor me stond?' Moeders, u bent het beste in staat om hier ons voorbeeld en geweten in te zijn. Maar vergeet niet dat jongeren schijnheiligheid net zo makkelijk kunnen ruiken als de geur van versgebakken brood. Ouders, adviseer uw zoons en dochters om pal te staan tegen onzedelijkheid, en voeg u zelf ook bij hen.

Ten derde, u zult zich herinneren dat de Heiland als antwoord op de vraag van de wetgeleerde wie zijn naaste was de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan vertelde. Hij zei dat een man tijdens zijn reis van Jeruzalem naar Jericho beroofd, mishandeld en voor dood achtergelaten werd. Eerst kwam er een priester langs, die zich van hem afkeerde en aan de overkant van de weg doorliep. De volgende persoon die langskwam, verleende ook geen hulp. De derde persoon, een Samaritaan, verbond zijn wonden en regelde dat hij verzorgd werd. Toen vroeg Jezus wie zijn naaste was. De wetgeleerde antwoordde dat de naaste de persoon was die hulp had verleend. De Heiland zei: 'Ga heen, doe gij evenzo.' (Lucas 10:37; zie vs. 30–37.)

Als we onze naasten helpen, staan we dan alleen open voor hun

behoefden of ook voor hun gevoelens? Is onze naastenliefde selectief en alleen op de leden van onze kerk gericht? Of is die alomvattend, ongeacht geloof, huidskleur of andere ogenschijnlijke verschillen? De Heiland maakte geen onderscheid in de definitie van onze *naaste*. Soms wordt ons kerkjargon verkeerd begrepen en lijkt het wel of wij ongevoelig of zelfs laatdunkend zijn ten opzichte van onze naasten. Net als wat ouderling Ballard gisteren zei, ben ik ook geen voorstander van de term *niet-lid*. Als we andere mensen niet-leden noemen, kunnen zij zich afvragen of wij vinden dat zij geen lid van de samenleving, de stad of de mensheid zijn. We zeggen al snel dat wij anderen in onze omgeving accepteren en erbij betrekken, maar in de ogen van sommige mensen lijkt het erop dat we hen al te vaak nauwelijks tolereren. We kunnen alleen liefde voor onze naasten ontwikkelen als we onszelf en God liefhebben. Laten we pal staan en onze naasten ondubbelzinnig liefhebben en respecteren.

Een aantal jaren geleden overleed een goede vriend van de familie. Hij en zijn vrouw gingen af en toe in de bergen wandelen. Op een herfstmiddag beklommen ze een steil bergpad naar een prachtige waterval. Toen ze terugliepen, vroegen verschillende mensen die naar boven gingen: 'Is het de moeite waard?' Onze vriend antwoordde altijd bevestigend. Maar later zeiden ze dat het alleen de moeite waard was als je van frisse lucht, bergen, lichaamsbeweging en liefdevol gezelschap houdt.

Als de invloed en druk van anderen en de behoefte om geaccepteerd te worden groot is, kunnen sommige mensen zich afvragen: 'Is het de moeite waard om pal te staan?' Op die vraag antwoord ik: 'Als u het eeuwige leven belangrijk vindt en als u ware vreugde wilt ervaren, dan is pal staan de vereiste vastberadenheid en onvermoeibare dagelijkse inspanning waard.'

Ik bid dat wij allemaal pal aan de kant van de rechtschapenheid staan, in de naam van onze Heer en Meester, Jezus Christus. Amen. □

'Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker'

Sharon G. Larsen

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

'We staan er niet alleen voor in deze heilige opdracht van ouderschap, liefde en leiderschap. Er bestaat geen grotere vreugde. Het is ieder offer waard.'

enige partner was bezorgd en telde met hoeveel man zij waren, maar Elisa verzekerde hem ervan dat zij, als ze aan de kant van de Heer stonden, ongeacht het aantal wereldse vijanden, in de meerderheid waren. Ik getuig dat de troostende woorden van Elisa tot zijn jonge vriend ook nu nog waar zijn: 'Zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn' (2 Koningen 6:16). De Heer zal onze jonge mensen met vurige paarden en wagens omgeven en beschermen (net als Elisa) in de vorm van ouders, grootouders, tantes, ooms, burens, leidinggevers en vrienden die heel veel van hen houden en hen leiden.

De afgelopen vier jaar zat ik tot mijn nek toe in het werk met de jongevrouwen. Wanneer we overal heen reizen en dan met hen praten, leren we hun hoop, hun dromen, angsten en teleurstellingen enigszins kennen. Ik herhaal de woorden van president Hinckley: 'Dit is de beste generatie die we ooit in de kerk hebben gehad.' (Church News, 15 februari 1997, blz. 3.) In het algemeen staan onze jonge mensen heldhaftig en energiek voor goedheid en fatsoen.

Maar hoe sterk en goed ze ook zijn, onze jongeren hebben hulp nodig. Het programma 'Mijn persoonlijke vooruitgang' van de jongevrouwen, het

Als ouders en jeugdleiders zijn we misschien gemakkelijker geneigd de moed te verliezen en bezorgd in onze handen te wringen om de jeugd en de wereld waarin zij leven.

Onze omstandigheden nu zijn niet zonder precedent, noch zonder hoop. Toen Henoch de profeet was, weenden de hemelen wegens de goddeloosheid van de wereld. (Zie Mozes 7:28-37.) Het lijdt geen twiffel dat de hemelen tegenwoordig ook wenen.

De profeet Elisa was door het heile Syrische leger omsingeld en ze waren vastbesloten hem te doden. Zijn

Een wachtende vrouw achter een pilaar op plazaniveau van het Conferentiecentrum.

programma 'Plicht jegens God' van de Aäronische priesterschap, *Leidraad voor ouders en leidinggevenden van jongeren*, en het herziene boekje *Voor de kracht van de jeugd* zal ouders en leiders tot steun zijn als zij actief en direct betrokken zijn bij het tegenhouden van de afglijdende moraal. Onze jongeren willen meer dan kostbazen. Ze willen mensen die van hen houden en hen leiden. Zij verdienen die bescherming.

Een essentieel onderdeel van die liefde is luisteren. Ik weet wat luisteren is want ik heb dat gelukkig zelf ondervonden.

Ik werkte vroeger vaak met mijn vader op de boerderij. Ik vond het niet altijd leuk, maar als het lunchtijd was, gingen we altijd in de schaduw van de hoge populieren zitten, en dan aten we ons lunchpakket en praatten met elkaar. Mijn vader greep dat niet aan als een gouden gelegenheid om mij eens even aan de regels te herinneren en de les te lezen. We praatten gewoon — over van alles en nog wat.

Ik kon dan ook vragen stellen. Ik voelde me dan zo veilig dat ik zelfs vragen durfde stellen waarbij hij zich niet op zijn gemak zou voelen. Ik weet

nog dat ik hem vroeg: 'Waarom heb je me vorige week bij mijn vrienden voor gek gezet toen ik niet op tijd thuis was, door me te komen halen?'

Zijn antwoord brengt me bij een ander aspect van liefde. Hij was niet willekeurig in zijn houding. Hij verwachtte dat ik me aan bepaalde gedragsnormen hield. Hij zei: 'Ik maakte me zorgen over het feit dat je nog zo laat op stap was. Ik wil vooral dat je veilig bent.' Ik besefte dat zijn liefde voor mij sterker was dan zijn verlangen naar slaop of het ongemak zich weer te moeten aankleden en me met de auto te zoeken.

Of het nu op het hooiveld is of op een andere ongedwongen plek, op zulke momenten wordt het reservoir bijgevuld voor andere momenten die misschien niet zo idyllisch en serene zijn. Met een dergelijke investering blijft een band bestaan — ondanks strenge leer en correctie — of misschien als gevolg ervan.

Liefde is luisteren als zij behoefte aan praten hebben — midden in de nacht, 's ochtrends om zes uur op weg naar het seminarie of als u staat te koken. Heeft u de clip van de kerk op de televisie gezien die begint met een donkere slaapkamer? De deur gaat

open en je ziet een meisje met een boek onder haar armen binnenkomen. Ze gaat naar haar vader die in diepe rust verkeert, en vraagt: 'Papa, wil je me voorlezen?' De vader doet zijn ogen niet open, maar mompelt in zijn slaap. 'O, liefje, papa is zo moe, vraag het maar aan mama.' Het kleine meisje trippelt naar de andere kant van het bed waar haar moeder slaapt en vraagt: 'Mama, mag papa me voorlezen?' Dan zie je hoe de ogen van de vader zich wijd open-spennen, en op het volgende beeld zitten ze gezellig met z'n drieën bij elkaar en leest de vader voor.

Liefhebben doen we wellicht van nature, maar leiden is een verfiende vaardigheid die we misschien niet serieus genoeg nemen. Wij leiden bijvoorbeeld meer door ons voorbeeld dan op welke andere manier dan ook. Dat is een zware belasting voor ouders en jeugdleiders.

Kunnen onze jongeren aan de manier waarop wij leven, praten en bidden zien dat we van de Heer houden? Weten zij dat hun Vader in de hemel een God van liefde is doordat ze zich geliefd voelen als ze bij ons zijn? Zijn zij ervan overtuigd dat wij niet onder invloed van allerlei wind van leer of het valse spel van sociale druk en wereldse acceptatie bewogen zullen worden? (Zie Efeziërs 4:14.)

Als we in rechtschapenheid leiding willen geven, mag er geen twijfel over bestaan waar wij staan. Kleine onzekerheden van onze kant kunnen grote onzekerheden in onze kinderen teweegbrengen.

Soms vraag ik me af of wij als moeders er de oorzaak van zijn dat onze kinderen zich onder druk voelen staan om populair te zijn en geaccepteerd te worden. Als wij onze verlangens zo bijstellen dat onze normen de normen van de Heer zijn, maken we duidelijk dat er in het koninkrijk van de Heer geen dubbele moraal is.

Na de toespraak van president Hinckley vorig jaar november vertelde een jongevrouw aan haar moeder dat haar jongevrouwleider haar tweede setje oorringetjes uit had gedaan. Deze kritische jonge mensen merken zoets op. Ze merken hoe lang uw korte broek is, en of u iets

moest wegstoppen of -spelden om die blouse te kunnen dragen. Ze merken wat u draagt (of niet draagt) als u in de tuin werkt. Ze merken naar welke film u gaat kijken in de bioscoop.

Wij hebben verbonden met de Heer gesloten, en leidinggeven is vaak een toets voor het niveau van onze toewijding aan die verbonden.

Een jonge moeder zei: 'Een goede ouder zijn vergt enorm veel tijd en energie. Het is gemakkelijker om mijn kinderen bij de televisie in slaap te laten vallen, intussen het huis op te ruimen en ze dan in bed te leggen, dan de Schriften met ze te lezen, samen te bidden, voor te lezen, en ze daarna in te stoppen. Maar ze verheugen zich op die avondceremonie, en ik weet dat die investering, zelfs als ik te moe ben om te bewegen, eeuwige winst zal opleveren.' Consequent leiderschap draagt ertoe bij dat jongeren verstandige keuzen doen en dan groeit ons vertrouwen in hen.

Ik weet nog dat ik een keer toen ik zestien was, mijn moeder met mijn vader hoorde praten. Ze maakte zich zorgen over bepaalde keuzen die ik deed. Ik was niet schuldig aan enige zonde erger dan de onvolwassenheid van de jeugd, maar mama maakte zich zorgen. Wat mijn vader zei, werd in mijn hart gebrand: 'Maak je geen zorgen', zei hij tegen mama. 'Ik heb vertrouwen in Sharon en ik weet zeker dat ze het goede zal kiezen.' Die uren in het hooiveld wierpen op dat moment hun vruchten af. Vanaf dat ogenblik was ik volledig verbonden met die ouders vol liefde en vertrouwen.

Eén van de grootste toetsen voor ouders en leidinggevendens komt als ze moeten houden van iemand die dat schijnbaar onmogelijk maakt. Dat is een moeilijke taak. Wij moeten daarvoor ons hart oprekken en dat veroorzaakt pijn in de ziel. Als ouders met een gebroken hart om hulp bidden, komt die hulp vaak in de vorm van engelachtige tantes of ooms, grootouders, goede vrienden en leidinggevendens die onze geliefde na staan. Zij kunnen onze boodschap nieuw leven inblazen zodat ons kind weer op het spoor komt zoals wij hebben gebeden.

Wijze liefde en doelmatig leiderschap onder andere zullen de vloedgolf van goddeloosheid stuiten terwijl we de volgende generatie voorbereiden op de verblijdende genoegens van het ouderschap. Wij zullen nooit de vreugde vergeten die we voelden toen onze zoon van twaalf voor het eerst het avondmaal rondliedde of wanneer wij het avondmaalsgebed met de stem van onze zoon hoorden. Hoe leg je uit wat je voelt als je je dochter getuigenis hoort geven van de Heiland of meemaakt dat ze haar onderscheiding 'Voorbeeldige jongevrouw' ontvangt?

Wij zien een glimp van de hemel

als we in de tempel zijn met ons kind dat aan het altaar knielt tegenover een fijne partner. Ze zijn klaar om samen een leven van belofte en prestaties te beginnen dat wij mede gevoed hebben. Dat is de tijd van de oogst.

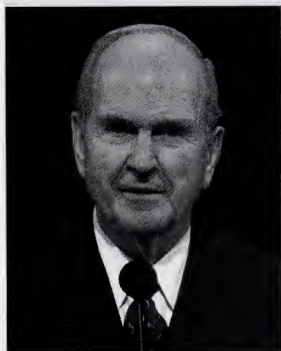
Ik sluit met mijn getuigenis dat we er niet alleen voor staan in deze heilige opdracht van ouderschap, liefde en leiderschap. Er bestaat geen grotere vreugde. Het is ieder offer, elk ongelegen ogenblik, ieder onse geduld, persoonlijke discipline en volharding waard. 'Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?' (Romeinen 8:31.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

‘Uw eigen huis in orde brengen’

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Ons gezin is het middelpunt van ons grootste werk en onze grootste vreugde in dit leven; en dat zal ook in de eeuwigheid zo zijn.’

Toen mijn vrouw en ik jaren geleden nog enkele tienerdochters thuis hadden, gingen we als gezin op een vakantie, ver weg van telefoon en vriendjes. We zakten met een rubberboot door de Grand Canyon de rivier de Colorado af. Voordat we aan onze reis begonnen, hadden we geen idee hoe gevaarlijk die reis kon zijn.

De eerste dag was prachtig. Maar op de tweede dag, toen we de bij de Horn Creek stroomversnellingen aankwamen en ik zag hoe steil het daar naar beneden ging, was ik doodsbang. Ons dierbare gezinnetje stond op het punt om, drijvend in een rubber bootje, zich van een waterval af te storten! Instinctief sloeg ik een arm om mijn vrouw en de

andere arm om onze jongste dochter heen. Om ze te beschermen, probeerde ik ze dicht tegen me aan te houden. Maar toen we over de rand gingen, werd de gebogen boot een gigantische slinger die mij de lucht in slingerde. Ik kwam in de kolkende stroomversnellingen van de rivier terecht. Ik had moeite om boven te komen. Elke keer als ik probeerde ergens lucht te happen, kwam ik tegen de onderkant van de boot aan. Mijn gezinsleden konden mij niet zien, maar ik hoorde ze roepen: ‘Papa! Waar is papa?’

Uiteindelijk vond ik de zijkant van de boot, en ik kwam boven. De familie trok mijn bijna verdrinkende lichaam uit het water. We waren dankbaar dat we weer veilig bij elkaar waren.

De volgende paar dagen waren prettig en verrukkelijk. Maar toen kwam de laatste dag, waarop we over de Lava Falls-waterval moesten, die bekendstaat als de gevaarlijkste val van de reis. Toen ik zag wat er voor ons lag, liet ik onmiddellijk de boot aan de kant leggen en hielden we een noodgezinsraad, in de wetenschap dat we dit goed moesten plannen als we het wilden overleven. Ik zei tegen de anderen: ‘Wat er ook gebeurt, de rubber boot blijft altijd drijven. Als we uit alle macht de touwen vasthouden die aan de boot vastzitten, dan kunnen we het halen. Zelfs als kapseist de boot, dan halen we het toch

nog als we maar stevig de touwen vasthouden.’

Ik wendde me tot ons dochtertje van zeven en zei: ‘Alle anderen houden zich vast aan een touw. Maar jij moet papa vasthouden. Ga achter me zitten. Doe je armen om me heen en houd me stevig vast, terwijl ik het touw vasthoud.’

Dat deden we. We gingen over die steile, ruwe stroomversnellingen, ons goed vasthoudend omdat ons leven ervan afhing, en we kwamen er allemaal veilig doorheen.¹

DE LES

Broeders en zusters, ik verspeelde bijna mijn leven en leerde daarbij een les die ik u nu breng. Op onze reis door het leven, over erg ruwe wateren, kan het zijn dat de instinctieve neiging van een vader om zich stevig vast te houden aan zijn vrouw of kinderen niet de beste manier is om zijn doel te bereiken. Als hij zich in plaats daarvan liefdevol vasthoudt aan de Heiland en aan de ijzere roede van het evangelie, dan zullen zijn gezinsleden zich aan hem en aan de Heiland willen vasthouden.

Die les geldt beslist niet alleen vaders. Iedereen, ongeacht wat zijn geslacht, burgerlijke staat of leeftijd is, kan besluiten zich rechtstreeks vast te houden aan de Heiland, en aan de roede van zijn waarheid, en zich te laten leiden door het licht van die waarheid. Doen zij dat, dan worden zij een voorbeeld van rechtchapenheid waaraan anderen zich zullen willen vasthouden.

HET GEBOD

Voor de Heer is het gezin van essentieel belang. Hij heeft de aarde geschapen zodat wij een stoffelijk lichaam konden krijgen en een gezin stichten.² Hij heeft zijn kerk gesticht om gezinnen tot de verhoging te brengen. Hij verschaft ons tempels, zodat het gezin voor altijd bij elkaar kan blijven.³

Vanzelfsprekend verwacht Hij dat de vader de gezinsleden presenteert, onderhoudt en beschermt.⁴ Maar de Meester heeft nog veel meer gevraagd. In heilige Schriftuur is een gebod gegrift om ‘uw huis in orde te

Ondanks de grote menigte die in het Conferentiecentrum bijeen is, luisteren de conferentiegangers aandachtig naar elke spreker.

brenge⁵. Als wij, ouders, het belang en de betekenis van dat gebod eenmaal begrijpen, dan moeten we leren hoe we dat doen.

HOE UW HUIS IN ORDE TE BRENGEN

Om ons huis zo in orde te brengen dat het de Heer behaagt, moeten we het op zijn manier doen. We moeten zijn eigenschappen 'gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding en zachtzinnigheid'⁶ gebruiken. Elke vader dient te onthouden dat 'geen macht of invloed [...] krachten het priesterschap [kan of dient] te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtaardigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde.'⁷

Ouders behoren levende voorbeelden te zijn van 'vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel (...) grotelijks zal ontwikkelen.'⁸ Alle moeders en vaders dienen zelfzuchtige belangen opzij te zetten en elke gedachte aan huichelarij, geweld of kwaadsprekerij te vermijden.⁹ Ouders komen er al snel achter dat elk kind een aangeboren zucht naar vrijheid heeft. Ieder wil zijn of haar eigen weg gaan. Niemand wil beperkingen opgelegd krijgen, zelfs niet

door een ouder met goede bedoelingen. Maar we kunnen ons allemaal vasthouden aan de Heer.

Dat wist Job eeuwen geleden ook al. Hij heeft gezegd: 'Aan mijn gerechtigheid houd ik vast en ik geef haar niet op.'¹⁰ En Nephi heeft gezegd: 'Allen, die het woord Gods gehoor wilden schenken (...) en zich daaraan vasthouden, (...) zouden nimmer verloren gaan.'¹¹

Die grondbeginselen zijn net zo tijdloos als het evangelie, en net zo eindeloos als de eeuwigheid. Denk maar eens na over deze andere aansporingen uit de Schriften:

In het oudtestamentische Spreuken lezen we: 'Houd vast aan de tucht, laat haar niet los, bewaar haar, want zij is uw leven.'¹²

Uit het Nieuwe Testament: 'Broeders, staat vast en houdt u aan de overleveringen, die u door ons (...) geleerd zijn.'¹³

Uit het Boek van Mormon vermenen we dat er menigten mensen waren die 'zich voortdurend vast [hielden] aan de ijzeren roede'¹⁴ en haar als zinnebeeld zagen van 'het woord Gods'.¹⁵ Die ijzeren roede, die verankerd is in waarheid, is onwrikbaar en onveranderbaar.

ANDERE GODDELIJKE OPDRACHTEN

Ouders behoren zich niet alleen zelf vast te houden aan het woord van de Heer, maar zij hebben ook opdracht van God om hun kinderen dat te leren. De aanwijzing daarvoor in de Schriften is duidelijk: 'Voor zoverre er in Zion (...) ouders zijn die kinderen hebben, en deze *niet* onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.'¹⁶

Dat gebod legt de verantwoordelijkheid en rekenschap voor het onderwijs van kinderen op de schouders van de ouders. In de proclamatie aan de wereld over het gezin wordt gewaarschuwd dat mensen die 'hun taken in het gezin niet nakomen, [...] op een dag aan God rekenschap moeten afleggen.'¹⁷ Ik bevestig dat dat werkelijk zo zal zijn.

Voor het uitvoeren van die taken, hebben we zowel de kerk als het gezin nodig. Zij gaan hand in hand om elkaar te sterken. De kerk is er om

het gezin te verhogen. En het gezin is de fundamentele eenheid van de kerk.

Die onderlinge relatie wordt duidelijk als we de eerste geschiedenis van de kerk bestuderen. In 1833 vermaande de Heer jonge leiders van zijn kerk omdat ze als ouders tekortschoten. De Heer heeft gezegd:

'Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.

'Maar voorwaar zeg Ik tot u (...)

'Gij hebt uw kinderen, in strijd met de geboden, geen licht en waarheid onderwezen; (...).

'En nu geef Ik u een gebod: [...] gij [moet] uw eigen huis in orde brengen, want er zijn vele dingen in uw gezin, die niet zijn, zoals het behoort. Breng [...] eerst uw huis in orde.¹⁸

Deze openbaring is een van de krachtigste bevestigingen van de integriteit van de profeet Joseph Smith. Hij verwijderde niets uit de schriftuurlijke woorden van krachtige vermaning, ook al waren sommige tot hem zelf gericht.¹⁹

In onze tijd heeft het Eerste Presidium de prioriteit van ouders nog eens beklemtoond. Uit hun recente brief aan de heiligen haal ik het volgende aan: 'Wij vragen de ouders hun uiterste best te doen om hun kinderen de beginselen van het evangelie bij te brengen en [hen] in de kerk groot te brengen. In het gezin krijgt een rechtschapen leven vorm, en het gezin kan dan ook door niets of niemand worden vervangen, omdat alleen daar de noodzakelijke en door God gegeven taken kunnen worden uitgevoerd.'²⁰

WAARIN MOETEN OUDERS ONDERWIJZEN?

Laten we, met die heilige opdracht in gedachten, eens overdenken waarin wij moeten onderwijzen. In de Schriften krijgen ouders de aanwijzing om hun kinderen gelooft in Jezus Christus, bekering, doop en de gave van de Heilige Geest te leren.²¹ Ouders dienen te onderwijzen in het heilsplan²² en het belang van een levenswijze die in overeenstemming is met de geboden van God.²³ Anders zullen hun kinderen lijden

onder hun onwetendheid omtrent Gods verlossende en vrijmakende wet.²⁴ Ouders dienen tevens een voorbeeld te geven in het toewijden van hun leven — door hun tijd, talenten, tiende en middelen²⁵ toe te wijden aan de vestiging van de kerk en Gods koninkrijk op aarde.²⁶ Door zo'n levenswijze zijn ouders hun nageslacht letterlijk tot zegen. In de Schriften staat: 'Uw plicht [ligt] steeds in de kerk, en wel wegens uw [gezin].'²⁷

WEERSTAND TEGEN HET GEZIN

Ouders en kinderen moeten beseffen dat er altijd sterke tegenstand zal zijn tegen het werk en de wil van de Heer.²⁸ Omdat het de heerlijkheid en het werk van God is om onze onsterfelijkheid en eeuwige leven als gezin²⁹ tot stand te brengen, vloeit daar logischerwijze uit voort dat het werk van de tegenstander het hart van ons thuis zal treffen: het gezin. Lucifer valt onophoudelijk de heiligheid van het leven en de vreugde van het ouderschap aan.

Omdat de boze altijd bezig blijft, mag onze waakzaamheid nooit verslappen, zelfs geen moment. Een eenvoudige, schijnbaar onschuldige uitnodiging kan omslaan in een grote verleiding die tot een tragische overtreding kan leiden. We moeten dag en nacht, binnens- of buitenshuis, zonde vermijden en 'het goede [behouden]'.³⁰

Het opruiende kwaad van pornografie, abortus en verslaving aan schadelijke middelen, ondermijnt net als termieten de onderliggende kracht van een gelukkig thuis en een getrouw gezin. We kunnen niet toegeven aan goddeloosheid zonder ons gezin gevaar te laten lopen.

Satan wil dat wij ons net zo ellendig voelen als hij.³¹ Hij wil onze dierlijke begeerten activeren, ons verleiden om in geestelijke duisternis te leven en te twijfelen aan de realiteit van het leven na de dood. De apostel Paulus heeft gezegd: 'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen.'³²

VOORTZETTING VAN DE ZEGENINGEN VAN HET GEZIN

Maar als wij Gods grote plan van geluk begrijpen, dan versterkt dat ons geloof in de toekomst. Door zijn plan krijgen wij antwoord op eeuwenoude vragen: is al onze genegeheid en liefde voor elkaar alleen maar tijdelijk, en gaan zij verloren bij de dood? Nee! Kan het gezinsleven voortduren tot na deze periode van onze sterfelijke proeftijd? Ja! God heeft geopenbaard dat de eeuwige aard van het celestiaal huwelijk en het gezin de bron van onze grootste vreugde zijn.

Broeders en zusters, materieel bezit en de eer van de wereld zijn niet blijvend. Maar uw verbintenis als vrouw, man en gezin kan wél blijvend zijn. De enige duur van het gezinsleven dat de meest verheven verlangens van de mensenziele bevredigt, is eeuwig. Geen enkel offer is te groot om de zegeningen van een eeuwig huwelijk te verkrijgen. Om daarvoor in aanmerking te komen, hoeven we onszelf alleen maar goddeloosheid te ontzeggen en de tempelverordeningen te eren. Door heilige tempelverbonden te sluiten en die na te komen, bewijzen wij onze liefde voor God en voor onze partner, en onze ware achting voor ons nageslacht, zelfs voor hen die nog niet geboren zijn. Ons gezin is het middelpunt van ons grootste werk en onze grootste vreugde in dit leven; en dat zal ook in de eeuwigheid zo zijn, wanneer wij tronken, koninkrijken, rijken, (. . .) machten, heerschappijen, (. . .) verhoging en heerlijkheid (beërven).³³

Wij kunnen die zegeningen van onschatbare waarde ontvangen als wij ons huis nu in orde brengen en ons getrouw vasthouden aan het evangelie. God leeft. Jezus is de Christus. Dit is zijn kerk. President Gordon B. Hinckley is zijn profeet. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zie Russell M. Nelson en Rebecca M. Taylor, 'Van vriend tot vriend', *De Kinderster*, maart 1997, blz. 6-7.

2. Zie LV 2:1-3.

3. Zie LV 138:47-48.
4. Zie 1 Timoteüs 5:8.
5. LV 93:44; zie ook 2 Koningen 20:1; Jesaja 38:1.
6. 1 Timoteüs 6:11.
7. LV 121:41.
8. LV 121:42.
9. Zie 1 Petrus 2:1.
10. Job 27:6.
11. 1 Ne. 15:24.
12. Spreuken 4:13.
13. 2 Tessalonicensen 2:15. Andere

aanverwante schriftteksten zijn onder meer: '[Houd u vast aan] (...) de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in het geloof en de liefde, die in Christus Jezus is' (2 Timoteüs 1:13), en 'Laten wij de belijdenis van hetgeen wij [gelooven] onwankelbaar vasthouden' (Heb. 10:23).

14. 1 Ne. 8:30.
15. 1 Ne. 11:25.
16. LV 68:25; cursivering toegevoegd.
17. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, oktober 1998, blz. 24.
18. LV 93:40-44.
19. Zie LV 93:47.

20. In deze brief, gedateerd 11 februari 1999, en ondertekend door de presidenten Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson en James E. Faust, wordt ook beschreven wat ouders kunnen doen: 'Wij raden ouders en kinderen aan de hoogste prioriteit te geven aan gezinsgebed, gezinsavond, evangeliestudie en -onderwijs, en opbouwende activiteiten. Zelfs als andere werkzaamheden en bezigheden waardevol en nuttig zijn, moet men niet toestaan dat die de plaats gaan innemen van de taken die God heeft toegewezen aan ouders en gezin.' (Brief van het Eerste Presidium', *Liahona*, december 1999, blz. 1.)

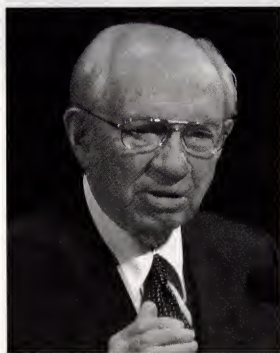
21. Zie Moroni 8:10; LV 19:31; 68:25-34; 138:33; Art. 1:4.
22. Zie Mozes 6:58-62.
23. Zie Leviticus 10:11; Deuteronomium 6:7; Mosiah 4:14.
24. Zie 2 Ne. 2:26; Mosiah 1:3; 5:8; LV 98:8.
25. Zie Mosiah 4:21-26; 18:27; Alma 1:27.

26. Zie BJS, Matteüs 6:38.
27. LV 23:3.
28. Zie Moroni 7:12-19.
29. Zie Mozes 1:39.
30. 1 Tessalonicensen 5:21.
31. Zie 2 Ne. 2:17-18, 27.
32. 1 Korintiërs 15:19.
33. LV 132:19.

De tijd waarin wij leven

President Gordon B. Hinckley

'Onze veiligheid schuilt in bekering. Onze kracht komt voort uit gehoorzaamheid aan de geboden van God.'

Geliefde broeders en zusters, gnediger aanvaard ik deze gelegenheid. Ik bid dat ik door de Geest van de Heer geleid zal worden.

Ik heb zojuist het bericht gekregen dat de VS een raketaanval zijn begonnen. Ik hoef u er niet aan te herinneren dat we in een gevaarlijke tijd leven. Ik wil graag over deze tijd en onze omstandigheden als leden van deze kerk spreken.

U weet allemaal maar al te goed wat er op 11 september, nog geen maand geleden, is gebeurd. Door die wrede, gemene aanval zijn we in een oorlogstoestand terechtgekomen. Het is de eerste oorlog van de 21ste eeuw. De laatste eeuw is beschreven als de eeuw met het meeste oorlogsgeweld in de geschiedenis van de mens. Nu staan we voor een andere gevaarlijke onderneming, waarvan we

niet weten hoe die zal aflopen of hoe lang die zal duren. Voor het eerst sinds we een natie zijn geworden, zijn de Verenigde Staten op eigen grondgebied zwaar aangevallen. Maar dit was niet alleen een aanval tegen de Verenigde Staten. Het was een aanval tegen goede mensen en landen over de hele wereld. Alles was goed georganiseerd, schaamteloos uitgevoerd en de resultaten waren rampzalig. Naar schatting zijn er ruim vijfduizend mensen om het leven gekomen, onder wie veel mensen uit andere landen. Het was een wrede, doortrapte en goddeloze daad.

Onlangs was ik met een aantal nationale godsdienstige leiders op het Witte Huis uitgenodigd om met de president te spreken. Toen hij met ons sprak, was hij open en eerlijk.

Diezelfde avond sprak hij in niet mis te verstane taal tot het congres en het land over het voornemen van Amerika en haar bondgenoten om de terroristen op te sporen die verantwoordelijk zijn voor de organisatie van deze gruwel daad en iedereen die hen een vrijplaats biedt.

Nu zijn we in oorlog. Er zijn grote legers gemobiliseerd en er zal meer volgen. Er worden politieke bondgenootschappen gesloten. We weten niet hoe lang dit conflict zal duren. We weten niet hoeveel slachtoffers er zullen vallen en hoeveel geld het gaat kosten. We weten ook niet hoe het conflict zich zal ontwikkelen. Het kan het werk van de Heer op verschillende manieren beïnvloeden.

Voor elke conferentiebijeenkomst komt er een grote menigte leden bijeen in het Conferentiecentrum om kracht te ontlenen aan de raad van kerkleiders.

Onze nationale economie lijdt eronder. Het ging al niet zo goed, en dit heeft het probleem alleen maar verergerd. Veel mensen raken hun baan kwijt. Onder onze leden kunnen de welzijnsbehoeften beïnvloed worden en ook de tiende van de kerk. Het kan ons zendingsprogramma treffen.

We zijn nu een wereldwijde organisatie. We hebben leden in meer dan 150 landen. Het kan nu veel moeilijker worden om dit wereldomspannende programma te beheren.

De leden die Amerikaans staatsburger zijn, staan volledig achter de president van ons land. De afschuwelijke machten van het kwaad moeten geconfronteerd worden en ter verantwoording worden geroepen. Dit is geen zaak van christenen tegen moslims. Ik ben blij dat er voedsel wordt gestuurd naar de mensen die honger lijden in een land dat onder grote druk staat. Wij waardeeren onze naasten over de hele wereld die moslim zijn, en hopen dat wie volgens de beginselen van hun godsdienst leven, niet zullen lijden. Ik vraag vooral onze eigen leden om op geen enkele wijze deel te nemen aan de vervolging van onschuldige mensen. Laten wij vriendelijk en hulpvaardig zijn, beschermen en steun

verlenen. Het zijn de terroristische organisaties die gevonden en ten val gebracht moeten worden.

Als leden van deze kerk weten wij iets over dergelijke organisaties. In het Boek van Mormon wordt gesproken over de rovers van Gadianton, een wrede en geheime organisatie waarvan de leden een eed aflegden en die uit was op onheil en verwoesting. In die tijd deden ze hun uiterste best om met alle mogelijke middelen de kerk te gronde te richten, om de mensen met spitsvondigheden te verleiden en om de samenleving in hun macht te krijgen. We zien nu hetzelfde gebeuren.

Wij zijn een vredelievend volk. Wij zijn volgelingen van de Christus die de Vrededorst was en is. Maar er zijn momenten dat we pal moeten staan voor gerechtigheid en fatsoenlijkheid, voor vrijheid en beschaving, net als Moroni zijn volk oppriep om hun vrouwen, kinderen en de vrijheid te verdedigen. (Zie Alma 48:10.)

Tijdens een televisie-uitzending van Larry King werd mij onlangs gevraagd wat ik vind van de mensen die in de naam van hun godsdienst zulke schandelijke acties verrichten. Ik antwoordde: 'Godsdienst is geen schild tegen goddeloosheid, kwaad en dergelijke zaken. De God in wie ik

geloof, moedigt dergelijke acties niet aan. Hij is een barmhartig God. Hij is een liefdevol God. Hij is een God van vrede en geruststelling, en ik kijk in tijden zoals deze naar Hem op als een bron van troost en kracht.'

De leden van de kerk in dit land en andere landen zijn nu met vele anderen betrokken bij een grote internationale onderneming. Op de televisie zien we militairen afscheid nemen van hun dierbaren. Ze weten niet of ze terugkomen. Onze leden worden erdoor getroffen. Als kerk moeten we gezamenlijk neerknielen en een beroep op de macht van de Almachtige doen ten behoeve van hen die de lasten van deze operatie op hun schouders dragen.

Niemand weet hoelang dit alles zal duren. Niemand weet precies waar de strijd zal worden gestreden. Niemand weet wat er allemaal zal gebeuren voordat het geheel achter de rug is. We zijn aan een onderneming begonnen waarvan we de omvang en de aard nu niet kunnen overzien.

Door gebeurtenissen zoals deze beseffen we dat het leven kwetsbaar is, dat de vrede kwetsbaar is en dat de beschaving zelf kwetsbaar is. Vooral de economie is kwetsbaar. We hebben steeds opnieuw advies gekregen over zelfredzaamheid, schulden en

spaarzaamheid. Zoveel mensen hebben hoge schulden voor bezittingen die niet geheel noodzakelijk zijn. Als jongeman kreeg ik van mijn vader het advies om een bescheiden huis te bouwen, geschikt voor de behoeften van mijn gezin, het te verfraaien en aantrekkelijk, veilig en aangenaam te maken. Hij raadde me aan om de hypotheek zo snel mogelijk af te betalen zodat ik ongeacht de omstandigheden in ieder geval een dak boven het hoofd van mijn vrouw en kinderen zou hebben. In die leer ben ik opgevoed. Ik vraag u, als leden van de kerk, om zo mogelijk uw schulden af te betalen en wat geld te sparen voor onvoorziene omstandigheden.

We kunnen ons niet op alle eventualiteiten voorbereiden, maar wel op vele. Laten we er door de huidige omstandigheden aan herinnerd worden dat we dat moeten doen.

Laten we een voedselvoorraad voor noodgevallen aanleggen, zoals ons al zestig jaar lang is aangeraden. Maar laten we niet in paniek raken of overdrijven. Laten we in alle opzichten met inzicht te werk gaan. En laten we vooral, broeders en zusters, voorwaarts gaan met geloof in de levende God en zijn geliefde Zoon.

De beloften aangaande Amerika zijn groot. Er is ons onmiskenbaar verteld: 'Dit is een verkieslijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere naties onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, die Jezus Christus is' (Ethere 2:12). Dit is de essentie van de hele zaak — gehoorzaamheid aan de geboden van God.

De grondwet die wij naleven en die niet alleen ons tot zegen is maar ook een voorbeeld is voor veel andere grondwetten, is de door God geïnspireerde nationale waarborg om vrijheid, gerechtigheid en gelijkheid onder de wet te garanderen.

Ik weet niet wat de toekomst ons zal brengen. Ik wil niet negatief klinken, maar ik wil u herinneren aan de waarschuwingen in de Schriften en de leringen van de profeten die ons voortdurend worden voorgelouden.

Ik kan de grote les van Farao's

droom niet vergeten over de vette en magere koeien en de dikke en dunne aren.

Ik kan de onverbiddelijke waarschuwingen van de Heer in Matteüs 24 niet uit mijn hoofd zetten.

Net als u ken ik de hedendaagse openbaringen dat de tijd zal komen dat de aarde gereinigd zal worden en er onbeschrijfelijk leed zal zijn, met geweene, rouw en geklaag. (Zie LV 112:24.)

Maar ik wil geen paniekzaaier zijn. Ik wil geen onheilsprofeet zijn. Ik ben optimistisch. Ik geloof niet dat dit de tijd is dat we door een allesverterende ramp overmand zullen worden. Ik bid oprecht dat dit niet het geval zal zijn. Er moet nog zoveel werk voor de Heer verricht worden. Dat moeten wij en onze kinderen na ons verrichten.

Ik kan u verzekeren dat wij die verantwoordelijk zijn voor het bestuur van de kerk, spaarzaam en voorzichtig zullen zijn, zoals we in het verleden geprobeerd hebben. De tiende van de kerk is heilig. Het geld wordt besteed volgens de manier die de Heer heeft aangegeven. Wij zijn een zeer grote en ingewikkelde organisatie geworden. Wij hebben veel uitgebreide en dure programma's. Maar ik kan u verzekeren dat wij niet meer zullen uitgeven dan onze inkomsten. We zullen geen schulden maken. We zullen onze activiteiten aan de beschikbare middelen aanpassen.

Wat ben ik dankbaar voor de wet van tiende. Het is de financiële wet van de Heer, die in weinig woorden in afdeling 119 van de Leer en Verbonden staat beschreven. Die wet is ingegeven door zijn wijsheid. Iedere man en vrouw, iedere jongen en meisje, ieder kind in deze kerk die een eerlijke tiende betaalt, groot of klein, wil ik bedanken voor het geloof in hun hart. Ik wil jullie en iedereen die geen tiende betaalt, maar dat eigenlijk wel zouden moeten doen, eraan herinneren dat de Heer prachtige zegeningen heeft beloofd. (Zie Maleachi 3:10-12.) Hij heeft ook beloofd: 'Want hij, die tienden heeft gegeven, zal niet worden verbrand bij zijn komst' (LV 64:23).

Ik wil ook mijn dank uitspreken voor de mensen die vastengagen betalen. Dit kost de gever niets anders dan twee maanden per maand. Het wordt de ruggengraat van ons welzijnsprogramma, ontworpen om de behoeftigen te helpen.

Wij weten allemaal dat oorlog, rtwist, haat en ernstig leed niet nieuw zijn. Het huidige conflict is slechts de zoveelste uitdrukking van het conflict dat tijdens de oorlog in de hemel is begonnen. Ik citeer uit het boek Openbaring:

'En er kwam oorlog in de hemel; Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; ook de draak en zijn engelen voerden oorlog, maar hij kon geen standhouden,

en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden.

'En de grote draak werd (op de aarde) geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem.

'En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen: Nu is verschenen het heil en de kracht en het koningschap van onze God en de macht van zijn Gezalftde' (Openbaring 12:7-10).

Dat moet een verschrikkelijk conflict zijn geweest. De krachten van het kwaad tegen de krachten van het goede. De grote misleider, de zoon van de morgen, was verslagen en verbannen, en hij nam een derde deel van de hemelse heerscharen met zich mee.

Het boek Mozes en het boek Abraham werpen meer licht op deze strijd. Satan wilde de keuzevrijheid van de mens afnemen en zelf alle eer en glorie opstrijken. Daartegenover

stond het plan van onze hemelse Vader, waarvan de Heiland zei dat Hij het wilde vervullen. Hij kwam op aarde om zijn leven te geven en de verzoening tot stand te brengen voor de zonden van de mensheid.

Vanaf de tijd van Kaïn tot op de dag van vandaag is de tegenstander het meesterbrein achter de verschrikkelijke conflicten die zoveel leed hebben gebracht.

Verraad en terrorisme zijn met hem begonnen. En daar zal hij mee doorgaan totdat de Zoon van God terugkeert om met vrede en rechtshedenheid onder de zoons en dochters van God te heersen en te regeren.

Door de eeuwen heen hebben zoveel mensen geleefd en zijn zoveel mensen gestorven. Misschien dat sommige mensen tijdens dit conflict zullen sneuvelen. Voor ons, en daar getuigen wij plechtig van, is de dood niet het einde. Het leven gaat verder, zo zeker als er leven hier op aarde is. Zekerzij het grote plan, dat de

oorzaak van de oorlog in de hemel was, zal de mens verder leven.

Job vroeg: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?' (Job 14:14.) Toen zei hij: 'Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden.

'Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik [van]uit mijn vlees God aanschouwen, die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die mijn eigen ogen zullen zien en niet een vreemde' (Job 19:25-27).

Broeders en zusters, wij moeten onze plicht doen, wat die plicht ook moge zijn. Er zal misschien een tijd geen vrede heersen. Misschien zullen er een aantal vrijheden beperkt worden. Misschien dat we er overlast van hebben. Het kan zijn dat we op de een of andere manier moeten lijden. Maar God, onze eeuwige Vader, zal over dit land waken en over de mensen in de wereld die naar Hem opkijken. Hij heeft gezegd: 'Welzalig het volk, welks God de Here is' (Psalmen 33:12). Onze veiligheid schuilt in bekering. Onze kracht komt voort uit gehoorzaamheid aan de geboden van God.

Laten we een gebed in ons hart hebben. Laten we om rechtshedenheid bidden. Laten we voor de machten van het goede bidden. Laten we de helpende hand uitsteken naar goede mensen, ongeacht hun godsdienst en ongeacht waar zij wonen. Laten we pal staan tegen het kwaad, in binnen- en buitenland. Laten wij de zegeningen van de hemel waardig zijn, en onze levenswijze zo nodig aanpassen, en op de Vader van ons allen vertrouwen. Hij heeft gezegd: 'Laat af en weet, dat Ik God ben' (Psalmen 46:11).

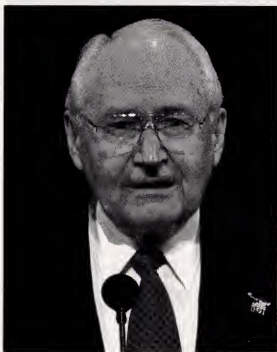
Is dit een gevaarlijke tijd? Jazeker. Maar we hoeven niet bang te zijn. We kunnen thuis en in ons hart gemoedsrust hebben. We kunnen allemaal een goede invloed in de wereld zijn.

Moge de almachtige God ons zegenen en ons helpen in de onzekere dagen die voor ons liggen. Mogen wij met onfeilbaar geloof naar Hem opkijken. Mogen wij op zijn geliefde Zoon vertrouwen, die onze grote Verlosser is, in leven of de dood, is mijn gebed in zijn heilige naam, ja, de naam van Jezus Christus. Amen. □

De teruggekeerde zendeling

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Wij hebben een koninklijk leger van teruggekeerde zendingen nodig die weer in dienst gaan.’

Vanmiddag wil ik tot een bijzondere groep mensen spreken. De afgelopen vele jaren zijn honderdduizenden van u teruggekeerd van een voltijdzending. Ieder van u heeft gehoor gegeven aan dezelfde oproep die de Heiland zijn discipelen gegeven heeft:

‘Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld’ (Matteüs 28:19–20).

Het was uw voorrecht om in vele delen van de wereld de boodschap van de Heiland uit te dragen — een

uitnodiging om tot Hem te komen en de vruchten van het evangelie te proeven. Het was uw voorrecht om in veel verschillende culturen te verkeren en verschillende talen te leren. Het was ook een tijd om uw eigen getuigenis van de zending van Jezus Christus verder te ontwikkelen.

Het was mij altijd een eer om in de loop der jaren te spreken met u, teruggekeerde zendingen — velen van u willen terugkeren en de mensen bezoeken die u mocht dienen. U vertelt graag over uw ervaringen in het zendingsveld. In uw huwelijksaankondigingen en cv’s neemt u een regel op waaruit blijkt dat u een teruggekeerd zending bent. Hoewel u geen naamplaatje meer draagt, wilt u graag aangeven dat u de Heer als zending gediend hebt. En belangrijker nog: u hebt dierbare herinneringen omdat u de vreugde van dienstbetoon in het evangelie ontdekt hebt.

Uit vele gesprekken met u heb ik vernomen dat de aanpassing die nodig is bij het verlaten van het zendingsveld en het terugkeren in de wereld die u had achtergelaten, soms moeilijk is. Misschien vonden velen van u het moeilijk om de geest van het zendingswerk levend te houden zodra u geen voltijdzending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen meer was.

Ik wil enkele suggesties doen.

Een van de sterkste herinneringen die ik heb aan de tijd dat ik zending was, is hoe dicht ik door geregeld gebed tot de Heer kwam. Destijds was er het Mission Home aan State Street in Salt Lake City. Het was een groot huis dat was omgebouwd tot opleidingscentrum voor zendingen. Het had grote slaapkamers met wel tien bedden per kamer. We arriveerden op zaterdagavond.

De week voordat ik op zending ging, was een opwindende tijd. Er waren veel feesten en afscheidsfeesten. Ik ben bang dat ik niet erg goed uitgerust was, en ook niet erg goed voorbereid op de training die ik in het opleidingscentrum zou ontvangen. Aan het eind van de avond van onze eerste dag in het opleidingscentrum was ik erg moe. Wachtend op de andere zendingen die zich klaarmaakten om naar bed te gaan, ging ik op bed liggen en viel prompt in slaap. Maar ik werd in mijn slaap gestoord door het gevoel dat ik omsingeld was. Toen ik wakker werd, hoorde ik dat er een gebed werd uitgesproken. Ik deed mijn ogen open en zag tot mijn verbazing dat alle zendingen in mijn slaapkamer rond mijn bed knielden en de dag besloten met een gebed. Ik deed mijn ogen snel weer dicht en deed net alsof ik sliep. Ik schaamde me te erg om uit bed te komen en me bij hen te voegen. Hoewel mijn eerste ervaring met bidden als zending er een was die mij in verlegenheid bracht, was dit het begin van twee geweldige jaren waarin ik de Heer geregeld aanriep om leiding.

GEDURENDE mijn zending bad ik aan het begin van elke ochtend met mijn collega. Dat proces herhaalde zich elke avond voor het naar bed gaan. We spraken een gebed uit voordat we gingen studeren, voordat we onze kamer verlieten om langs de deuren te gaan en natuurlijk waren er de bijzondere gebeden als we leiding nodig hadden in ons zendingswerk. De frequentie van onze verzoeken aan onze hemelse Vader gaf ons de kracht en de moed om door te gaan met het werk waartoe wij geroepen waren. Er kwamen

ook antwoorden, soms op een verbandzende directe en positieve wijze. De leiding van de Heilige Geest leek veel sterker te worden naarmate we de Heer per dag vaker om leiding verzochten.

Als ik terugkijk op mijn leven na mijn zending, dan beseft ik dat er periodes waren waarin ik in staat was om net zo dicht bij de Heer te blijven als in het zendingsveld. Maar er waren ook periodes waarin de wereld naar binnen leek te sluipen en ik minder consequent en getrouw was in mijn gebeden.

Zou dit niet een goede tijd zijn voor wat zelfevaluatie om vast te stellen of we nog steeds dezelfde fijne band met onze Vader in de hemel hebben die we in het zendingsveld hadden? Als de wereld ons heeft afgeleid van de gewoonte van het gebed, dan zijn we een grote geestelijke kracht kwijtgeraakt. Misschien is het tijd om onze zendingsgeest opnieuw te laten ontbranden door vaker, consequenter en vuriger te bidden.

De volgende dierbare herinnering die ik als zending heb, is die van dagelijkse schriftstudie. De discipline van het volgen van een schema voor schriftstudie om het evangelie te leren kennen, was een geweldige,

lonende ervaring. De kennis van de leringen in de Schriften ontvouwde zich op een heerlijke manier door individuele studie. Ik herinner me dat ik me als zending verwonderde over de compleetheid van het plan dat de Heer had voor zijn kinderen hier op aarde, en hoe Hij in alle bedelingen des tijds de profeten had geïnspireerd om op te tekenen wat Hij had gedaan. Zijn woorden zijn altijd positief en openhartig, en ze omhullen welke zegeningen men krijgt door zijn wet en zijn levenswijze te volgen.

We hadden elke dag ook een uur of langer gezamenlijke studie. Als je met twee paar ogen naar de leerstellingen van het koninkrijk kijkt, lijkt dat je begrip ervan te vermenigvuldigen. We lazen samen, en bespraken dan wat we ervan geleerd hadden.

Ons verstand werd helderder door dagelijks individuele en gezamenlijke studie te hebben. Bovendien kregen we er een betere band door als collega's, en vergrootten we er ons begrip van de leerstellingen van het koninkrijk mee.

Als wij het zendingsveld verlaten, hebben we geen collega meer om ons te helpen met de discipline van onze studiegewoonten, maar dat wil niet zeggen dat we er maar mee op moeten houden. Zou het niet fijn zijn om na onze terugkeer thuis dagelijks samen met onze huisgenoten schriftstudie te doen. En kunnen we, als we het ouderlijk huis verlaten hebben, niet onze kamergenoten en vrienden uitnodigen om samen met ons te studeren? Als we er een gewoonte van zouden maken om geregeld een studiekلاس te houden, zouden de leerstellingen van het koninkrijk ons duidelijk in gedachten blijven en zouden ze een duidelijk contrast vormen met de voortdurende storingen door wereldse zorgen. Vanzelfsprekend hebben we na ons huwelijk een eeuwige partner om de evangelielezingen mee te bestuderen en te bespreken. De Schriften zijn er altijd om ons begrip van het doel van dit leven te vergroten en van wat wij moeten doen om het leven bevredigender en lonender te maken. Houd alstublieft de gewoonte

van geregelde individuele en gezamenlijke schriftstudie aan.

Herinnert u zich de vreugde die we voelden toen we iemand in het evangelie onderwezen die zijn leven lang deze leringen niet had gekend; de opwinding die we voelden door in de wet van de Heer te onderwijzen, en de zegeningen die we kregen door Hem te volgen? Kunt u ooit de vreugde vergeten van uw eerste doop in het zendingsveld?

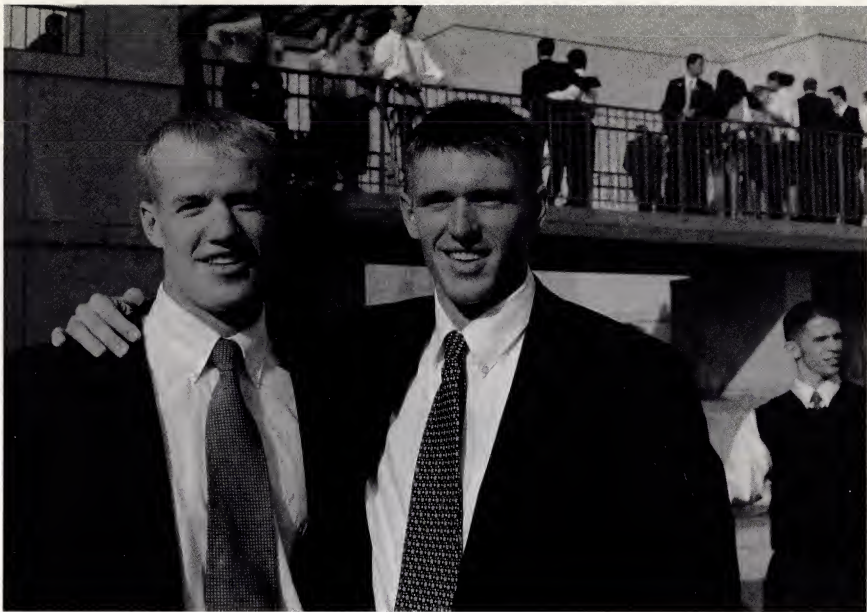
In mijn tijd waren de kerken nog niet van een doopvont voorzien. Mijn eerste doopdienst werd gehouden bij de rivier de Scioto in de staat Ohio. Het was een koele herfstdag en het water leek nog kouder dan de lucht. Ik herinner me de schok toen ik de koude rivier in waadde en mijn onderzoeker aanmoedigde om me te volgen. Maar de koude van de lucht en het water verdwenen al gauw toen ik de verordening van de doop bediende. Ik zal nooit het stralende gezicht vergeten van degene die uit de wateren der doop kwam.

Maar het zijn niet alleen voltijdzendingen die de kans krijgen in het evangelie te onderwijzen en te dopen. Ik vraag me af waarom we het vuur van het zendingswerk laten doven als we terugkeren naar onze dagelijkse activiteiten in de wereld?

Er is nog nooit een tijd geweest in de geschiedenis van de mensheid waarin we beter in staat zijn geweest om de kinderen van onze Vader in de hemel die hier op aarde wonen in het evangelie te onderwijzen. En ze lijken het nu harder nodig te hebben dan ooit. We zien dat het geloof afneemt. We zien een toename in liefde voor wereldsheid en een verval van zedelijke waarden, die beide verdriet en wanhoop veroorzaken. Wij hebben een koninklijk leger van teruggekeerde zendingen nodig die weer in dienst gaan. Hoewel zij niet het naamplaatje van een voltijdzending zouden dragen, zouden ze dezelfde vastbeslotenheid en vastberadenheid hebben om het licht van het evangelie te brengen aan een wereld die met moeite haar weg vindt.

Ik roep u, teruggekeerde zendingen, op om u hernieuwd toe te

Conferentiegangers genieten van het uitzicht op het balkon en plaza van het Conferentiecentrum.

wijden, om het verlangen en de geest van het zendingswerk weer op te pakken. Ik roep u op om eruit te zien en u te gedragen als een dienstknecht van onze Vader in de hemel. Ik bid om uw hernieuwde vastbeslotenheid om het evangelie te verkondigen, zodat u actiever betrokken mag raken bij dit grote werk waartoe de Heer ons allen geroepen heeft. Ik beloof u dat er grote zegeningen voor u zijn weggelegd als u voort blijft gaan met dezelfde ijver die u als voltijdzending had.

Ik kreeg een aantal jaren geleden een telefoontje van mijn zoon Lee. Hij vertelde me dat mijn eerste zendingcollega bij hem was, en dat hij graag een paar minuten met me wilde doorbrengen. Het was een bijzondere ervaring om samen te zijn nadat we elkaar zoveel jaren niet gezien hadden. Als zendingen hadden we een nieuw werkgebied geopend in een stad in Ohio. Vanwege die opdracht werd ons toegestaan om tien

maanden lang samen te werken. Hij was mijn trainer, mijn eerste collega. Hij kwam uit een gezin waar hij de waarde van hard werken had geleerd. Het was moeilijk voor me om hem bij te houden, maar in ons werk groeiden we als collega's naar elkaar toe.

En onze samenwerking kwam na die tien maanden nog niet tot een einde. De Tweede Wereldoorlog was in volle gang en toen ik terugkeerde naar huis had ik maar weinig tijd om me aan te passen voordat ik werd opgeroepen voor militaire dienst. Op mijn eerste zondag in het opleidingskamp voor mariniers, woonde ik een dienst van de kerk bij. Ik zag de achterkant van een hoofd dat mij erg bekend voorkwam. Het was mijn eerste zendingcollega. We brachten het grootste deel van de volgende twee en een half jaar samen door. Hoewel de omstandigheden erg anders voor ons waren in militaire dienst, probeerden we onze zendelingengewoonten

aan te houden. We baden zo vaak mogelijk samen. Als de omstandigheden het toelieten, hadden we gezamenlijke schriftstudie. Ik herinner me veel gezamenlijke studiebijeenkomsten die we bij het licht van een olielamp in mijn door granaatscherven gehavende tent hielden. Het gebeurde wel eens dat onze schriftlezing onderbroken werd door het geluid van een luchtalarm. We deden dan gauw onze lamp uit, knielden samen neer en sloten onze schriftstudie met een gebed.

We waren allebei aangesteld als groepsleider en we hadden nogmaals de kans om samen in het heerlijke evangelie van onze Heer en Heiland te onderwijzen. We hadden meer succes in het leger dan tijdens onze voltijdzending. Waarom? Omdat we ervaren teruggekeerde zendingen waren.

Mijn bezoek aan mijn eerste zendingcollega was de laatste kans die ik had om bij hem te zijn. Hij leed

aan een ongeneeslijke ziekte en overleed enkele maanden later. Het was heerlijk om onze zending samen nog eens te beleven en elkaar te vertellen over ons leven na onze zending. We vertelden elkaar over ons werk als lid van bisschappen, hoge raden en ringspresidiums, en natuurlijk schepten we op over onze kinderen en onze kleinkinderen. Toen we van ons weerzien zaten te genieten, moest ik denken aan iets wat in Alma 17 staat.

'Nu geschiedde het, toen Alma van het land Gideon zuidwaarts reisde naar het land Manti, dat hij tot zijn verwondering de zoons van Mosiah ontmoette, die naar het land Zarahemla trokken.

'Nu, deze zoons van Mosiah waren bij Alma, toen de engel de eerste maal aan hem verscheen; daarom was Alma zeer verheugd zijn broederen te zien; en wat zijn vreugde nog vermeerderde was, dat zij nog steeds zijn broederen in de Here waren; ja, zij waren sterk geworden in de kennis der waarheid; want zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.

'Maar dit is niet alles; zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God' (Alma 17:1-3).

Ik zou willen dat u allen zo'n weerzien zou kunnen hebben als ik met mijn eerste zendingscollega had; dat u kon terugkijken op een tijd van dienstbetoon waarin u ijverig uw tijd en uw talenten gaf voor de opbouw van het koninkrijk van onze Vader in de hemel. Als u dat probeert, beloof ik u dat het een van de fijnste ervaringen van uw leven zal zijn. U bent een groot leger teruggekeerde zendingen. Ga voort met nieuwe ijver en vastberadenheid, dan zal het licht van het evangelie door uw voorbeeld schijnen in deze wereld vol zorgen. Het werk waarbij wij betrokken zijn, is van de Heer. God leeft. Jezus is de Christus. Wij behoren tot zijn kerk. Dat is mijn getuigenis aan u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het zevende gebod: een schild

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

*'Het bewaren van het zevende gebod is een onmisbaar schild!
Wanneer men dit schild laat zakken of verliest, gaan de zo
onontbeerlijke hemelse zegeningen verloren.'*

Met u, broeders en zusters, heb ik andermaal waardering voor de profetische bediening van president Hinckley. Ik getuig dat hem heel lang geleden een voorsterfelijke ordening ten deel is gevallen, en we zijn daar blij om.

Ik voel dezelfde tegenzin die Jakob kenbaar maakte toen hij schreef over de problemen van onkuisheid en ontrouw, de overtreding van wat sommigen het zevende gebod noemen. Bezorgd omdat zijn toehoorders gevoels hadden 'die uitermate teder en kuis en fijngevoelig' waren, wilde Jakob niet 'de wonden (...) vergroten van hen, die reeds gewond [waren]', maar hen in plaats daarvan troost brengen en hun wonden genezen. (Zie Jakob 2:7, 9.) Niettemin

zijn Jakobs woorden over de wrange gevolgen van onzedelijkheid zowel onthullend als poëtisch: 'vele harten [zijn] gedood, doorstoken met diepe wonden' (Jakob 2:35). Tegenwoordig bevinden wij ons onder zoveel dolende gewonden, en de lijst met slachtoffers blijft groeien.

Vandaar dat er met recht nadruk kan worden gelegd op geruststellende evangeliebeginselen, bijvoorbeeld dat wie zich oprecht bekert, hoewel hun 'zonden als scharlaken' zijn, 'wit [zullen worden] als sneeuw' (Jesaja 1:18). Maar de rigide vereisten en de rijke beloningen van bekering zijn niet het thema van deze toespraak. Evenmin zal ik de loftrumpet steken over de vele heldhaftige jongeren en volwassenen die kuis en trouw zijn — hoewel bijvoorbeeld een steeds kleinere deel van de Amerikaanse samenleving nog gelooft dat seks vóór het huwelijk verkeerd is. Bijval derhalve voor wie *geloof tot gehoorzaamheid* aan de geboden hebben, en evengoed een hartverwarmende groet aan wie, na overtreding van geboden, *'geloof tot bekering'* (Alma 34:15; cursivering toegevoegd) hebben geoefend.

Laat er geen misverstand over bestaan, onkuisheid en ontrouw hebben ernstige gevolgen, zoals de schokkende, niet af te schudden, resultaten van seks vóór het huwelijk, zoals buitenechtelijke kinderen, maar ook ziekte en uiteengeslagen gezinnen. Zoveel huwelijken hangen aan een

zijden draadje of zijn al geknapt. Deze stille maar diepe crisis coëxisteert met de ergerlijke internationale crises van onze tijd, met inbegrip van oorlog. Jezus heeft over de laatste dagen gesproken, waarin 'radeloze angst onder volken' zou zijn en hoe alles in beroering zou zijn. (Lucas 21:25; zie ook LV 88:91; 45:26.)

Daarom is het bewaren van het zevende gebod een onmisbaar *schild!* Wanneer men dit schild laat zakken of verliest, gaan de zo onontbeerlijke hemelse zegeningen verloren. Geen individu of volk kan lang voorspoedig zijn zonder die zegeningen.

Het is vreemd dat men zich in een tijd, waarin men zich lijkt bezig te houden met het krijgen van waar men recht op heeft, zo weinig druk maakt over het veiligstellen van hemelse zegeningen. In plaats daarvan heeft een afnemend geloof in de onsterfelijkheid ertoe geleid dat men in toenemende mate de onzedelijkheid aanhangt, waardoor velen zijn weggeleid, doordat hun gezegd is 'dat bij de dood van de mens alles [eindigt]' (Alma 30:18). Confronterend was de uitspraak van een Japans denker, nadat hij onze genotzuchtige, westerse samenleving had beschouwd:

'Als er niets na de dood is, is er ook niets verkeerd aan om zich geheel over te geven aan pleziertjes in de korte tijd dat iemand nog te leven heeft. Het verlies van geloof in de "andere wereld" heeft de moderne Westerse maatschappij opgezadeld met een fataal, moreel probleem. (Takeshi Umehara, 'The Civilization of the Forest: Ancient Japan Shows Postmodernism the Way', *At Century's End*, onder redactie van Nathan P. Gardels [1995], blz. 190.)

Daarom houdt een goed burgerschap onder meer in dat men het ondblbelzinnige verschil ziet tussen het bgeren van iemands naaste en het liefhebben van iemands naaste! Matthew Arnold merkte terecht op dat hoewel 'de natuur zich niet bezighoudt met kuisheid, (...) de menselijke natuur (...) zich er veel gelegen aan laat liggen.' (*Philistinism in England and America*, deel 10 van *The Complete Prose Works of Matthew Arnold*, onder redactie van

Bij de lofzangen kunnen de aanwezigen even staan en actief deelnemen aan de conferentiebijeenkomsten.

R. H. Super [1974], blz. 160.) Daaraan voeg ik toe: de goddelijke natuur laat zich er oneindig meer aan gelegen liggen!

De invloedrijke tendensen van de natuurlijke mens staan onwelwillend tegenover het zevende gebod, en zijn in zichzelf 'vleselijk, natuurlijk en duivels' en zelfvernietigend. (Mosiah 16:3; zie ook Mosiah 3:19; Mozes 5:13.) Als deze drie woorden te hard klinken, neem dan het vreselijke doel van de tegenstander in overweging: 'Hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is.' (2 Nephi 2:27.) Misère houdt echt van gezelschap!

Een van de beste manieren waarop we ons kunnen ontdoen van 'de natuurlijke mens' is hem uit te hongeren (Mosiah 3:19). Verzwakt is hij gemakkelijker af te stoten. Anders zal hij erop staan dat zijn kaartje wordt geknipt op elk station waar de verleidingsstrein tot stilstand komt. Helaas is de natuurlijke mens meestal niet gevoelig voor correctieve woorden, omdat begeerten het woord 'verstikken'. (Zie Marcus 4:19.)

Het is betreurenswaardig dat de

overtreding van het zevende gebod zoveel makkelijker wordt gemaakt door slimme sofisten die sommigen wijsmaken dat wat men ook doet 'geen misdaad' is (Alma 30:17). Sommigen spitsen dan hun oren, omdat ze in feite slechts hunkeren naar een zweem van waarheid. Daarom laten ze hun oren hangen naar lieden die de scherpgekante, lastige geboden proberen af te stempelen. (2 Timoteüs 4:3.) Niettemin blijft de spreuk, 'Wie overspel pleegt (...), is verstandeloos' (Spreuken 6:32). Weer anderen negeren de geboden, omdat zij door andere zaken in beslag worden genomen. Dostojevski legt een van zijn karakters in de mond: 'De eeuwen zullen voorbijgaan, en het mensdom zal verkondigen bij monde van hun sagen dat er geen misdaad is, en daarom geen zonde; er is alleen honger.' (Fiodor Michailovitsj Dostojevski, *De broeders Karamasov*, uit de vertaling van Constance Garnett [1952], blz. 130–131.)

De tegenstander heeft ook het recht op privacy op de spits gedreven, en daarmee de individuele verantwoordelijkheid verder op de

helling gezet! Want is het niet zo dat iemand zich op de computer met een paar klikken van de muis, snel en ongehinderd, zonder door de paspoortcontrole te hoeven gaan, op vijandelijk terrein kan begeven, waarna de enige overgebleven belemmering de controlepost van een afgestompt geweten is?

Maar God heeft geen twee stellen tien geboden, een voor binnen en een voor buiten! Noch zijn er twee erkende wegen naar bekering. Een weekendje doorbrengen in spijt kan enige 'droefheid van de verdoemden' teweegbrengen, maar niet de 'grote verandering' die de 'droefheid naar Gods wil' produceert. (Mormon 2:13; Mosiah 5:2; Alma 5:13-14; zie ook 2 Korintiërs 7:10.)

Ja, het staat ons stervelingen vrij om te kiezen. Ja, er is een oorlog uitgevochten in de hemel om onze keuzevrijheid veilig te stellen. Maar hier onder de hemelen wordt vaak zonder slag of stoot afstand gedaan van die grote gave van keuzevrijheid!

Er zijn zoveel manieren waarop wij het schild van het zevende gebod stevig op zijn plaats kunnen houden. Zo is het bijvoorbeeld veelzeggend dat de val van David, gedeeltelijk althans, in de hand werd gewerkt door plichtsverzuim: 'In het daaropvolgende jaar, ten tijde, dat de koningen plegen ten strijde te trekken, (...) [bleef David] in Jeruzalem' (2 Samuël 11:1). Toen kwam, zoals u weet, de begerige blik vanaf het dak en al het verdriet dat daarop volgde. Vandaar dat in de instructie 'Staat daarom in heilige plaatsen' het vermijden van vergenoegd verpozen impliciet is. (LV 87:8; zie ook Matteüs 24:15.)

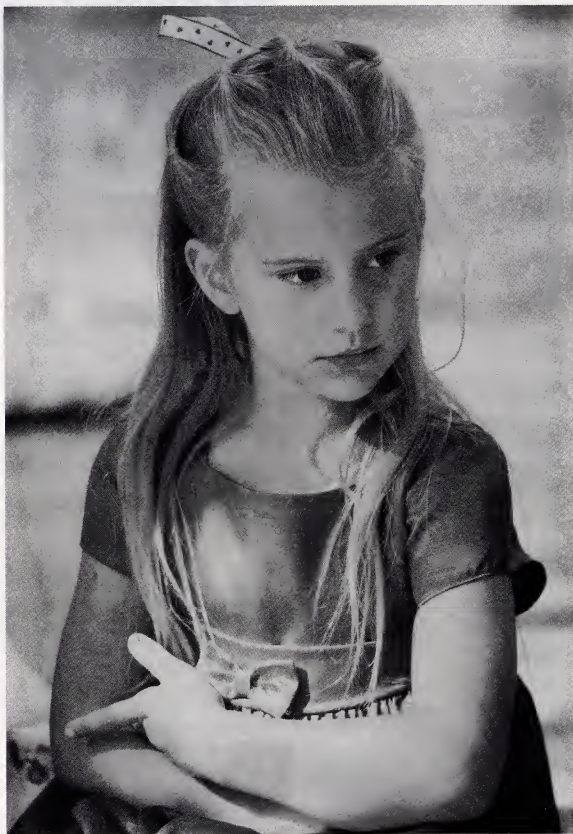
Wie een leven van geluk leiden (zie 2 Nephi 5:27), ontwikkelen ook een beschermend, geestelijk leven. Dat komt tot uiting in fatsoenlijke kleding, taal, humor en muziek, waarmee ze de signalen van onwrikbaar discipelschap afgeven. (Zie Spreuken 23:7.)

Tevens moet men ervoor waken, ter vermijding van latere moeilijkheden, dat men de zonden waarvan men zich niet bekeerd heeft, meeneemt naar een nieuw huwelijk,

waardoor de echtelieden vanaf het begin al een 'ongelijk span' vormen (2 Korintiërs 6:14). Evenzo kunnen man en vrouw zich welbewust wapenen tegen verwijdering door niet te verslappen in hun wederzijdse loyaliteit en ervoor te waken dat zij zich niet laten meesleuren door de sterke stromingen die hen naar de waterwallen zullen wegvoeren. Evenzeer moet het stagnerende moeras van zelfmedelijden vermeden worden. Daar eenmaal in terechtgekomen is het geen kunst elk restant aan verantwoordelijkheidszin weg te redeneren, om zo de inperkingen die

zowel het geweten als de verbonden opleggen, aan de kant te schuiven, met als doel 'voor rechtvaardig [door te gaan] voor de mensen, maar (...) wat hoog is bij mensen, is een gruwel voor God' (Lucas 16:15).

Het doorzien van de bedrieglijke spiraal van sensualiteit is nog een onmisbare preventieve maatregel. Zo hebben sommigen die het zevende gebod bespotten met hun onzedelijke leefstijl bijvoorbeeld veel weg van Kain, die verklaarde: 'Ik ben vrij' (Mozes 5:33), nadat hij, door Abel te doden, het zesde gebod had overtreden. Een dergelijke

verkeerde denkwijze over vrijheid roept de waarschuwendende woorden van Petrus voor de geest: '(...) door wie men overmeesterd is, diens slaaf is men.' (2 Petrus 2:19; zie ook 2 Nephi 2:26–30.) Zeker, luidruchtige zielen zullen zelfs vrolijkheid te midden van slavernij en zonde voorwenden, maar een andere spreuk is hier van toepassing: 'Ook onder het lachen kan het hart pijn lijden en het einde der vreugde [is] kommer' (Spreuken 14:13).

In een tijdperk waarin men terechtstaat op waarheidsgetrouwe reclame, zijn bepaalde misleidende benamingen een belediging van het gezond verstand: XTC moet *ellende* heten; een *houseparty* is niet meer dan *somber gesol* uitgebraakt door dolgedraaide zinnelijkheid. Sommige vijfnummers hebben bijvoorbeeld de dwaze notie dat een beetje obsceen gedans geen kwaad kan. Zij zondigen 'niet onwetend' (3 Nephi 6:18). Door de vijand te imiteren en te onderschatten, blameren zij uiteindelijk zichzelf en terzelfder tijd brengen zij hun vrienden in verwarring en stellen hen bovendien teleur!

Heeft u zich ooit afgevraagd waarom de sensuele scene zo vaak gebruik maakt van flinkerende, fluorescerende verlichting? Of waartoe al die gekunstelde glitter dient? Of waarom die luide maskerade doorgaat voor muziek? Omdat het kwaad, bevreesd voor de dageraad, niet bestand is tegen de kritische blik van de heldere waarheid, noch kan het tegen de stille bespiegelingen van een gewetensvolle zelfanalyse!

En zo worden de smaakknoppen van de ziel gedood door al die desensitiserende drumrhythmes die de *legitieme* behoeftes van erbij willen horen en liefde *illegal* uitbuiten, doordat zowel roofdiër als prooi, treurig genoeg, 'gevoelloos' zijn geworden. (1 Nephi 17:45; Efeziërs 4:19; Moroni 9:20.)

Henry Fairlie heeft geschreven dat 'men bij een wellustig persoon meestal een afgrijselijk zwart gat in het centrum van zijn leven zal vinden.' (Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* [1978], blz. 187.) En toch praten sommige naïeve jongeren over

'het laten vollopen van hun heupfles' die leeg zal blijken te zijn met uitzondering van wat overgebleven zand en kiezels van toxische herinneringen. 'Wellust', zo schreef Fairlie ook, 'is niet geïnteresseerd in zijn metgezellen, maar alleen in de bevrediging van zijn eigen begeerten. (...) Wellust sterft bij de volgende dageraad, en als hij 's avonds terugkeert op zoek naar meer, wist hij zichzelf in zijn verleden.' (*The Seven Deadly Sins Today*, blz. 175.)

In welke verschijning hij zich ook voordoet, wellust is geen vervanging van liefde; hij verstikt in feite, broeders en zusters, de ontwikkeling van echte liefde, waardoor de liefde van velen verkilt. (Zie Matteüs 24:12.) Daarom verbaast het ons niet dat ons gezegd is 'al [onze] lusten te betuigen, opdat [wij] van liefde vervuld [mogen] zijn' (Alma 38:12). Anders nemen binnensijpelende lusten de beschikbare ruimte in de ziel in, en een dubbele bezetting is niet mogelijk.

Voorheen had men in de maatschappij vaak de beschikking over nuttige, hoewel subtiele, evenwichtige en inperkende mechanismen — zoals gezin, kerk en school — om buitensporig gedrag in toom te houden. Maar nu zijn sommige van die mechanismen maar al te vaak opgeheven, defect of buiten werking gesteld.

Bovendien worden de genoemde trends verder in het zadel geholpen doordat men er tegenwoordig wel voor past om iemand om welk kwaad dan ook te veroordelen — zolang hij daarnaast maar iets doet dat prijzenswaardig is. Mussolini liet per slot van rekening wel de treinen op tijd rijden. Overtreders van het zevende gebod kunnen zeer wel een nuttige bijdrage leveren, maar ze betalen wel een verborgen, hoge prijs. (Zie Alma 28:13.) Over koning Morianton lezen we: 'En hij handelde rechtvaardig met het volk, maar niet met zichzelf, wegens zijn vele hoerereien' (Ether 10:11.) Hoewel kennelijk een eerlijk koning, die zonder aanzien des persoons regeerde, respecteerde hij zichzelf niet! De wonden die hij zichzelf had toegebracht, werden gemaskeerd

door ornamentale rijkdom en praalgebouwen. (Zie Ether 10:12.)

Al het voorgaande stemt dusdanig tot ernst dat wat nu volgt wel gezegd moet worden, en daarbij aarzel ik geen moment. Uit de openbaringen blijkt duidelijk dat de onbekeerde zondaren, evenredig aan hun eigen zonden, 'moeten (...) lijden zoals [Jezus], omdat zij op zekere dag de volle gerechtigheid van God zullen ervaren. (Zie LV 19:16–18.) Bovendien zullen zij die op welke manier dan ook bij voortdurende tijd vaak van drugs doordrenkte drama van onzedelijkheid bevorderen en intensiveren — hetzij als promotor, afgever van vergunningen, beheerder of profiteur — dan alle ellende onder ogen zien en voelen die zij velen hebben aangedaan!

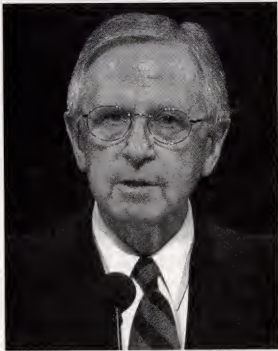
Ten slotte, broeders en zusters, op bepaalde tijden en onder bepaalde omstandigheden, vergt het discipelschap van ons dat we er alleen voor staan! Onze bereidwilligheid dat te doen, hier en nu, is in overeenstemming met de geknielde Christus, daar en toen, in Getsemane. In de afronding van de verzoening 'was [er niemand] met [Hem]'. (LV 13:50; zie ook Matteüs 26:38–45.)

De getrouwen die bij hun standpunt blijven, zullen niet alleen zijn — althans, niet zo alleen. Daarom was het noodzakelijk dat de engel die naar Getsemane kwam om Christus te sterken, Hem verliet. (Zie Lucas 22:43.) Als we het schild des geloofs in God en in zijn geboden omhoog houden, zullen zijn engelen 'rondom [ons] zijn om [ons] te bemoeiden' en '[ons] bewaren'. (LV 84:88; 109:22.) Van deze belofte getuig ik. En verder getuig ik, in termen van het weer in onze ziel, broeders en zusters, dat wij de barometerstand aangeven. Zo bepalen wij de mate van ons geluk in deze en de volgende wereld. Ook getuig ik dat de naleving van Gods geboden, inclusief het zevende, God ertoe noodt zijn hand op die van ons te leggen bij het aangeven van de barometerstand. Het is de hand van Hem die verlangt ons alles te geven wat Hij heeft. (Zie LV 84:38.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

‘Het grote en eerste gebod’

Ouderling Robert F. Orton
van de Zeventig

‘Al het andere wat we doen, zal gezien het doel van ons bestaan van weinig eeuwig belang zijn als we God en onze naaste niet liefhebben.’

De laatste vier weken is de aandacht van de hele wereld gevestigd op de weloverwogen, opzettelijke en vernietigende terreuracties.

Haat is de tegenpool van liefde. Lucifer is daarvan de belangrijkste voorstander en beoefenaar, en is dat al sinds zijn benadering van het heilsplan door de Vader werd verworpen. Hij gaf Judas in om Jezus aan de hogepriesters over te leveren voor dertig zilverstukken. Hij is de vijand van alle rechtschapenheid en de vader van het conflict, die rondgaat ‘als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden’ (1 Petrus 5:8).

Anderzijds was het Jezus, door Judas overgeleverd aan de hogepriesters, die zei: ‘Hebt uw vijanden lief

(...) en bid voor hen, die u geweld aandoen en u vervolgen.’ (3 Nephi 12:44; zie ook Matteüs 5:44.) En Hij was het die pleitte voor de soldaten die Hem kruisigden: ‘Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen’ (Lucas 23:34).

Ik heb vele jaren gedacht dat liefde een eigenschap was. Maar het is meer. Het is een gebod. In zijn gesprek met de rechtsgeleerde, een farizeeër, zei Jezus: ‘Gij zult de Heer, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.’ (Matteüs 22:36–40; zie ook Galaten 5:14.)

President Hinckley heeft gezegd: ‘Liefde is als de poolster. Het is een constante in een veranderende wereld. Het is het wezen van het evangelie. (...) Zonder liefde (...) blijft er weinig over om ons het evangelie aan te bevelen als een manier van leven.’ (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, blz. 319, 317.) De apostel Johannes heeft gezegd: ‘God is liefde’ (1 Johannes 4:8). Daarom hangt aan Hem, de belichaming van liefde, de ganse wet en de profeten.

De apostel Paulus heeft gezegd dat geloof, het eerste evangeliegebod, werkt door liefde. (Zie Galaten 5:6). Wat een waardevolle leer!

Liefde is de stuwende kracht achter het geloof. Zoals een huis in de winter verwarmd wordt door een haardvuur, zo krijgen we geloof door liefde voor God en onze naaste, waardoor alles mogelijk is.

De meesten van ons betuigen hun liefde voor God. Ik heb gemerkt dat liefde voor onze naaste het probleem is. De term *naaste* omvat onze familie, collega’s, mensen die we in de kerk tegenkomen en zelfs de vijand, hoewel we niet goedkeuren wat die doet. Als wij al die mensen, onze broeders en zusters, niet liefhebben, kunnen we dan terecht zeggen dat we God liefhebben? De apostel Johannes heeft gezegd: ‘Wie God liefheeft, moet ook zijn broeder liefhebben’, en ook heeft hij gezegd: ‘Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar’ (1 Johannes 4:20–21.) Liefde voor God en onze naaste zijn dus onafscheidelijk met elkaar verbonden.

Onze eeuwige vooruitgang is afhankelijk van de mate waarin we liefhebben. Het woordenboek omschrijft liefde als ‘(...) onzelfzuchtige, loyale en oprechte zorg voor het welzijn van elkaar; genegenheid, gebaseerd op bewondering, oprechtheid of wederzijdse interesses.’ (*Longman Webster English College Dictionary*, overseas edition.) En volgens Moroni zijn ‘de reine liefde van Christus’ en ‘naastenliefde’ hetzelfde (Moroni 7:47). Het beste tonen we onze liefde voor God door zijn geboden te onderhouden. En we kunnen onze liefde voor God en onze naaste tonen door menslievende daden.

Sta me toe u twee voorbeelden te geven. In de bergen van Roemenië heeft een man zich, met zijn vrouw en twee kinderen, in de kerk laten dopen. Hij werd leider van zijn gemeente; maar door financiële zorgen en spanningen in het gezin werd hij enige tijd inactief. Toen hij weer actief werd, vertelde hij dat er iemand, toen hij bij zijn doop uit het water kwam, in zijn oor had gefluisterd: ‘Ik hou van je’. Dat had nog nooit iemand tegen hem gezegd. Door de herinnering aan die uiting van liefde, en de liefdevolle daden en uitingen van de leden van zijn gemeente, is hij teruggekomen.

Een aantal jaren geleden raakte een jongeman betrokken bij wereldse aangelegenheden. Zijn ouders hadden enige tijd geen invloed op hem. Twee hogepriesters, die burenen en leden van zijn wijk waren, maar niet specifiek geroepen om zich met hem te bemoeien, sloegen met nog een oom en anderen hun armen om hem heen en sloten vriendschap met hem. Ze begeleiden hem zodat hij weer actief werd, en ze moedigden hem aan zich op een zending voor te bereiden. Ze zeiden dat ze van hem hielden en toonden dat door hun gedrag. Daardoor veranderde het leven van de jongeman. Er is een overvloed aan liefde nodig en bereidwillige samenwerking om een kind groot te brengen.

‘Niemand kan bij dit werk behulpzaam zijn, tenzij hij ootmoedig en vol liefde is (...)’ (LV 12:8). ‘Dient elkander door de liefde’ (Galaten 5:13). Hulpvaardigheid is een natuurlijk gevolg van liefde, en zo is liefde een natuurlijk gevolg van hulpvaardigheid. Mannen, help uw vrouw. Vrouwen, help uw man. Mannen en vrouwen, help uw kinderen. En tot allen zeggen we: dien God en uw naaste. Als we dat doen, zullen we gaan houden van degene die we dienen, en zo gehoorzamen we het eerste en belangrijke gebod om lief te hebben.

Na zijn opstanding in Jeruzalem, verscheen Jezus aan de Nephieten in Amerika. Toen Hij hun over de doop verteld had, waarschuwde Hij voor boosheid en twist: ‘En er zal geen woordenstrijd onder u zijn. (...) Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten’ (3 Nephi 11:22, 29).

Broeders en zusters, als wij het gebod om lief te hebben, gehoorzamen, zal er geen woordenstrijd, twist of haat tussen of onder ons zijn. We spreken dan geen kwaad over elkaar, maar we behandelen elkaar vriendelijk en met respect, in het besef dat we allemaal kinderen van God zijn.

Er zullen geen Nephieten. Lamanieten of andere ‘-ieten’ onder ons zijn, en elke man, vrouw en elk kind zal correct met de ander omgaan.

Vraag op een ochtend in Boekarest zag ik, toen ik in het Cismigiu-park liep te joggen, een oude boom die zijn best deed om nieuwe takken te vormen — om nieuw leven te geven. Het symbool van leven is geven. Wij geven zoveel aan ons gezin, onze vrienden en aan onze kerkgemeenschap, dat we soms, net als die oude boom, vinden dat het leven te moeilijk is — dat steeds maar geven een te zware last is. We kunnen denken dat het gemakkelijker is het op te geven en alleen maar te doen wat de natuurlijke mens doet. Maar we moeten en zullen niet opgeven. Waarom niet? Omdat we, net als Christus en die oude boom, moeten blijven geven. Laten wij, terwijl wij maar weinig geven, denken aan

Hem die zijn leven heeft gegeven opdat wij mochten leven.

Jezus heeft tegen het einde van zijn leven op aarde opnieuw onderwezen in de leer van de liefde toen Hij zijn aanhangers leerde dat zij, net zoals Hij hen had liefgehad, elkaar moesten liefhebben. ‘Hieraan zullen allen weten dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander’ (Johannes 13:35).

Tot slot wil ik zeggen dat al het andere wat we doen, gezien het doel van ons bestaan van weinig eeuwig belang zal zijn als we God en onze naaste niet liefhebben.

Ik getuig van de goddelijke aard van Christus en dat het zijn zending is de onsterfelijkheid en het eeuwige leven tot stand te brengen. Ik bid dat wij kunnen liefhebben zoals Hij heeft liefgehad, en blijven liefhebben. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

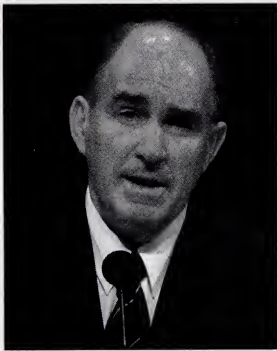
President Hinckley wuift bij het verlaten van het Conferentiecentrum ten afscheid met zijn wandelstok naar de aanwezigen.

Onze daden bepalen ons karakter

Ouderling Wayne S. Peterson
van de Zeventig

'Bij de meeste confrontaties kunnen wij, door onze wijze van reageren, bepalen wat voor ervaring dat voor ons zal worden.'

Lang geleden was ik met mijn gezin op vakantie toen er iets gebeurde dat mij een belangrijke les leerde. Op een zaterdag besloten mijn vrouw en ik met de kinderen een ritje te maken en wat boodschappen te doen. Onder het rijden vielen de kinderen in slaap en omdat ik ze niet wakker wilde maken, bood ik aan in de auto te blijven terwijl mijn vrouw naar de winkel ging.

Terwijl ik zat te wachten, keek ik naar de auto die voor me stond. Hij zat vol kinderen, en ze keken naar mij. Mijn blik kruiste die van een jongetje van zes of zeven. Toen we elkaar aankeken, stak hij onmiddellijk zijn tong uit.

Mijn eerste reactie was om mijn tong naar hem uit te steken. Ik dacht: *Waarom heb ik dit verdiend?*

Gelukkig schoot me voordat ik reageerde, een beginsel te binnen dat in de week voorafgaand tijdens de algemene conferentie door ouderling Marvin J. Ashton was besproken. (Conference Report, oktober 1970, blz. 36–38; of *Improvement Era*, december 1970, blz. 59–60.) Hij zei toen hoe belangrijk het was om positief en niet negatief op gebeurtenissen te reageren. Dus zwaaide ik naar het jongetje. Hij stak weer zijn tong uit. Ik glimlachte en wuifde weer. En deze keer zwaaide hij terug.

Al gauw wuifden zijn jongere broertje en zusje enthousiast mee. Ik beantwoordde dat met allerlei wuifbewegingen totdat mijn arm moe werd. Toen leunde ik op het stuur en bleef zwaaien op elke creatieve manier die ik kon bedenken, in de hoop dat hun ouders of mijn vrouw snel terugkwamen.

Eindelijk kwamen de ouders, en toen ze wegreden, bleven mijn nieuwe vriendjes zwaaien zolang ik ze kon zien.

Dat was een simpele gebeurtenis, maar het toonde aan dat we bij de meeste confrontaties, door onze wijze van reageren, kunnen bepalen wat voor ervaring dat voor ons zal worden. Ik was dankbaar dat ik had gekozen om vriendelijk te reageren op het kinderlijke gedrag van mijn jonge vriend. Daardoor vermeed ik de negatieve gevoelens die ik gehad zou hebben als ik mijn natuurlijke instinct had gevolgd.

De Heiland leerde de Nephieten:

'Alles dan, wat gij wilt dat de mensen u zullen doen, doet gij hun desgelijks' (3 Nephi 14:12).

Stel u voor welk effect het op de wereld zou hebben als iedereen deze 'gulden regel' toepaste. Maar dat lijkt tegengesteld aan de menselijke natuur. Koning Benjamin heeft gezegd: 'De natuurlijke mens is een vijand van God' en zal dat blijven, tenzij hij 'zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens aflegt', en 'onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig [en] vol liefde' wordt (Mosiah 3:19).

In de snelle, hedendaagse wereld lijken de mensen meer geneigd tot agressiviteit. Sommigen voelen zich snel beledigd en reageren boos op echte of vermeende beledigingen, en allemaal hebben we onverantwoord gedrag in het verkeer gezien of ervan gehoord, of kennen we andere voorbeelden van ruw, ongevoelig gedrag.

Jammer genoeg sluipt dit ons gezin binnen, en dat veroorzaakt thuis wrijving en spanning.

Het lijkt normaal om in een situatie terug te doen wat we krijgen. Maar zo hoeft het niet te zijn. Met zijn vreselijke oorlogservaringen in gedachten schreef Viktor Frankl: 'Wij, die in concentratiekampen hebben geleefd, wij zijn de gevangenen niet vergeten die door de barakken liepen om anderen op te beuren en te troosten, die hun laatste korst brood aan een medegevangene schonken. Hun aantal was misschien klein, toch hebben deze mannen overtuigend bewezen dat één ding de mens niet kan worden ontnomen: de allerlaatste menselijke vrijheid — de keuze onder alle omstandigheden zijn eigen houding te bepalen, zijn eigen weg te kiezen.' (*Man's Search for Meaning* [1985], blz. 86; cursivering toegevoegd.)

Dat is nobel gedrag van hoog alloo, maar Jezus verwacht het wel van ons. 'Hebt uw vijanden lief', heeft Hij gezegd, 'en bidt voor wie u vervolgen' (Matteüs 5:44).

Een van mijn lievelingslofzangen onderstreept die lering:

Beheers uw gevoelens, o mijn broeder;

*leer uw natuurlijke reacties beheersen.
Negeer uw emoties niet,
maar laat wijsheid u besturen.
(Hymns, nr. 336)*

De besluiten die we nemen en ons gedrag vormen uiteindelijk ons karakter. Charles A. Hall heeft dat proces als volgt beschreven: 'We zaaien gedachten, we oogsten onze daden. We zaaien daden, we oogsten onze gewoonten. We zaaien gewoonten, we oogsten ons karakter. We zaaien ons karakter, we oogsten onze bestemming.' (*The Home Book of Quotations*, onder redactie van Burton Stevenson [1934], blz. 845.)

Thuis is ons gedrag het belangrijkste. Daar hebben onze daden de belangrijkste invloed, ten goede of ten kwade. Soms voelen we ons zo 'thuis' dat we niet meer op onze woorden letten. We verliezen eenvoudige beleefdheid uit het oog. Als we niet oppassen, vervallen we in de gewoonte elkaar te bekritisseren, boos te worden of ons egoïstisch te gedragen. Omdat zij van ons houden, vergeven onze partner en onze kinderen ons misschien snel, maar vaak dragen ze in stilte ongeziene kwetsuren en onuitsproken hartzeer met zich mee.

Er zijn teveel gezinnen waar kinderen bang zijn voor hun ouders of waar vrouwen bang zijn voor hun man. Onze leiders hebben ons in herinnering gebracht: 'De vader [behoort] zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren', en ze hebben gewaarschuwd 'dat degenen die (...) hun partner of kinderen misbruiken (...) op een dag aan God rekenschap moeten afleggen.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, oktober 1998, blz. 24.) De tegenstander weet dat, als hij in het gezin een sfeer van rivaliteit, twist en angst kan kweken, de Geest bedroefd is en dat de banden die het gezin bijeen moeten houden, verzwakken.

De herrenzen Heer heeft zelf gezegd: 'Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is,

en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten' (3 Nephi 11:29).

Als we boosheid of rivaliteit in ons gezin voelen, moeten we onmiddellijk onderkennen welke macht ons leven beheerst en wat Satan probeert te bereiken. Salomo heeft ons deze wijze formule nagelaten: 'Een zacht antwoord keert de grimmigheid af, maar een krenkend woord wekt de toorn op' (Spreuken 15:1).

Ons gezin behoort liefst een toevluchtsoord te zijn waar elk lid zich veilig en bemind voelt, en bescherming vindt tegen de harde kritiek en rivaliteit die we in de wereld zo vaak zien.

Christus heeft een volmaakt voorbeeld gegeven hoe we in elke situatie onze emoties moeten beheersen. Toen Hij voor Kajafas en Pilatus stond, werd Hij afgeranseld, geslagen, bespuwd en bespot door zijn beulen. (Zie Matteüs 26; Lucas 23.) De grote ironie was dat zij hun Schepper vernederden die leed uit liefde voor hen.

Bij die onrechtvaardige mishandeling

bleef Jezus kalm en weigerde Hij onvriendelijk te reageren. Zelfs op het kruis, onder onuitsprekelijk lijden, bad hij: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

Datzelfde verwacht Hij van ons. Tegen degenen die Hem wilden volgen, zei Hij: 'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:35).

Mogen wij tonen dat we zijn discipelen zijn door ons gezin op vriendelijke en liefdevolle manier te sterken. Mogen we niet vergeten dat 'een zacht antwoord de grimmigheid afkeert' en ernaar streven om door onze banden en confrontaties met anderen een karakter te vormen dat de goedkeuring van de Heiland kan wegdragen.

Jezus Christus is het volmaakte voorbeeld. Hij is onze Heiland en Verlosser. Ik getuig van Hem! Wij ontvangen leiding van een levende profeet. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

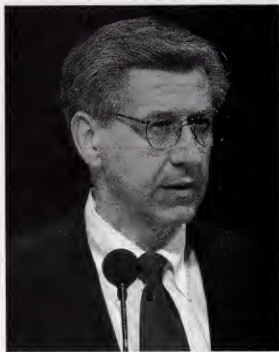
Het Mormoons Tabernakelkoor zingt tijdens een conferentiebijeenkomst.

Mor niet

Ouderling H. Ross Workman
van de Zeventig

'Gehoorzaamheid is essentieel voor de verwezenlijking van de zegeningen van de Heer.'

Als jonge zendingen getuigen mijn collega en ik dat God in deze tijd spreekt door profeten. Een man vroeg: 'En wat heeft jullie profet deze week gezegd?' Ik pijnigde mijn hersens welke boodschap van de profet er stond in de laatste *Improvement Era*, destijds het belangrijke tijdschrift van de kerk. Ik begreep ineens bijzonder goed hoe belangrijk het is dat we de leringen van de levende profete kennen en gehoorzamen.

Ik hoop u er vandaag toe te brengen de levende profeten te volgen en u te waarschuwen voor de misleiding die de tegenstander bedacht heeft om u ervan te weerhouden hen te volgen. In de Schriften wordt die misleiding 'morren' genoemd.

De Heiland heeft ons in een gelijkenis gewaarschuld voor het verraderlijke pad van ongehoorzaamheid door 'morren'. Die gelijkenis gaat over een edelman die een stuk voor-

treffelijk land had. Hij liet zijn dienstknechten twaalf olijbomen planten en gaf ze opdracht een toren te bouwen om er toezicht op te houden. De toren had tot doel de wachtsters erop plaats te laten nemen om te waarschuwen als de vijand kwam. Zo konden ze de wijngaard beschermen.

De dienstknechten bouwden geen toren. De vijand kwam en vernielde de olijbomen. De ongehoorzaamheid van de dienstknechten leidde tot een ramp in de wijngaard. (LV 101:43-62.)

Waarom hadden de dienstknechten de toren niet gebouwd? Het zaad van de ramp was gezaaid door gemor.

Volgens de gelijkenis van de Heer, bestaat morren uit drie stappen. Elke stap leidt tot de volgende stap in een neergaande lijn naar ongehoorzaamheid.

Ten eerste: de dienstknechten begonnen te twijfelen. Ze vonden dat ze het beter konden beoordelen dan hun meester. 'Waarvoor heeft onze heer deze toren nodig, aangezien het nu een tijd van vrede is?' zeiden ze. (LV 101:48.) Eerst twijfelden ze zelf en plantten die twijfel vervolgens in de gedachten van anderen. De twijfel kwam eerst.

Ten tweede: ze praatten goed dat ze niet deden wat hun gezegd was. Ze zeiden: 'Kon dit geld niet aan de geldwisselaars worden gegeven? Want deze dingen zijn niet nodig.' (LV 101:49.) Zo bedachten ze een excuus voor hun ongehoorzaamheid.

De derde stap volgt vanzelf: gelijkheid in het opvolgen van de geboden van de Meester. In de gelijkenis staat: '[Ze werden] zeer nalatig en

gaven geen gehoor aan de geboden van hun heer.' (LV 101:50.) Zo was de tijd rijp voor een ramp.

God heeft zijn kinderen gezegd met profeten die hen onderwijzen in zijn wegen en hen voorbereiden op het eeuwige leven. Gods wegen zijn voor de mens niet gemakkelijk te begrijpen. 'Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren' (Jesaja 55:8). Gehoorzaamheid is essentieel voor de verwezenlijking van de zegeningen van de Heer, zelfs als we het doel van het gebod niet begrijpen.

De tegenstander verleidt ons heel subtiel tot morren om zo de kracht te vernietigen die voortkomt uit gehoorzaamheid. Dat patroon zien we duidelijk in de geschiedenis van de kinderen van Israël:

De Heer beloofde de kinderen van Israël dat Hij een engel zou sturen om de Kanaänieten te verdrijven zodat Israël het land van melk en honing kon beërven. (Zie Exodus 33:1-3.) Toen Israël de grens van Kanaän bereikte, stuurde Mozes spionnen het land in, en toen die terugkwamen, rapporteerden ze dat de legers van Kanaän sterk waren, en ze opperden dat Kanaän sterker was dan Israël. Toen begon het morren.

Ze twijfelden aan het gebod van Mozes, hun levende profete. Ze brachten hun twijfel over op anderen. Hoe kon Israël de reuzen van Kanaän verslaan als de kinderen van Israël zich met sprinkhanen konden vergelijken? (Zie Numeri 13:32-33.)

Twijfel draaide uit op goedpraten en excuses. Ze beweerden dat ze bang waren voor hun vrouwen en kinderen. 'Zou het voor ons niet beter zijn naar Egypte terug te keren?' zeiden ze. (Zie Numeri 14:2-3.)

Het morren werd ongehoorzaamheid toen Israël een hoofd wilde aanstellen dat hen naar Egypte terug zou brengen. (Zie vers 4.)

Ze weigerden gewoon de levende profete te volgen. Wegens hun gemor ontnam de Heer de kinderen van Israël de beloofde zegening (dat Hij de Kanaänieten zou verslaan en hun het beloofde land zou geven). In plaats daarvan stuurde Hij Israël

Op zaterdagavond arriveren priesterschapdragers voor de priesterschapbijeenkomst van de algemene conferentie.

de wildernis in, waar ze veertig jaar zouden ronddolen.

Het vertrouwde patroon van morgen zien we ook weer in het gezin van Lehi.

Toen de profeet Lehi zijn zoons naar Jeruzalem stuurde om de koperen platen te bemachtigen, ondervonden ze veel tegenslag. Eerst werd Laman uit het huis van Laban gezet toen hij alleen maar om de platen vroeg. Toen de zoons van Lehi goud en zilver voor de platen boden, stond Laban ze naar het leven en nam ze hun bezit af. De broers verborgen zich in een hol in de rotsen om de situatie te bespreken.

Laman en Lemuël morden. Zoals altijd begon dat met twijfel: 'Hoe is het mogelijk, dat de Here Laban aan ons zal overgeven?' zeiden ze (1 Nephi 3:31).

Toen kwamen de excuses: 'Zie, hij is een machtig man en hij kan over vijftig gebieden; hij kan er zelfs vijftig doden, waarom ons dan niet?' (1 Nephi 3:31.)

En ten slotte werden ze laks. Vol boosheid, wreveld en excuses wachtten

Laman en Lemuël bij de muren van Jeruzalem terwijl de trouwe Nephi het werk van de Heer volbracht. (Zie 1 Nephi 4: 3-5.)

De Heer heeft zich in onze tijd tegen die houding uitgesproken: 'Maar hij, die niets doet, voordat het hem wordt geboden, en een gebod met een twijfelend hart ontvangt en het traag nakomt, wordt verdoemd' (LV 58:29).

We hebben onze levende profeten steun verleend door het opsteken van onze hand. We hebben het voorrecht dat we het geopenbaarde woord van God in deze tijd horen van onze levende profeten. Wat doen we als we dat horen? Volgen we de aanwijzingen van onze levende profeten precies op, of morren we?

Is het in onze eigen tijd gemakkelijker om een levende profeet te volgen dan in de tijd van Mozes of Nephi? Zouden degenen die tegen Mozes en Nephi morden, ook in deze tijd niet morren? Diezelfde vragen kunnen we omdraaien. Degenen die nu morren, zouden ook net zo goed hebben als Laman en Lemuël of de kinderen van Israël tegen de

profeet van hun tijd, met dezelfde rampzalige gevolgen.

De eenvoudigste aanwijzingen kunnen de neiging tot morren onthullen. Ik woonde eens een dienst bij waarbij de presiderende autoriteit de aanwezigheid verzocht om vooraan plaats te nemen. Enkel den deden dat. De meesten niet. Waarom niet?

Ik weet zeker dat er mensen waren die zich afvroegen waarom ze van hun comfortabele plaats moesten komen. 'Waarom zou ik?' Die vraag werd ongetwijfeld gevolgd door een excuus of een redelijke verklaring waarom het niet uitmaakte of ze nu wel of niet een andere plaats innamen. Ik denk dat er enige irritatie ontstond over zo'n verzoek van de presiderende autoriteit. De laatste stap was, duidelijk voor iedereen die dit gevolgd heeft, laksheid in het voldoen aan het verzoek. Weinig mensen stonden op. Was dat een kleinigheid? Ja. Maar daaruit sprak wel een dieper liggend gebrek aan bereidwilligheid om te gehoorzamen. Het weerspiegde een geest van ongehoorzaamheid. Dat is geen kleinigheid.

Kort geleden was ik in een kerkdienst in West-Afrika toen een priesterschapsleider de broeders vroeg om plaats te nemen op de eerste drie rijen in de kapel. Alle mannen stonden onmiddellijk op en volgden die aanwijzing op. Een kleinigheid? Ja. Maar het weerspiegelde de bereidheid om te gehoorzamen. Dat is geen kleinigheid.

Ik vraag u om na te denken over het gebod van levende profeten waarmee u de meeste moeite heeft. Betwijfelt u of dat gebod op u van toepassing is? Heeft u gemakkelijke 'excuses' waarom u dat gebod nu niet kunt nakomen? Raakt u gefrustreerd of geïrriteerd door degenen die u aan dat gebod herinneren? Bent u laks in het onderhouden ervan? Pas op voor de misleiding van de tegenstander. Pas op voor morren.

Een gelukkige ouder ervaart bijzondere vreugde als zijn kind bereid is om te gehoorzamen. Is dat ook met God niet zo?

Ik kan een beetje begrijpen hoe blij de Heer moet zijn als zijn dienstknechten gehoorzamen zonder te morren. Pas nog woonden mijn vrouw en ik een bijeenkomst bij waar ons verteld zou worden wat onze taak was. We hadden op dat moment geen idee wat die zou zijn, of waar. Ik had zelf gehoord dat we in West-Afrika op zending zouden worden geroepen. Ik was verrast en blij met de opdracht, maar ook moest ik denken aan de mogelijke reactie van degene die al 39 mijn partner is. Hoe zou zij die taak opvatten? Ik wist dat ze zou instemmen. In al onze jaren samen had ze nog nooit een roeping van de Heer geweigerd. Maar wat zou ze voelen?

Ik zat naast haar, en ze zag aan mijn ogen dat ik het wist. Ze zei: 'Nou, waar gaan we heen?' Ik zei alleen: 'Afrika.' Haar ogen straalden en ze zei blij: 'Is dat niet fantastisch!' Mijn vreugde was volkomen.

Zo verheugd moet ook onze Vader zijn als wij met een bereidwillig hart de levende profeten volgen. Ik getuig dat Jezus de Christus leeft. Hij spreekt tot profeten in onze tijd. Ik bid dat wij onze profeten zonder morren zullen volgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De kracht van een sterk getuigenis

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Uw veiligheid en uw geluk zijn afhankelijk van de kracht van uw getuigenis, want uw gedrag zal er in tijden van beproeving of onzekerheid door geleid worden.'

In deze onzekere wereld zijn er zaken die nooit veranderen: de volmaakte liefde die onze hemelse Vader voor ons heeft; de zekerheid dat Hij leeft en ons altijd hoort; het bestaan van zuivere, onveranderlijke waarheden; het feit dat er een plan van geluk is; de zekerheid dat succes verkregen kan worden door geloof in Jezus Christus, door gehoorzaamheid aan zijn leringen en door de verlossende kracht van zijn verzoening; de zekerheid van leven na de dood; de realiteit dat onze staat daar afhankelijk is van onze levenswijze hier. En of iemand deze waarheden al dan niet accepteert, die realiteit verandert niet. Ze zijn de fundamentele bouwstenen van een levend getuigenis. Een sterk getuigenis is de onwrikbare

fundering van een veilig, zinvol leven waarin vrede, vertrouwen, geluk en liefde kunnen bloeien. Het is verankerd in de overtuiging dat een alwetend God zijn werk bestuurt. Hij zal niet falen. Hij zal Zich aan zijn beloften houden.

Een sterk getuigenis is de kracht van een succesvol leven. Het is gericht op het begrip van de goddelijke eigenschappen van God de Vader, Jezus Christus en de Heilige Geest. Het is gewaarborgd door een gewillig vertrouwen op Hen. Een krachtig getuigenis is gebaseerd op de zekerheid dat de Heilige Geest ons dagelijks handelen ten goede kan leiden en inspireren.

Een getuigenis wordt versterkt door de geestelijke indrukken die de geldigheid bevestigen van een lering, een rechtschapen daad of een waarschuwing voor dreigend gevaar. Die indrukken gaan vaak gepaard met krachtige emoties, waardoor je een brok in de keel krijgt en tranen in je ogen. Maar een getuigenis is geen emotie. Het is het fundamenteelste en belangrijkste onderdeel van een karakter dat is gevormd door talrijke goede beslissingen. Deze beslissingen worden genomen met geloof en vertrouwen in zaken die geloofd en, aanvankelijk althans, niet gezien worden.' Door een sterk getuigenis krijgen we gemoedsrust, troost en zekerheid. De overtuiging wordt ontwikkeld dat als de leringen van

de Heiland consequent gehoorzaamd worden, het leven prachtig en de toekomst zeker zal zijn. Dan zullen we het vermogen hebben om de moeilijkheden op ons pad te overwinnen. Een getuigenis groeit als wij de waarheid begrijpen, en wordt verkregen door gebed en schriftstudie. Het wordt gevoeld als wij die waarheden naleven, met geloof en vertrouwen dat we de beloofde zegeningen zullen ontvangen.

Alle profeten zijn door de eeuwen heen gesterkt door een krachtig getuigenis. In moeilijke tijden hebben ze door hun getuigenis moed en vastberadenheid ontwikkeld. Een krachtig getuigenis kan hetzelfde voor u betekenen. Als u uw getuigenis versterkt, zult u de kracht krijgen om de juiste beslissingen te nemen, zodat u bestand zult zijn tegen de invloeden van de wereld die steeds wreder worden. Uw veiligheid en uw geluk zijn afhankelijk van de kracht van uw getuigenis, want uw gedrag zal er in tijden van beproeving of onzekerheid door geleid worden.

Evalueer uw leven eerlijk. Hoe sterk is uw getuigenis? Is het werkelijk een steun en kracht in uw leven, of is het slechts de hoop dat wat u geleerd

hebt waar is? Is het meer dan een vaag geloof dat waardevolle denkbeelden en levenswijzen redelijk en logisch zijn? Zo'n verstandelijke aanvaarding is niet nuttig als u met ernstige moeilijkheden te maken krijgt, en die zullen zeker op uw pad komen. Bent u met behulp van uw getuigenis in staat om goede beslissingen te nemen? Om dat te kunnen doen, moeten de fundamentele waarheden een belangrijk onderdeel van uw karakter vormen. Ze moeten een belangrijk onderdeel van uw wezen zijn, meer gekoesterd dan het leven zelf. Als u een eerlijke beoordeling van uw getuigenis blijkt dat het niet zo sterk is als het zou moeten zijn, hoe kunnen we het dan versterken?

Uw getuigenis zal versterkt worden als u uw geloof in Jezus Christus oefent, in zijn leringen en in zijn onbeperkte macht om zijn beloften na te komen.² De sleutelwoorden zijn 'geloof oefenen'. Waar geloof heeft veel macht, maar er zijn beginselen die gevolgd moeten worden om die macht te gebruiken. Moroni heeft gezegd 'dat geloof datgene is, wat men hoopt en niet ziet; betwist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan *na de*

*beproeving van uw geloof.*³ Dat betekent dat u de waarheid of het beginsel waarin u geloof hebt, moet toepassen. Als u het consequent naleeft, krijgt u door de macht van de Heilige Geest een getuigenis van de waarheid ervan. Het is vaak een gevoel van gemoedsrust. Het kan een innerlijk gevoel zijn. Het kan het bewijs van de deur naar andere waarheden van de Heer zijn. Als u geduldig naar een bevestiging op zoek gaat, zult u die ontvangen. Erken dat de Heer u het vermogen zal geven om de waarheid van zijn leringen te begrijpen en door persoonlijke ervaring te bewijzen. Hij zal met zekerheid bevestigen dat zijn wetten de beloofde resultaten zullen opleveren als ze gewillig en consequent worden onderhouden.

Een krachtig getuigenis komt voort uit stille momenten van gebed en overdenking, als u de indrukken herkent die erbij horen. Nederig gebed, vol vertrouwen, verschaft verlichting, bemoediging, troost, leiding en gemoedsrust die de ongehoorzamen nooit zullen ervaren.

Sommige waarheden over het gebed kunnen een hulpmiddel voor u zijn. De Heer zal uw gebeden in tijd van nood verhoren. Hij zal ze altijd

beantwoorden. Zijn antwoord zal over het algemeen echter niet gegeven worden als u op uw knieën zit te bidden, zelfs niet als u om een onmiddellijk antwoord vraagt. Er is een patroon dat gevolgd moet worden. Er wordt van u verwacht dat u zelf naar een antwoord op uw gebeden zoekt, en dan om de bevestiging vraagt of dat antwoord juist is.⁴ Gehoorzaam zijn raad dat 'gij het in uw gedachten moet uitvorsen'.⁵ Vaak zult u een oplossing bedenken. Dan vraagt u om een bevestiging dat uw antwoord juist is. Die hulp kan door gebed of schriftstudie verkregen worden, soms door de hulp van anderen⁶, of door uw eigen vaardigheden, onder leiding van de Geest.

Soms wil de Heer dat u vol vertrouwen voorwaarts gaat, totdat u een antwoord krijgt. Zijn antwoord komt meestal in de vorm van pakketjes hulp. Als elk pakketje vol geloof aangegrepen wordt, zal het met andere verbonden worden om u het volledige antwoord te verschaffen. Dit patroon vereist de oefening van ons geloof. Hoewel het soms erg moeilijk is, zal het persoonlijke groei tot gevolg hebben. Soms zal de Heer u een antwoord geven voordat u ertom vraagt. Dat gebeurt als u zich bepaalde gevaren niet bewust bent, of als u iets verkeerd doet en erop vertrouwt dat het goed is.

Alma heeft gezegd hoe vasten en gebed ons getuigenis kunnen versterken:

'Ik getuig u, dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, wáár zijn. En hoe denkt gij, dat ik dit zo met zekerheid weet?

'(...) Ziet, ik heb vele dagen ge-vast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze wáár zijn; want de Here God heeft ze door zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard.⁷

President Romney heeft de getuigenisversterkende kracht van de Schriften met dit voorbeeld aangegeven:

'Ik dring er bij u op aan om vertrouwd te raken met [het Boek van Mormon]. Lees het voor aan uw kinderen; ze zijn niet te jong om het te begrijpen. Ik weet nog goed dat ik het met een van mijn jongens las toen hij nog heel jong was. (...) Ik lag onderop het stapelbed en hij bovenop. We lazen om de beurt een stukje uit die drie laatste indrukwekkende hoofdstukken van 2 Nephi. Ik hoorde hem zijn keel schrapen en dacht dat hij verkouden was. (...) Toen we klaar waren zei hij: "Papa, huilt u wel eens als u in het Boek van Mormon leest?"

"Ja, jongen, (...) soms getuigt de Geest van de Heer zo doordringend tot mijn ziel dat het Boek van Mormon waar is, dat ik moet huilen."

"Nou," zei hij, "Dat overkwam mij daar straks."⁸

Uw getuigenis zal versterkt worden als u de wet van tiende naleeft en vastengaven betaalt, en de Heer zal u rijkelijk zegenen. Als uw getuigenis versterkt wordt, zal Satan harder zijn best doen om u te verleiden. Weersta zijn pogingen. Dan zult u sterker worden, en zal zijn invloed op u afnemen.⁹ De toenemende invloed van Satan in de wereld wordt toegestaan om een omgeving te scheppen waarin wij ons kunnen bewijzen. Satan veroorzaakt nu problemen, maar zijn uiteindelijke lot is bezegeld door Jezus Christus' opstanding en verzoening. De duivel zal niet overwinnen.

Zelfs nu moet hij binnen de grenzen blijven die de Heer heeft vastgesteld. Hij kan geen zegeningen afnemen die zijn verdiend. Hij kan geen karakter veranderen dat door juiste beslissingen is gevormd. Hij

heeft niet de macht om de eeuwige banden te verbreken die in de heilige tempel tussen man, vrouw en kinderen zijn gesmeed. Hij kan waar geloof niet vernietigen. Hij kan ons getuigenis niet wegnemen. Ja, die dingen kunnen wij kwijtraken als we aan zijn verleidingen toegeven. Maar hij heeft zelf niet de macht om ze te vernietigen.

Deze en andere waarheden zijn zekerheden. Maar uw overtuiging van die realiteit moet voortkomen uit uw eigen begrip van de waarheid, uit uw eigen toepassing van goddelijke wetten en uit uw gewilligheid om het bevestigende getuigenis van de Geest te ontvangen. Uw getuigenis kan beginnen met de erkenning dat de leringen van de Heer redelijk lijken. Maar het moet groeien door gehoorzaamheid aan zijn wetten. Dan zult u uit eigen ervaring weten dat ze waar zijn en kunt u de beloofde zegeningen in ontvangst nemen. Die bevestiging krijgt u niet in één keer. Een sterk getuigenis ontvangen we regel op regel en voorschift op voorschift. Er is geloof, tijd, gehoorzaamheid en offerbereidheid voor nodig.

Een sterk getuigenis kan niet op een zwakke fundering worden gebouwd. Doe daarom niet alsof u iets weet, terwijl u het niet zeker weet. Streef naar een bevestiging van de Geest. We moeten in krachtig gebed worstelen, rechtschapen leven en om een bevestiging van de Geest vragen. De pracht van de leringen van de Heer is dat ze waar zijn en dat we daar zelf achter kunnen komen. Ontwikkel uw geestelijke ontvankelijkheid door voortdurend open te staan voor de leiding die we door de stille, zachte stem van de Geest kunnen ontvangen. Vertel onze Vader in de hemel over uw gevoelens, behoeften, hoop en verlangens. Praat vol vertrouwen met Hem, en weet dat Hij zal luisteren en antwoorden. Ga dan geduldig voort en doe wat goed is, met het vertrouwen dat voortkomt uit geloof en rechtschapenheid. Wacht geduldig op het antwoord dat gegeven zal worden, op de manier en de tijd die de Heer het meest geschikt vindt.¹⁰

Waarom was Joseph Smith in staat

om meer tot stand te brengen dan zijn vaardigheden toelieten? Door zijn krachtige getuigenis. Dat leidde tot zijn gehoorzaamheid, zijn geloof in de Meester, en zijn onwrikbare besluit Gods wil te doen. Ik getuig dat u, naarmate uw getuigenis in kracht toeneemt, en zo u dat nodig heeft en verdient, meer inspiratie zult ontvangen om te weten wat u moet doen, en indien noodzakelijk, goddelijk kracht om dat ook te doen.¹¹ Joseph Smith verfiende zijn vermogen om de leiding van de Heer op te volgen door gedisciplineerd bezig te zijn. Hij liet zijn eigen verlangens, gemak of de overredingen van mensen niet prevaleren boven zijn gehoorzaamheid. Volg zijn voorbeeld na.

Om op sommige momenten de tijdens overdenking blijvende gemoedsrust en veiligheid te ontvangen, moet u zeker weten dat er een God in de hemel is die van u houdt; dat Hij alles bestuurt en u zal helpen. Die overtuiging is de kern van een sterk getuigenis.

Na mijn toespraak zal president Hinckley de slotwoorden van deze conferentie spreken. Vanochtend hebben we gehoord hoe hij ons, als profeet van de Heer, tot ernst stemmende en toch geruststellende raad heeft gegeven aangaande de moeilijkheden die in het verschiet liggen. Hij heeft ons gevraagd nederig tot God te bidden om leiding en kracht bij de strijd tegen het kwaad. Onze veiligheid is in Hem en zijn geliefde

Zoon, Jezus Christus. Ik weet dat de Heiland van u houdt. Hij zal uw inspanningen om uw getuigenis te versterken, bekrachtigen, zodat het een volkomen kracht ten goede in uw leven wordt, een kracht die u een steun zal zijn in tijden van nood, en die u vrede en zekerheid zal schenken in deze onzekere tijden.

Als een van zijn apostelen, bevoegd om van Hem te getuigen, getuig ik plechtig dat ik weet dat de Heiland leeft, dat Hij een opgestaan, verheerlijkt persoon van volmaakte liefde is. Hij is onze hoop, onze Middelaar, onze Verlosser. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

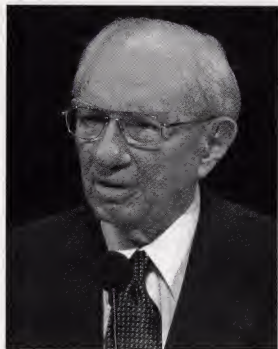
1. Zie Ether 12:6; Hebreëën 11:1.
2. Zie Alma 26:22; LV 3:1-10; LV 82:10.
3. Ether 12:6; accentuerend toegevoegd.
4. Zie LV 6:23, 36; LV 8:2-3, 10; LV 9:9.
5. LV 9:8.
6. Zie *The Teachings of Spencer W. Kimball*; bezorgd door Edward L. Kimball; (1982), blz. 252.
7. Alma 5:45-46.
8. Conference Report, april 1949, blz. 41.
9. Zie David O. McKay, 'Let Virtue Garnish Thy Thoughts,' Conference Report, april 1969, *Improvement Era*, juni 1969, blz. 28.
10. Zie David O. McKay, 'The Times Call for Courageous Youth and True Manhood,' Conference Report, april 1969, *Improvement Era*, juni 1969, blz. 117.
11. Zie LV 43:16.

'Tot w'u wederzien'

President Gordon B. Hinckley

'Onze deugd zal ons veiligheid verschaffen. Onze rechtschapenheid zal ons kracht verschaffen. God heeft duidelijk gesteld dat Hij ons niet zal verlaten als wij Hem niet verlaten.'

Geliefde broeders en zusters, ik ben blij dat zuster Inis Hunter, de weduwe van president Howard W. Hunter, gisteren en vandaag in ons midden was. We waarderen dat zeer.

We zijn aan het eind gekomen van deze geweldige conferentie. Het koor zal 'God zij met u tot w'u wederzien' (lofzang 105). Ik ben dankbaar voor die lofzang. De tekst gaat als volgt:

*God zij met u tot w'u wederzien;
dat zijn vaderhand u leidde;
bij zijn kudd' u veilig weidde, (...)*

*als de levensstormen woeden,
moog' zijn arm u dan behoeden (...).*

*Blijf op zijne liefde bouwen
door op Christus te vertrouwen,
God zij met u tot w'u wederzien.*

Ik heb die woorden in het Engels gezongen terwijl anderen ze in veel

verschillende talen zongen. Ik heb deze prachtige, eenvoudige woorden bij gedenkwaardige gelegenheden over de hele wereld gezongen. Ik heb ze met tranen in mijn ogen tijdens afscheidsdiensten voor zendelingen gezongen. Ik heb ze met soldaten in gevechtstenuie in Vietnam gezongen. In de loop der jaren heb ik deze afscheidswaardige woorden op duizend plaatsen gezongen, in veel verschillende omstandigheden, met zoveel anderen die elkaar liefhebben.

We waren vreemdelingen toen we elkaar ontmoetten. We waren broeders en zusters toen we afscheid namen.

Die eenvoudige woorden werden een gebed tot de troon van God, ten behoeve van elkaar.

En in die geest nemen we na een heel opmerkelijke en gedenkwaardige conferentie afscheid van elkaar.

Ik hoop dat ons hart geraakt is door de woorden die de broeders en zusters hebben gesproken, en dat we goede voornemens hebben. Ik hoop dat iedere getrouwde man tegen zichzelf zal zeggen: 'Ik zal aardiger en milder voor mijn vrouw en kinderen zijn. Ik zal mij beheersen.' Ik hoop dat irritatie in onze gesprekken door vriendelijkheid zal worden vervangen.

Ik hoop dat iedere vrouw haar man als dierbare partner zal beschouwen, de ster van haar leven, haar steun, haar beschermer, haar partner met wie ze hand in hand alle lasten draagt. Ik hoop dat zij haar kinderen als zoons en dochters van God zal beschouwen, haar belangrijkste bijdrage aan de wereld, haar grootste zorg met betrekking tot hun

prestaties, en kostbaarder dan enige andere hoop.

Ik hoop dat jongens en meisjes deze conferentie zullen verlaten met meer waardering voor hun ouders, met meer liefde in hun hart voor de mensen die hen op deze aarde hebben gezet, voor hen die het meest van hen houden en zich het meest zorgen om hen maken.

Ik hoop dat het geluid bij ons thuis een aantal decibellen zal afnemen, dat we zachter zullen praten, met meer waardering en respect voor elkaar.

Ik hoop dat alle leden van de kerk volledig trouw aan de kerk zullen blijven. De kerk heeft onze loyale steun nodig, en u hebt de loyale steun van de kerk nodig.

Ik hoop dat het gebed een belangrijker rol in ons leven zal spelen. Niemand kan in de toekomst kijken. We kunnen speculeren, maar we weten het niet zeker. We kunnen door ziekte getroffen worden. We kunnen met tegenspoed geconfronteerd worden. We kunnen door angst bevangen worden. De dood kan haar koude en plechtige hand op ons of een dierbare leggen.

Moge onverzettelijk en onveranderlijk geloof, ongeacht de toekomst, als een poolster boven ons schijnen.

Momenteel staan we oog in oog met bepaalde problemen, ernstig en overweldigend, die ons zorgen baren. We hebben zeker de Heer nodig.

Toen ik naar huis ging voor de middagmaaltijd, zette ik de televisie aan en keek even naar het nieuws, toen moest ik denken aan de woorden uit de psalm: 'Waarom woelen de volken en zinnen de natien op ijdelheid?' (Zie Psalmen 2:1.) Ik heb alle oorlogen van de 20de eeuw meegemaakt. Mijn oudste broer ligt begraven in Frankrijk, gesneuveld in de Eerste Wereldoorlog. Ik heb de Tweede Wereldoorlog meegemaakt, de Koreaanse oorlog, Vietnam, de Golfoorlog, en minder ernstige conflicten. We zijn een ruziezoekend en moeilijk volk in onze onderlinge conflicten. We behoren ons tot de Heer te wenden en op Hem te vertrouwen. Ik moet

denken aan de indrukwekkende woorden van Kipling:

*In verre streken smelten onze vloten;
op duinen en kapeu is men het vuur
aan het vergoeien —*

*zie, onze praal van weleer is aldus
één met Nineve en Tyrus!*

*Rechter aller volken, spaar ons nog
even,*

*Opdat wij niet vergeten — opdat
wij niet vergeten!*

(Naar Rudyard Kipling, 'Recessional', in *Masterpieces of Religious Verse*, onder redactie van James Dalton Morrison [1948], blz. 512.)

Onze deugd zal ons veiligheid verschaffen. Onze rechtschapenheid zal ons kracht verschaffen. God heeft duidelijk gesteld dat Hij ons niet zal verlaten als wij Hem niet verlaten. Hij, die waakt over Israël, sluimert noch slaapt. (Zie Psalmen 121:4.)

En nu wij deze conferentie gaan afsluiten, wil ik, hoewel wij nog een slotgebed zullen hebben, onder deze omstandigheden een kort gebed uitspreken:

O God, onze eeuwige Vader, grote Rechter aller volken, U die het heelal bestuurt, U, onze Vader en onze God, van wie wij kinderen zijn, wij verlaten ons op U in deze donkere en ernstige tijd. Lieve Vader, zegen ons met geloof. Zegen ons met liefde. Zegen ons met naastenliefde in ons hart. Zegen ons met de geest van volharding om het afgrijselijke kwaad in deze wereld uit te roeien. Schenk bescherming en leiding aan wie actief betrokken zijn bij de strijd. Zegen hen; bewaar hun leven; behoed hen voor het kwaad en het gevaar. Neig uw oor naar hun dierbaren die bidden voor hun veiligheid. Wij bidden voor de grote democratieën van deze aarde, waarop U hebt toegezien bij de stichting van hun regeringen, waar vrede en vrijheid en democratische processen gemeengoed zijn.

O Vader, zie met barmhartigheid om naar deze natie en zijn vrienden in deze tijd van nood. Spaar ons en leer ons te wandelen met geloof in U en in uw geliefde Zoon, op wiens

barmhartigheid wij ons verlaten en op wie wij vertrouwen als onze Heiland en onze Heer. Zegen de zaak van vrede en herstel die weer snel aan ons, dat bidden wij U nederig. Wilt U ons onze arrogantie vergeven, wilt U aan

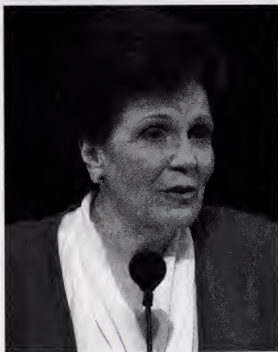
onze zonden voorbijgaan, wilt U ons genadig zijn, dat ons hart zich in liefde tot U zal wenden. Dat bidden wij nederig in de naam van Hem die ons allen liefheeft, Jezus Christus, onze Verlosser en Heiland. Amen. □

Standvastig en onwrikbaar

Mary Ellen Smoot
Algemeen presidente van de ZHV

'We kunnen ons geloof niet de rug toekeren als er zich problemen voordoen. We keren ons niet af; we trekken ons niet terug; we raken niet ontmoedigd.'

Soms komen er mensen en gebeurtenissen in ons leven die sporen in ons hart achterlaten, waardoor we nooit meer dezelfde zijn.

Vanavond bidden we als president dat de woorden die vanavond gesproken worden, sporen in ons hart zullen achterlaten, en dat we als dochters van God flink, standvastig en onwrikbaar zullen blijven.

Op mijn reizen over de wereld hebben de getrouwe zusters van de zustershulpvereniging sporen in mijn hart achtergelaten. Ik heb hun toegewijde inspanningen gezien om elkaar te dienen, zowel hier als elders

in de wereld. Ik zal nooit meer dezelfde zijn.

Ik vraag u voor mij te bidden nu ik een aantal dingen zeg die, naar ik hoop, tot uw hart zullen doordringen en u dichter bij onze Heiland en Verlosser zullen brengen.

We hebben gekozen om standvastig en onwrikbaar te zijn in ons geloof vanwege de beloften van eeuwige heerlijkheid, eeuwige vooruitgang en blijvende gezinsbanden in het celestiale koninkrijk. We houden van onze gezinsleden en we weten dat we de grootste vreugde en vrede ontvangen als we zien dat zij, wanneer geconfronteerd met de beproevingen van het leven, rechtschappen kiezen doen om de wereld te overwinnen.

Af en toe neem ik het gezicht van een van mijn kinderen of kleinkinderen in mijn handen als ze iets doen wat hen onmiddellijk of op den duur schade kan toebrengen. Ik kijk ze dan diep in de ogen en leg ze zorgvuldig uit dat we van ze houden en dat ze ons dierbaar zijn. Dan beschrijf ik welke schade er kan ontstaan door de daden waarvoor ze hebben gekozen.

Ik kan me voorstellen dat de Heiland ons gezicht in zijn handen neemt en ieder van ons smeekt om standvastig en onwrikbaar en getrouw te blijven aan de God, die ons gemaakt heeft.

Zusters, ik zou uw gezicht in mijn handen willen nemen, u diep in de ogen willen kijken en u deelgenoot maken van een duidelijk beeld van uw belangrijke rol als geliefde dochter van God, wier 'leven inhoud, zin en richting heeft'. Wij zijn vrouwen die ons 'getuigenis van Jezus Christus [versterken] door gebed en schriftstudie', die 'streven naar geestelijke kracht door gehoor te geven aan de ingevingen van de Heilige Geest'. Wij 'wijden ons toe aan het sterken van huwelijk en gezin, ervaren het moederschap als een edele taak en vinden vreugde in het vrouwzijn.' Wij zijn vrouwen van de zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Voordat we in deze sterfelijke wereld kwamen, woonden we samen bij onze liefhebbende hemelse Vader. Ik denk dat een van onze lievelingsonderwerpen de vraag was wat er zou gebeuren als we door de sluier zouden gaan en aan dit aardse bestaan zouden beginnen.

Nu zijn we hier. Maar hoewel ons iets verteld is van de moeilijkheden die we op aarde zouden tegenkomen, betwijfel ik of we begrepen of konden weten hoe veeleisend en zwaar, hoe vermoeiend en soms zelfs verdrietig, dit sterfelijk bestaan zou zijn. Ik betwijfel of we konden weten hoe veeleisend en moeilijk dit sterfelijk bestaan zou zijn. Ongetwijfeld hebben we allemaal wel eens het gevoel gehad dat wat we meemaakten gewoon te zwaar was om te verdragen. Toch heeft de profeet Joseph Smith ons geleerd: 'Toen [wij] lid werd[en] van deze kerk, heb[ben] [wij] toegezegd God te zullen dienen. Toen [we] dat [deden], verliet[en we] (...) neutraal gebied, en daar [kunnen we] nooit meer terugkeren. Als [we] de Meester die [we] zou[den] dienen in de steek zouden laten, dan is dat op aanstichting van de boze, wat inhoudt dat [we] zijn bevelen opvolg[en] en zijn dienaar zijn.'²

Ik kan me voorstellen dat onze Heiland ons gezicht in zijn handen neemt, ons diep in de ogen kijkt en ons een zusterschap, de zustershulpvereniging, belooft om ons te helpen

in onze beproevingen. Deze organisatie voor alle vrouwen van de kerk heeft als doel ons te helpen tot de Heiland te komen en elkaar bij te staan in de hulp aan de zieken en de armen. De zusters van de ZHV zullen de nieuwe leden omarmen en iedereen het gevoel geven nodig te zijn en gekoesterd te worden, ongeacht hun status op dat moment. Ze zullen hen die van de jongevrouwen overgaan naar de ZHV welkom heten en hen nauw betrekken bij alle activiteiten. Maak gebruik van hen. We kunnen ons niet veroorloven hen kwijt te raken. Iedereen zal opgebouwd en bemind worden. Iedereen zal de priesterschapsleiders volgen die ons door een nauwe doorgang leiden naar een veilige haven, zuivere waarheid en een levensstijl die gepast is voor dochters van God.

President Gordon B. Hinckley heeft de vrouwen van de kerk de volgende raad gegeven: 'Maak uw grote potentieel waar. Ik vraag niet of u meer doet dan binnen uw mogelijkheden ligt. Ik hoop dat u zichzelf niet plaagt met de gedachte aan mislukking. Ik hoop dat u niet probeert doelen te stellen die u vermogen te boven gaan. Ik hoop dat u gewoon doet wat u kunt, zo goed als

u kunt. Als u dat doet, zult u getuige zijn van wonderen.'³

Als ik zusters hoor zeggen: 'Het is gewoon te moeilijk om op huisbezoek te gaan', of 'Ik heb gewoon geen tijd om te bidden en in de Schriften te lezen!' 'Ik heb teveel om handen in mijn gezin om ook de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven bij te wonen', dan wil ik zeggen wat president Hinckley ons heeft aangeraden: 'Maak uw grote potentieel waar.' Misschien moeten we een stapje terug doen en nadenken of wat we doen wel strookt met de zaken die voor ons het belangrijkste zijn. Als we het belangrijkste op de eerste plaats stellen, kunnen we elke dag leven zonder spijt.

We gaan niet alleen elke week naar de ZHV om gevoed en gekoesterd te worden en om liefde te voelen, maar ook om onze diensten aan te bieden. Soms ligt onze belangrijkste taak binnen de muren van ons eigen huis.

Lucifer doet alles wat hij kan om ons af te leiden van de allerbelangrijkste zaken. Een van Satans doeltreffendste middelen is ons ervan te overtuigen dat het onmogelijk is om ons op geestelijke zaken te blijven concentreren, omdat het leven zulke dwingende eisen stelt.

Toen een rechtsgeleerde de Heiland vroeg welk gebod het grootste was, antwoordde Jezus zonder aarzelen: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. (...) Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.'⁴ Dat zijn de belangrijkste geboden. Daaraan hangt de ganse wet en de profeten. Dat zijn de dingen die het er het meeste toe doen. Als wij proberen die geboden na te leven, vloeien de andere daar vanzelf uit voort.

Hoe is onze band met onze hemelse Vader? Hebben we Hem te heel ons hart, onze ziel en ons verstand lief? Hoeveel houden we van onze gezinsleden, onze buren, onze zusters in de ZHV en onze naasten? Mede door die vragen zien wij in wat het belangrijkste is, en ze dienen als een maatstaf waaraan wij kunnen afmeten hoe ver we zijn.

Houden we van de Heer als we naar slechte films kijken, pornografische lectuur lezen, of iets anders doen dat ons neerhaalt of dat niet gepast is voor een dochter van God? Tonen we onze liefde voor de Heer als we ons onfatsoenlijk kleden? Kort geleden sprak ik een grote groep jongeren toe,

en een jongeman gaf me na de bijeenkomst dit briefje: 'Wilt u de vrouwen van de kerk alstublieft vertellen hoezeer ik hun fatsoen waardeer? Ik weet dat het moeilijk is om in onze wereld fatsoenlijke kleren te vinden. Maar vertel hun alstublieft dat het waarde heeft voor mij en voor de goede mannen met wie ze zullen trouwen.'

We kunnen ons geloof niet de rug toekeren als er zich problemen voordoen. We keren ons niet af; we trekken ons niet terug; we raken niet ontmoedigd. We gaan dapper en duidelijk voorwaarts en zijn een voorbeeld voor iedereen om ons heen, in fatsoen, ootmoed en geloof. Standvastig en onwrikbaar zijn, is een persoonlijke zoektocht met eeuwige beloningen, want als we dat doen, zal 'Christus, de Here God, de almachtige, u als de zijne (...) verzegelen, en [zult gij] ten hemel (...) worden gevoerd, opdat gij eeuwigdurende zaligheid en het eeuwige leven moogt hebben.'

Een aantal jaren geleden heeft zuster Belle Spafford in haar afscheidsrede tot de zusters van de ZHV gezegd: 'Ik denk dat de gemiddelde vrouw in deze tijd er goed aan zou doen om haar interesses onder de loep te nemen, haar activiteiten te evalueren, en dan stappen te ondernemen om haar leven te vereenvoudigen, de belangrijkste zaken op de eerste plaats te zetten, met nadruk op de zaken die het meest lonend en blijvend zijn, en zich te ontdoen van de minst lonende activiteiten.'

Soms is er een traumatische gebeurtenis nodig om ons te laten inzien wat het belangrijkste is. Een paar weken geleden hebben we een

van die dramatische gebeurtenissen meegemaakt die ons leven voorgoed hebben veranderd en waardoor we beseften dat we voorbereid moeten zijn. Het verlangen dat het vaakste werd uitgesproken door hen die rechtstreeks getroffen zijn door de recente terroristische aanslagen aan de oostkust van de Verenigde Staten, was dat ze alleen maar al hun familieleden weer bij elkaar wilden hebben. Ik heb begrip voor die reactie.

Eerder dit jaar heb ik een zware operatie ondergaan en heb ik lang in het ziekenhuis gelegen. Toen ik nadacht over mijn leven en welk verslag ik aan de Heer zou uitbrengen als ik naar huis geroepen zou worden, zag ik volkomen helder in dat het gezin een van de belangrijkste verantwoordelijkheden is die we hebben. Ik wist dat ik de grootste vreugde zou hebben als mijn kinderen, kleinkinderen en toekomstige achterkleinkinderen flink, standvastig en onwrikbaar in het geloof zouden blijven. Op die eenzame momenten in een donkere ziekenhuiskamer, besefte ik dat wat wij binnen de muren van ons eigen huis doen, veel zwaarder weegt dan wat wij daarbuiten doen.

Zeker, bij tijd en wijle worden we bedolven onder zorgen, pijn en verdriet. Maar we moeten ons daar niet aan overgeven. Eliza R. Snow, de tweede president van de ZHV, heeft geschreven:

'Ik zal doorgaan. (...) Ik zal glimlachen als de stormen woeden en ik zal onbevreesd en triomferend de onstuimige oceaan van moeilijkheden bedwingen. (...) En het getuigenis van Jezus zal mij als een lamp leiden door

de portalen van de onsterfelijkheid, en zal mij inzicht geven in de heerlijkheden van het celestiale koninkrijk.'

O, kon ik maar elke zuster in de ogen kijken en haar laten voelen hoeveel enthousiasme er in die woorden schuilt en haar écht laten begrijpen wie zij is en waartoe zij in staat is. O, mogen de woorden van onze verklaring diep in ons wortelen: 'Wij zijn geliefde geestdochters van God. (...) [Wij zijn] wereldwijd verenigd in onze toewijding aan Jezus Christus. (...) Wij zijn vrouwen met geloof, deugd, visie en naastenliefde.'

Ontmoediging, zorgen, pijn en verdriet kunnen ons overvallen en ons op de proef stellen. Maar, lieve zusters in het evangelie, omdat het te laat is om terug te gaan, kunnen we flink en standvastig zijn en sporen achterlaten bij degenen wier leven we raken. We kunnen glimlachen als de stormen woeden en triomferend de onstuimige oceaan van moeilijkheden bedwingen. We kunnen door het getuigenis van Jezus Christus een lamp ontsleken die ons door de portalen van de onsterfelijkheid zal leiden.

Dat wij glorieus de finish zullen halen, dat we onze energie zullen richten op de zaken die het belangrijkste zijn, en dat we elkaar uiteindelijk zullen ontmoeten aan de andere zijde van de sluier en elkaar zullen omhelzen met de jubelende zekerheid dat we standvastig en onwrikbaar zijn gebleven, is mijn hoop en mijn gebed voor u, lieve zusters, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

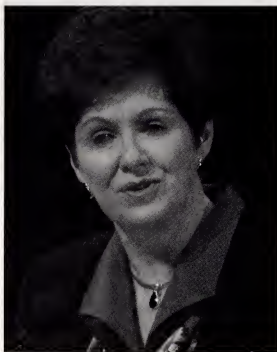
1. Verklaring van de zustershulpvereniging, in Mary Ellen Smoot, 'Verheugt u, gij dochter van Sion', *Liahona*, januari 2000, blz. 112.
2. 'Recollections of the Prophet Joseph Smith', *Juvenile Instructor*, 15 augustus 1892, blz. 492.
3. *Motherhood: A Heritage of Faith* (1995), blz. 9.
4. Matteüs 22:37, 39.
5. Mosiah 5:15.
6. *A Woman's Reach* (1974), blz. 23.
7. 'The Lord is My Trust,' *Poems, Religious, Historical and Political*, deel 1 (1856), blz. 148-149.
8. *Liahona*, januari 2000, blz. 112.

Sta pal

Virginia U. Jensen

Eerste raadgeefster in het algemene ZHV-presidium

'Laten we nooit vergeten dat we voor en met ons gezin een fundament bouwen op de rots van onze Verlosser.'

Mijn jongste dochter is met haar man jarenlang op zoek geweest naar de beste medische adviezen en de nieuwste wetenschappelijke hulp om een baby te krijgen. Ze hebben gevast, gebeden, erop gehoopt en ernaar verlangd.

Uiteindelijk is bereikt waarnaar ze zo lang hebben verlangd, en is ze in verwachting van hun eerste kind. De dokter heeft kort geleden grondig onderzocht of de zwangerschap goed verliep. Mijn dochter maakte zich daar erg zorgen over. Toen de afgesproken dag naderde, bleek dat haar man haar niet kon vergezellen, en ze vroeg of ik mee-ging. Ze zei: 'Mam, als er na alles wat we hebben doorgemaakt iets niet goed is, moet ik echt iemand bij me hebben.'

Ik was opgetogen dat ik van tevoren een glimp mocht opvangen van iemand die ik tot in de eeuwigheid zal liefhebben en koesteren. Ik

wilde haar geruststellen dat alles in orde was; maar in mijn hart was ik ook bezorgd.

Toen de dokter de echo bekeken had, besprak hij zijn bevindingen met ons. Zijn eerste woorden waren: 'Ik zou willen dat elke baby er zo volmaakt uitzag!' Ik kon me nauwelijks inhouden. Toen we naar onze auto liepen, kon ik mijn gevoelens niet meer de baas, en ik begon te huilen. Er kwamen zoveel gevoelens bij me los. Ik huilde en wenste dat elke zwangere moeder diezelfde woorden kon horen. Ik huilde om elke vrouw die een baby wil maar niet kan krijgen. Mijn tranen stroomden voor alle vrouwen die kinderen willen maar geen man hebben gevonden. En ten slotte vergoot ik tranen van dankbaarheid met een intens verlangen dat onze familie deze baby een goed thuis zou bieden.

De Engelse dichter Wordsworth heeft een aantal van mijn gevoelens omtrent dit kleinkind en het gezin onder woorden gebracht door ons in herinnering te brengen:

'Geboren worden is slechts vergeten en slapen. (...)

In wolken van heerlijkheid

Komen wij van God — ons thuis.'

(William Wordsworth, 'Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood')

Ons thuis hier op aarde is heilig door zijn verbondenheid met onze hemelse Vader en ons hemels thuis. Door mijn ervaring met mijn dochter werd ik me er opnieuw scherp

van bewust dat gezin en familie prioriteit hebben en van essentieel belang zijn. Het bracht me ook in herinnering dat wij als vrouwen met de natuurlijke neiging om lief te hebben, te koesteren en te onderwijzen, geroepen zijn om ieder lid van ons gezin te beschermen en tot zegen te zijn. Omdat Hij baby's naar deze aarde stuurt, is het belangrijk voor de Heer dat wij, ongeacht onze omstandigheden, pal en onwrikbaar staan, en gezinnen blijven vormen als een bolwerk tegen de aanstormende golven van het kwaad. Het is onze taak om het gezin en de familie te beschermen, waar ter wereld we ons ook mogen bevinden.

'Ik geloof met heel mijn hart dat het gezin de beste plaats is om ons voor te bereiden op (...) het eeuwige leven', heeft president David O. McKay gezegd. ('Blueprint for Family Living', *Improvement Era*, april 1963, blz. 252.) Maar hoe voeden we rechtschapen kinderen op in een wereld die steeds meer op Sodom en Gomorra lijkt?

President Howard W. Hunter heeft het historische verhaal verteld waarmee ik die vraag kan beantwoorden.

De laatste en beslissende strijd van de Napoleontische oorlogen is geleverd op 18 juni 1815 in het dorp Waterloo, in de buurt van Brussel. Wat we kennen als 'De slag bij Waterloo' wordt beschouwd als een belangrijk keerpunt in de hedendaagse geschiedenis en heeft de politieke grenzen en het machts-evenwicht in Europa drastisch veranderd. Op een kritiek moment in die grote strijd tussen de strijdkrachten van de Franse keizer Napoleon en de geallieerden onder commando van de Britse generaal Arthur Wellesley [beter bekend als de graaf van Wellington], stormde een bezorgde officier het kantoor van de graaf binnen met de boodschap dat ze, als de troepen niet onmiddellijk werden teruggetrokken, zich moesten overgeven aan het grotere, Franse leger.

De graaf gebood: 'Sta pal!'

'Maar we zullen allemaal omkomen', antwoordde de officier.

'Sta pal!' was weer het antwoord van de graaf.

(Zie Howard W. Hunter, *That We Might Have Joy*, blz. 148.)

'Sta pal!' luide het bevel van de graaf; de overwinning was het gevolg. Aan die twee woorden — sta pal — ontleen ik moed en raad. In deze tijd, zusters, zijn we betrokken bij een moeilijke strijd om de geest, het hart en zelfs de ziel van onze kinderen, kleinkinderen en andere familieleden. In dat gevecht hebben we veel krachtiger wapens en wapenrustingen dan de troepen van de graaf van Wellington. Want ons staat de kracht ter beschikking die voortvloeit uit geloof in de Heer Jezus Christus en de kracht van de evangelieverordeningen. Om te overwinnen, moeten we ons wapenen met geloof in de Heer, Jezus Christus, en moeten we pal staan in onze overtuiging.

In het Boek van Mormon lezen we over de Lamaniëten 'die tot het ware geloof waren bekeerd; en zij wilden er niet van afwijken, want zij waren vastberaden, standvastig en onwrikbaar, gewillig om met alle

ijver de geboden des Heren te onderhouden.' (3 Nephi 6:14.)

Uw krachtige en onwankelbare geloof en kennis van het evangelie van Jezus Christus en zijn plan voor u en uw gezin zal een grote bescherming vormen tegen strijdige standpunten en kwade invloeden. Uw gehoorzaamheid en getrouwheid aan eeuwige verbonden en geboden kunnen gemoedsrust en, ja, zelfs geluk brengen te midden van de chaos van deze wereld. Gewapend met geloof kunt u pal staan en een thuis bieden dat de kinderen van onze hemelse Vader waardig is.

Toen ik eens op reis was in een gebied dat leed onder geweld en maatschappelijke onrust, merkte een opmerkelijke priesterschapsdrager mijn bezorgdheid en hij sprak mij troost in.

Toen hij nog jong was, ontleende zijn moeder, die plotseling berooid alleen kwam te staan, kracht aan de volgende woorden die ze las in een oud boek: 'Ik zei tegen de man bij de poort van het jaar: "Geef me licht opdat ik het onbekende veilig tegenmoet kan treden", en hij antwoordde:

"Ga naar buiten, de duisternis in, en leg uw hand in Gods hand. Dat is beter voor u dan licht, en veiliger dan een bekende weg.'" (Minnie Louise Haskins, *Oxford Dictionary of Quotations*, 4de editie, onder redactie van Angela Partington [1996], blz. 328.)

De moeder van mijn vriend heeft haar leven opnieuw opgebouwd en een stevig fundament gelegd door die aansporing op te volgen. Ook ik vond steun toen ik me zorgen maakte, door het onbekende tegemoet te treden, gewapend met de kennis dat het gezelschap van de Heer beter was dan welke andere, aardse bescherming ook.

Om pal te staan, moeten we in de kern van onze ziel weten dat de Heer ons altijd tot steun zal zijn als wij stevig zijn verankerd in de 'rots van onze Verlosser'. Dat wordt duidelijk gezegd in het vijfde hoofdstuk van Helaman. 'En nu, (...) bedenkt, bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de werwelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn

Op zaterdag 29 september 2001 vullen zusters het Conferentiecentrum voor de algemene ZHV-bijeenkomst.

krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren (...) en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen' (Helaman 5:12).

Zusters, de beloften van de Heer zijn betrouwbaar. Hij heeft zijn leven gegeven voor ons heil.

Om zelf vastberaden pal te staan en anderen daarbij te helpen, moet de boodschap van het herstelde evangelie stevig in ons hart geplant zijn, en moeten we het onze kinderen thuis leren. Geef uw kinderen en andere dierbare huisgenoten de geestelijke wapenrusting die ze elke dag nodig hebben als ze u en de veilige bescherming van uw huis verlaten. Leer uw dierbaren hoe ze door vasten en bidden de machten van de hemel moeten gebruiken. Leer ze dat het heiligen van de sabbat ze voor de wereld zal beschermen. Leer ze gehoorzamen. Leer ze dat ze moeten streven naar Gods goedkeuring, niet naar die van mensen. Leer ze dat ze alleen door de Heiland lief te hebben en te volgen, en door verbonden te sluiten en zich eraan te houden, terug kunnen keren naar ons hemelse thuis. De waarheden van het evangelie en kennis van het heilsplan zijn wapens die uw gezinsleden kunnen gebruiken om Satans leger van het kwaad te overwinnen.

In onze rol als vrouw, moeder, grootmoeder, zus en tante, moeten we het voorbeeld geven en pal staan. Omdat we van ze houden, willen we onze familieleden een krachtig, rechtschapen voorbeeld geven dat ze kunnen navolgen. In alles wat we zeggen en doen, hoe we ons kleden, hoe we onze tijd besteden, in alle keuzen die we doen, tonen we wat we geloven, en dat wordt een voorbeeld voor ze dat ze kunnen volgen.

Lucy Mack Smith, de moeder van de profeet Joseph Smith, heeft in haar levensverhaal geschreven dat haar man en zij zich in het voorjaar van 1803 druk maakten om godsdienst. Ze schrijft over haar eigen zoeken naar de waarheid: 'Ik trok me terug in een stuk bos niet ver van mijn huis, waar ik aan de Heer vroeg of we het waar

evangelie mochten ontvangen.' (*History of Joseph Smith*, onder redactie van Preston Nibley [1958], blz. 43.) Klinkt dat ons bekend in de oren?

Zeventien jaar later, in het voorjaar van 1820, kwam de profeet Joseph Smith die op zoek was naar de waarheid, 'tot het besluit om het aan God te vragen. (...) [Ik] begaf mij dus het bos in om een poging te doen.' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:13–14.)

Is het toeval dat de moeder en de zoon een groepje bomen kozen als de plek waar ze God vroegen de waarheid aan hen bekend te maken? Door het gebed van Joseph werd de hele wereld gezegend door de herstelling van het evangelie van Jezus Christus. Het rechtschapen voorbeeld van een vrouw die pal staat in geloof is talloze anderen tot zegen.

Hoewel ik het fijn vind om echtgenote en moeder te zijn, geef ik toe dat het niet altijd gemakkelijk is. Ik heb begrip voor de gevoelens die een meisje op de basisschool onder woorden bracht toen een vriendin van mij, haar leerkracht, de klas een brief aan God liet schrijven. Sharon schreef: 'Lieve God, ik denk dat het voor U heel moeilijk is om van iedereen op de wereld te houden. We zijn thuis maar met zijn vijven, maar ik kan het

gewoon niet.' Evenzo ben ik er zeker van dat mijn familieleden zouden zeggen dat het niet altijd makkelijk is om van mij te houden. Maar ik ben het met ouderling Loren C. Dunn eens, die heeft gezegd: 'Er bestaat niets dierbaarders of duurzamers dan het gezin.' ('Our Precious Families', *Ensign*, november 1974, blz. 9.) Hoewel het gezinsleven soms moeilijk kan zijn, is het werk in ons gezin het grootste belang. Als u ontmoedigd bent en het in uw gezin niet loopt zoals u wilt, sta dan pal in geloof en zeg, net als een ander schoolmeisje in haar brief aan God: 'Lieve God, ik doe mijn best.' Laat de moeilijkheden die inherent zijn aan het gezinsleven u niet overmatig ontmoedigen of de liefde beïnvloeden die in het gezin kan heersen.

Laten we ons wapenen met geloof en pal staan in onze overtuiging. Laten we nooit vergeten dat we voor en met ons gezin een fundament bouwen op de rots van onze Verlosser. Laten we onze hand in Gods hand leggen. Met de hulp van de Heer kunnen we bouwen aan een gezin dat een rechtschapen vesting is.

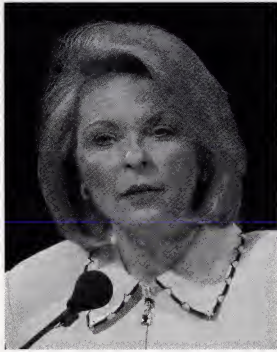
Moge de Heer u zegenen in uw inspanningen om pal te staan in de verdediging van het gezin en de familie, dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zijn wij niet allemaal moeder?

Sheri L. Dew

Tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

'Het moederschap omvat meer dan kinderen krijgen. Het is de kern van wie we zijn als vrouw.'

Afgelopen zomer heb ik met vier nichtjes in de tienerleeftijd een enerverende zondagavond meegemaakt toen we van een hotel in een stad die we bezochten naar een nabijgelegen kerkgebouw liepen waar ik zou spreken. Ik had die wandeling al vele malen gemaakt, maar deze keer werden we plotseling omringd door een grote groep dronken mensen die naar een optocht waren geweest. Het was geen goede plek voor vier jonge meisjes, of voor hun tante, zou ik eraan toe willen voegen. Maar omdat de straten waren afgesloten voor verkeer, moesten we wel blijven lopen. Boven het lawaai uit riep ik naar de meisjes: 'Blijf dicht bij me'. Toen we door de dichtopgepakte mensen manoeuvreerden, was de veiligheid van mijn nichtjes mijn enige zorg.

Gelukkig bereikten we eindelijk het kerkgebouw. Maar door die enerverende gebeurtenis begreep ik beter hoe moeders zich moeten voelen als ze hun eigen veiligheid in de waagschaal stellen om een kind te beschermen. Mijn zussen hadden me hun dochters toevertrouwd. Ik houd van ze, en ik zou alles hebben gedaan om ze in veiligheid te brengen. Zo heeft onze Vader ons, vrouwen, zijn kinderen toevertrouwd, en Hij heeft ons gevraagd ze lief te hebben en ze door de gevaren van het sterfelijk leven heen veilig terug te leiden.

Liefhebben en leiden. Deze woorden zijn een samenvatting van het allesomvattende werk van de Vader en de Zoon, maar ze zijn tevens de essentie van ons werk, want het is ons werk om de Heer met zijn werk te helpen. Hoe kunnen wij, als vrouwen Gods in de laatste dagen de Heer het beste in zijn werk bijstaan?

Profeten hebben deze vraag herhaaldelijk beantwoord, zoals ook zestig jaar geleden het Eerste Presidium, toen zij het moederschap 'de hoogste, heiligste dienst' noemden die men 'het mensdom kan bewijzen'.¹

Hebt u zich ooit afgevraagd waarom profeten de leer van het moederschap — en het is leer — steeds weer hebben verkondigd? Ik wel. Ik heb lang en diep nagedacht over het werk van vrouwen Gods. En ik heb gesteld met wat de leer van het moederschap voor ieder van ons betekent. Door die kwestie voelde ik me gedrongen te bidden, de Schriften te

bestuderen en de tempel te bezoeken — waar ons steeds een verheffende leer wordt bijgebracht over onze uiterst belangrijke rol als vrouw. Het is een leer waarover we duidelijk moeten zijn als we standvastig en onwrikbaar² willen blijven met betrekking tot kwesties waarmee vrouwen steeds te maken krijgen. Want Satan heeft het moederschap de oorlog verklaard. Hij weet dat degenen die hun kind wiegen zijn hele aardse imperium omver kunnen werpen. En hij weet dat Gods koninkrijk zonder rechtschapen moeders die de volgende generatie liefhebben en leiden, zal falen.

Als we de grootsheid van het moederschap begrijpen, wordt duidelijk waarom profeten de uiterst heilige rol van de vrouw in bescherming hebben genomen. Terwijl *wij* geneigd zijn om het moederschap alleen in verband te brengen met kinderen krijgen, heeft het woord *moeder* in de taal van de Heer verschillende betekenissen. Van alle woorden die ze voor haar functie en haar wezen hadden kunnen kiezen, gaven onze Vader en Adam aan Eva de naam *moeder* van alle levenden³ — en nog wel *voordat* ze ooit een kind had geboord. Net als bij Eva is ons moederschap al voor onze geboorte begonnen. Zoals mannen die het waardig waren in het voorsterfelijk leven tot priesterschapdrager voor het sterfelijk leven geordend zijn⁴, zijn rechtschapen vrouwen voorsterfelijk begiftigd met het voorrecht van het moederschap.⁵ Het moederschap omvat meer dan kinderen krijgen, hoewel het dat zeker is. Het is de kern van wie we zijn als vrouw. Het is een beschrijving van onze identiteit, onze goddelijke status en aard, en de unieke eigenschappen die onze Vader ons gegeven heeft.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'God heeft in vrouwen iets goddelijks geplant.'⁶ Dat 'iets' is de gave en de gaven van het moederschap. Ouderling Matthew Cowley heeft gezegd: 'Mannen hebben [in het sterfelijk leven] iets gekregen om hen tot heiland van de mens te maken, maar moeders, vrouwen, niet. [Zij] worden geboren met een erfrecht, een ingewortelde bevoegdheid om mensenzelen te redden

(...) en zijn de hernieuwende kracht in het leven van Gods kinderen.¹⁷

Moederschap is niet wat er overbleef toen onze Vader zijn zoons zegende met de ordening tot het priesterschap. Het was de verheffendste begiftiging die Hij zijn dochters kon geven, een heilige taak waardoor wij volwaardige partners zijn in het werk van God. Zoals president J. Reuben Clark jr. heeft gezegd, is het moederschap 'net zo'n goddelijke roeping en net zo belangrijk als het priesterschap'.¹⁸

Het onderwerp moederschap ligt niettemin heel gevoelig, want het herinnert ons aan onze grootste vreugden en smarten. Dat is vanaf het begin zo geweest. Eva was 'verheugd' na de val, omdat ze besefte dat ze anders 'nooit zaad [zou] hebben gehad'.¹⁹ En toch, stelt u zich haar smart over Kain en Abel eens voor. Sommige moeders voelen pijn vanwege de kinderen die zij gebaard hebben; anderen voelen pijn omdat zij hier geen kinderen hebben gekregen. Daarover is ouderling John A. Widtsoe duidelijk geweest: 'Vrouwen die buiten hun schuld de gave van het moederschap niet rechtstreeks kunnen uitoefenen, kunnen dat plaatsvervangend doen'.²⁰

Om redenen die de Heer bekend zijn, moeten sommige vrouwen wachten voordat ze kinderen kunnen krijgen. Dat uitstel is voor geen enkele rechtsschapen vrouw gemakkelijk. Maar het tijdschema van de Heer neemt ons natuurlijke verlangens niet weg. Sommigen onder ons moeten dus gewoon een andere manier zoeken om die moederlijke behoefte te bevredigen. En overal om ons heen zijn er mensen die behoefte hebben aan liefde en leiding.

Eva heeft het voorbeeld gegeven. Ze heeft niet alleen kinderen gekregen, maar heeft gezorgd voor de hele mensheid toen ze het moedigste besluit nam dat een vrouw ooit heeft genomen en met Adam samen onze vooruitgang mogelijk maakte. Ze heeft als vrouw een voorbeeld gegeven dat mannen kunnen respecteren en dat vrouwen kunnen volgen, waarmee ze een voorbeeld was van de kenmerken waarmee wij als

vrouw zijn begiftigd: heldhaftig geloof, fijngevoeligheid voor de Geest, afschuw van het kwaad en volkomen onzelfzuchtigheid. Net als de Heiland, 'die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft',²¹ heeft Eva, om de vreugde dat ze de mensheid kon helpen, de val verdragen. Ze had ons voldoende lief om ons mede te leiden.

Als dochters van onze hemelse Vader en als dochters van Eva zijn wij allen moeder en zijn we dat ook altijd geweest. En allemaal hebben we de taak om lief te hebben en de opgroeiende generatie te leiden. Hoe zullen onze jongevrouwen leren om te leven als vrouwen Gods als zij niet weten hoe vrouwen Gods eruitzien, met andere woorden wat we dragen, bekijken en lezen; hoe we onze tijd en onze geest vullen; hoe we verleiding en onzekerheid tegemoet treden; waarin we echte vreugde vinden, en waarom fatsoen en vrouwelijkheid kenmerken zijn van een rechtsschapen vrouw? Hoe zullen onze jongemannen leren om vrouwen Gods te respecteren als wij ze niet laten zien wat die deugden waard zijn?

Ieder van ons heeft de uiterst belangrijke taak om een voorbeeld van rechtsschapenheid te zijn, omdat onze jeugd dat misschien nergens anders ziet. Elke zuster in de ZHV, wat de belangrijkste vrouwengemeenschap aan

deze kant van de sluier is, heeft de taak om onze jongevrouwen te helpen met een prettige overgang naar de ZHV. Dat betekent dat onze vriendschap met hen lang vóór hun achttiende verjaardag moet beginnen. Ieder van ons kan voor iemand zorgen — beginnend, natuurlijk, met de kinderen in onze eigen familie, maar ook ver daarbuiten. Ieder van ons kan door woord en daad laten zien dat het werk van de vrouwen in het koninkrijk van de Heer schitterend en heilig is. Ik herhaal: *Wij zijn allemaal moeder in Israël*, en het is onze roeping de opgroeiende generatie lief te hebben en te leiden door de gevaarlijke straten van het sterfelijk leven.

Weinigen onder ons zullen ons potentieel waarmaken zonder de koestering van zowel de moeder die ons heeft gebaard als de moeders die ons verzorgen. Kort geleden was ik opgetogen toen ik voor het eerst in jaren een van mijn jeugdleidsters weer zag. Als tiener zonder enig zelfvertrouwen ging ik altijd naast deze vrouw staan, omdat ze dan haar arm om me heen sloeg en zei: 'Jij bent gewoon een fijne meid!' Ze hield van me en daarom liet ik haar leiding aan mij geven. Hoeveel jongemannen en jongevrouwen verlangen wanhopig naar *uw* liefde en leiding? Beseffen we ten volle dat onze invloed als moeder in Israël onvervangbaar en eeuwig is!

Toen ik opgroeide, was het niet ongewoon dat mijn moeder me midden in de nacht wakker maakte en zei: 'Sheri, pak je kussen en ga naar beneden.' Ik wist wat dat betekende. Het betekende dat er een orkaan kwam en dan was ik meteen bang. Maar dan zei moeder: 'Sheri, alles komt goed'. Haar woorden kalmeerden mij altijd. Nu, tientallen jaren later, als het leven overweldigend of beangstigend lijkt, bel ik mijn moeder om haar te horen zeggen: 'Alles komt goed.'

De recente, afschuwelijke gebeurtenissen in de Verenigde Staten hebben nog eens bevestigd dat we in een onzekere wereld leven. Er is nog nooit grotere behoefte geweest aan rechtschapen moeders — moeders die hun kinderen tot zegen zijn met een gevoel van veiligheid, en vertrouwen in de toekomst, moeders die hun kinderen leren waar ze gemoedsrust en waarheid vinden, en dat de macht van Jezus Christus altijd groter is dan de macht van de tegenstander. Elke keer als we bouwen aan het geloof van een jonge man of jonge vrouw, of hun voortreffelijke eigenschappen aanmoedigen, elke keer als we iemand liefhebben of ook maar een klein stapje leiden op het pad — zijn we trouw aan onze begiftiging als moeder en aan de opbouw van Gods koninkrijk. Geen enkele vrouw die het evangelie begrijpt, zal ooit denken dat ander werk belangrijker is, of zal ooit zeggen: 'Ik ben slechts moeder', want moeders genezen de ziel van de mens.

Kijk om u heen. Wie heeft u en uw invloed nodig? Als wij echt iets goeds tot stand willen brengen, dan zal dat gebeuren als we zorgen voor degenen die we het leven hebben geschonken en degenen voor wie we willen zorgen. Als we naast onze jeugd blijven staan — als we van ze houden — zullen zij in de meeste gevallen dicht bij ons blijven, wat inhoudt dat zij onze *leiding accepteren*.

Als moeder in Israël zijn wij het geheime wapen van de Heer. Onze invloed komt voort uit een goddelijke begiftiging die er vanaf het begin geweest is. Ik vraag me af of we in de voorsterfelijke wereld, toen onze Vader onze functie beschreef, niet

stomverbaasd waren dat Hij ons wilde zegenen met een heilige taak die in zijn plan zo centraal stond, en dat Hij ons wilde begiftigen met gaven die zo belangrijk waren voor het liefhebben en leiden van zijn kinderen. Ik vraag me af of we niet juichten van vreugde¹², ten dele vanwege de edele status die Hij ons schonk in zijn koninkrijk. De wereld zal u dat niet vertellen, maar de Geest wel.

We mogen de Heer gewoon niet teleurstellen. En als de dag aanbreekt dat wij de enige vrouwen op aarde zijn die het moederschap iets edels en goddelijks vinden, zo zij het. Want het woord *moeder* is de definitie van een rechtschapen vrouw die vervolmaakt is in de hoogste graad van het celestiale koninkrijk, een vrouw die in aanmerking komt voor een eeuwig nageslacht, voor eeuwige wijsheid, vreugde en invloed.

Ik weet dat deze leringen over onze goddelijke rol absoluut waar zijn, en dat ze, als ze begrepen worden, alle vrouwen gemoedsrust en een doel schenken. Lieve zusters, van wie ik meer houd dan ik onder woorden kan brengen, geeft u gehoor aan de uitdaging om in deze hachelijke tijden moeder te zijn, hoewel dat u volharding, moed en geloof tot het

uiterste op de proef zal stellen? Zult u standvastig en onwrikbaar zijn als moeder in Israël en als vrouw Gods? Onze Vader en zijn eniggeboren Zoon hebben ons een heilig rentmeesterschap gegeven en een heilige kroon in hun koninkrijk. Mogen wij ons daarin verheugen. En mogen we hun vertrouwen waardig zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

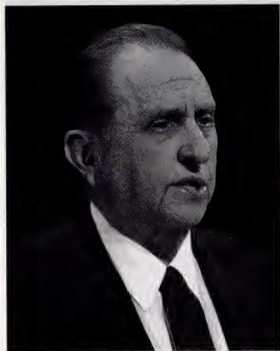
1. 'The Message of the First Presidency to the Church', *Improvement Era*, november 1942, blz. 761.
2. Mosiah 5:15.
3. Mozes 4:26.
4. Zie Alma 13:2-4, 7-8.
5. Zie Spencer W. Kimball, 'The Role of Righteous Women', *Ensign*, november 1979, blz. 102.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), blz. 387.
7. *Matthew Cowley Speaks*, 1954, blz. 109.
8. 'Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan', *Relief Society Magazine*, december 1946, blz. 801.
9. Mozes 5:11.
10. *Priesthood and Church Government*, bezorgd door John A. Widtsoe (1939), blz. 85.
11. Hebrëeen 12:2.
12. Zie Job 38:7.

'Wees een voorbeeld'

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

*'Vul uw verstand met waarheid; vul uw hart met liefde;
vul uw leven met dienstbetoon.'*

We zijn vanavond geïnspireerd door de bezielende boodschappen van het algemeen ZHV-presidium van de kerk. Hun smeekbede aan ons om standvastig en onwrikbaar te staan, is wijze raad waarmee we de beroering van onze tijd tegemoet kunnen treden en waarlijk bolwerken van bestendigheid zijn in een zee vol verandering.

Laten we eens kijken naar woorden van wijsheid die de apostel Paulus aan zijn dierbare Timoteüs geschreven heeft:

'Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen, door de huichelarij van leugensprekers, die in hun eigen geweten gebrandmerkt zijn.'

Vervolgens komt Paulus' aansporing en oproep aan Timoteüs, die evenzeer van toepassing is op ieder van ons: 'Wees een voorbeeld voor

de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.'

Ik wil u, zusters die hier in het Conferentiecentrum bijeen bent en in het publiek over de hele wereld, een driedelige formule geven die een onfeilbare gids is, waarmee u deze aansporing van de apostel Paulus kunt nakomen:

1. **Vul uw verstand met waarheid;**
2. **Vul uw hart met liefde;**
3. **Vul uw leven met dienstbetoon.**

Ten eerste, *vul uw verstand met waarheid*; we vinden geen waarheid als we ons met dwaling bezighouden. Waarheid wordt gevonden door het geopenbaarde woord van God te onderzoeken, te bestuderen en na te leven. Wij nemen dwaling aan als we omgaan met dwaling. Wij leren waarheid als we omgaan met waarheid.

De Heiland van de wereld heeft gezegd: 'Put woorden van wijsheid uit de beste boeken, zoek wijsheid, ja, door studie alsmede door geloof.' En daar heeft Hij aan toegevoegd: 'Onderzoek de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen.'

Hij nodigt ieder van ons uit: 'Leer van Mij, en luister naar mijn woorden; wandel in de ootmoed van mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben.'

Een zuster uit de pionierstijd die een goed voorbeeld was van het uitvoeren van de opdracht die we vanavond gehoord hebben, die haar verstand, hart en ziel met waarheid vulde, was Catherine Curtis Spencer.

Haar man, Orson Spencer, was een attente, goed opgeleide man. Zij was opgevoed in Boston en was ontwikkeld en beschaafd. Ze had zes kinderen. Haar zwakke gezondheid leed onder de ontberingen na het vertrek uit Nauvoo. Ouderling Spencer schreef haar ouders en vroeg of zij bij hen mocht wonen tot hij een woning voor haar had geregeld in het westen. Hun antwoord luidde: 'Als ze haar waarde loze geloof afzwerft, mag ze terugkomen — eerder niet.'

Zuster Spencer weigerde haar geloof af te zweren. Toen de brief van haar ouders haar was voorgelezen, vroeg ze haar man zijn bijbel te pakken en haar dit uit het boek Ruth voor te lezen: 'Bring er bij mij niet op aan, dat ik u in de steek zou laten, door van u terug te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God is mijn God.'

Buiten woedde de storm, de huif van de kar lekte en vriendinnen hielden melkpannen boven het hoofd van zuster Spencer om haar droog te houden. Onder die omstandigheden, en zonder enige klacht te uiten, sloot ze voor de laatste keer haar ogen.

Ook al zal er niet noodzakelijkerwijs van ons gevraagd worden om ons leven te geven, laten we wel bedenken dat Hij onze stille gebeden hoort. Hij die alle daden ziet die wij in stilte verrichten, zal ons openlijk belonen als dat nodig is.

Wij leven in roerige tijden. Vaak is de toekomst onbekend; daarom is het goed als wij ons voorbereiden op onzekerheden. Statistieken wijzen uit dat u ooit, vanwege de ziekte of het overlijden van uw man, of uit economische noodzaak, de rol van kostwinner op u zult moeten nemen. Ik spoor u aan om een opleiding te volgen en vaardigheden te leren waar vraag naar is, zodat u in een dergelijk noodgeval in staat bent om de kost te verdienen.

Uw talenten zullen toenemen als u studeert en leert. U zult uw kinderen beter kunnen helpen met hun huiswerk, en u zult goedemerkst hebben door de wetenschap dat u zich hebt voorbereid op de noodgevallen die u in het leven kunt tegenkomen.

Conferentiegangers stromen in en uit het Conferentiecentrum en steken de straat over naar Temple Square.

Om het tweede deel van onze formule — namelijk, *vul uw hart met liefde* — te illustreren, wend ik mij tot een prachtig verhaal in het boek *Handelingen* over een discipel uit Joppe, die Tabita heette, ook wel Dorkas genoemd. Zij wordt beschreven als een vrouw vol goede werken en aalmoezen.

‘En het geschiedde in die dagen, dat zij ziek werd en stierf; en na haar gewassen te hebben, legde men haar in een bovenzaal.

‘En daar [...] de discipelen hoorden, dat Petrus daar was, [zonden zij] twee mannen tot hem met het verzoek: Kom zonder dralen met ons.

‘En Petrus stond op en ging met hen mede. Toen hij daar aangekomen was, bracht men hem naar de bovenzaal en al de weduwen kwamen bij hem staan, en lieten hem onder tranen al de lijfrokken en

mantels zien, die [Tabita], toen zij nog bij hen was, gemaakt had.

‘Maar Petrus zond hen allen naar buiten en knielde neder en bad. En hij wendde zich tot het lichaam en zeide: Tabita, sta op! En zij opende haar ogen en zag Petrus en ging overeind zitten, en hij gaf haar de hand en richtte haar op; toen riep hij de heiligen en de weduwen en stelde haar levend voor hen.

‘En het werd bekend door geheel Joppe en velen kwamen tot geloof in de Here.’

Wat mij betreft is de schriftuurlijke beschrijving van Tabita, waarin zij een vrouw wordt genoemd ‘overvloedig in goede werken en aalmoezen’, een definitie van enkele fundamentele taken van de ZHV; namelijk hulp aan de lijdenden, zorg voor de armen, en alles wat daarbij hoort. Vrouwen van de ZHV, u bent waarlijk reddende engelen. Dat komt op grote schaal naar

voren door humanitaire hulp aan hen die lijden vanwege kou, honger of andere beproevingen, waar zij ook zijn. Uw werk is ook duidelijk te zien in onze wijken, ringen en zendingsgebieden. Elke bisschop in de kerk kan van die waarheid getuigen.

Ik herinner me dat ik als jonge diaken een deel van de wijk afging op de ochtend van de vastenzondag, dat ik elk gezin de kleine envelop gaf, wachtte tot er een bijdrage in gedaan was, en vervolgens terugging naar de bisschop. Op een keer begroette een bejaard lid, broeder Wright, die alleen woonde, me bij de deur en frommelde met zijn oude handen aan het touwtje waarmee de envelop was dichtgebonden, en deed er een klein geldbedrag in. Zijn ogen glommen toen hij zijn bijdrage gaf. Hij vroeg me te gaan zitten en vertelde me over een voorval, vele jaren geleden, dat hij geen voedsel meer in de kast had. In zijn honger

had hij zijn hemelse Vader om voedsel gebeden. Niet lang daarna keek hij uit het raam van zijn zijkamer en zag iemand naar de deur komen die een rode kar trok. Het was zuster Balmforth, de ZHV-presidente, die de kar driekwart kilometer over het spoor naar zijn huis getrokken had. De kar pulste uit met voedsel dat de ZHV-zusters van de wijk verzameld hadden en waarmee zuster Balmforth de lege planken in broeder Wrights keuken vulde. Hij beschreef haar als 'een engel die door de hemel gezonden was'.

Zusters, u bent de belichaming van liefde. U bent het zonnetje in huis, u leidt uw kinderen in liefde; en terwijl uw man het hoofd van het gezin is, bent u beslist het hart van het gezin. Samen, door wederzijds respect en gedeelde taken, bent u een onoverwinnelijk team.

Ik vind het opmerkelijk dat als kinderen zorg en liefdevolle aandacht nodig hebben, ze zich wenden tot u — hun moeder. Zelfs de afgedwaalde zoon of nalatige dochter die de noodzaak inziet om terug te keren naar de omarming van het gezin, komt vrijwel altijd bij de moeder, die haar kind nooit heeft opgegeven.

De liefde van zijn moeder brengt het heest in een kind naar voren. U wordt het voorbeeld dat uw kinderen kunnen volgen.

Het eerste woord dat een kind leert en zegt, is over het algemeen het lieve 'mama'. Ik vind het opmerkelijk dat zowel op het slagveld als in tijden van vrede het laatste woord dat een zoon voor zijn dood spreekt, meestal 'moeder' is. Zusters, wat hebt u een edele rol. Ik getuig dat uw hart vol liefde is.

Van het derde onderdeel van onze formule — namelijk, *uid uw leven met dienstbetoon* — wil ik twee afzonderlijke voorbeelden noemen. Het ene van een lerares en de verstrekkende invloed die zij heeft gehad op het leven van haar leerlingen, en het andere van een zendingechtpaar door wier dienstbetoon het licht van het evangelie gebracht is aan hen die in geestelijke duisternis hadden geleefd.

Veel jaren geleden was er een jonge vrouw, Baur Dee Sheffield, die

lesgaf aan de jongevrouwen. Ze had zelf geen kinderen, hoewel haar man en zij er erg naar verlangden. Zij uitte haar liefde door haar toewijding aan haar fijne jongevrouwen, die zij elke week lesgaf in eeuwige waarheden en levenslessen. Toen kwam er een ziekte, gevolgd door de dood. Ze was nog maar 27.

Elk jaar ondernamen haar jongevrouwen een pelgrimsreis van gebed naar het graf van hun lerares, waar ze telkens bloemen neerlegden en een kaartje met de tekst 'Voor Baur Dee, van je meisjes.' Aanvankelijk gingen er tien meisjes, toen vijf, toen twee, en uiteindelijk was er nog maar één, die nog steeds op Memorial Day naar het graf gaat en er een boeket neerlegt en een kaartje, zoals altijd met de tekst 'Voor Baur Dee, van je meisjes.'

Eens, bijna 25 jaar na de dood van Baur Dee, besefte het enige van 'haar meisjes' die het graf nog bezocht, dat ze afwezig zou zijn op Memorial Day, en ze besloot het graf van haar lerares enkele dagen eerder te bezoeken. Dus plukte ze bloemen, wikkelde er een lint om, deed er een kaartje bij, en deed net haar jas aan toen de deurbel ging. Ze deed open en werd begroet door een van haar huisbezoeksters, Colleen Fuller, die zei dat het haar niet gelukt was een afspraak te maken met haar huisbezoekcollega, waardoor ze besloten had om maar alleen en onaangekondigd op pad te gaan, in een poging om haar huisbezoek nog voor het eind van de maand af te maken. Toen Colleen werd uitgenodigd om binnen te komen, zag ze de jas en de bloemen en verontschuldigde zich omdat ze blijkbaar stoorde.

'O, geen probleem', was het antwoord. 'Ik ben net op weg naar de begraafplaats om bloemen te leggen op het graf van de vrouw die mij les heeft gegeven in de jongevrouwen, want ze had grote invloed op mij en de andere meisjes die ze lesgaf. Aanvankelijk gingen we elk jaar met zijn tienvan naar het graf om haar onze liefde en dank te betuigen, maar nu vertegenwoordig ik de groep.'

Colleen vroeg: 'Was de naam van je lerares misschien Baur Dee?'

'Ja', was het antwoord. 'Hoe weet je dat?'

Met ontroering in haar stem zei Colleen: 'Baur Dee was mijn tante — de zuster van mijn moeder. Sinds haar dood heeft mijn familie elke Memorial Day op haar graf een boeket bloemen gevonden, en een kaartje, ondertekend door de meisjes van Baur Dee. Ze hebben altijd willen weten wie die meisjes waren, om ze te bedanken voor hun nagedachtenis aan Baur Dee. Nu kan ik het ze vertellen.'

De Amerikaanse schrijver Thornton Wilder heeft gezegd: 'Het grootste erbetoon aan de doden is geen rouw, maar dankbaarheid.'

Het tweede voorbeeld van een leven dat gevuld is met dienstbetoon, waarmee ik zal besluiten, is de zendingbelevens van Juliusz en Dorothy Fussek, die een oproep hadden ontvangen om een zending van anderhalf jaar te vervullen in Polen. Broeder Fussek was in Polen geboren. Hij sprak de taal. Hij hield van het volk. Zuster Fussek was Engels en wist weinig af van Polen en niets van het Poolse volk.

Maar met vrouwen in de Heer gingen zij op pad om hun taak te vervullen. De woonomstandigheden

waren primitief, het werk was eenzaam en hun taak was gigantisch. Er was toen nog geen volledige zendingsorganisatie in Polen. De opdracht die het echtpaar Fussek had gekregen, was om de weg voor te bereiden zodat er een permanente zendingsorganisatie kon komen, dat er andere zendelingen geroepen konden worden, mensen onderricht konden ontvangen, gemeenten gesticht konden worden, en er kerken gebouwd konden worden.

Wanhoopten broeder en zuster Fussek wegens de enorme omvang van hun taak? Geen moment. Zij wisten dat hun roeping van God kwam, zij baden om zijn goddelijke hulp, en zij wijdden zich met heel hun hart aan hun werk. Ze bleven geen anderhalf, maar vijf jaar in

Polen. Alle doelen werden bereikt. Dat gebeurde tijdens een bijeenkomst waarbij de ouderlingen Russell M. Nelson, Hans B. Ringger en ik, vergezeld van ouderling Fussek, spraken met minister Adam Wopatka van de Poolse regering, en wij hoorden hem zeggen: 'Uw kerk is hier welkom. U mag kerken bouwen, u mag zendelingen sturen. U bent welkom in Polen. Deze man,' en hij wees op Juliusz Fussek, 'heeft uw kerk goed gediend met zijn vrouw. U kunt dankbaar zijn voor hun voorbeeld en hun werk.'

Laten wij, net als de Fusseks, doen wat we moeten doen in het werk van de Heer. Dan kunnen we, samen met Juliusz en Dorothy Fussek, de psalm 'Mijn hulp is van de Here' zingen.^a

Mijn geliefde zusters, u bent echt

'een voorbeeld voor de gelovigen'. Moge onze hemelse Vader ieder van u zegenen, of u nu gehuwd bent of er alleen voor staat, thuis, in uw gezin, in uw leven — opdat u de heerlijke begroeting van de Heiland van de wereld mag verdienen: 'Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf.'^b Ik bid dat, met deze zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 1 Timoteüs 4:1-2.
2. 1 Timoteüs 4:12.
3. LV 88:118.
4. Johannes 5:39.
5. LV 19:23.
6. Ruth 1:16.
7. Handelingen 9:36-42.
8. Psalmen 121:2.
9. Matteüs 25:21.

Conferentiegangers wandelen door de poorten die naar Temple Square leiden.

Zij hebben ook tot ons gesproken

Verslag van de 171ste oktoberconferentie van 6-7 oktober 2001 voor de kinderen van de kerk

President Gordon B. Hinckley: Is dit een gevaarlijke tijd? Jazeker. Maar we hoeven niet bang te zijn. We kunnen thuis en in ons hart gemoedsrust hebben. We kunnen allemaal een goede invloed in de wereld zijn.

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium: mogen wij van deze dag af aan ons hart met liefde vullen. Mogen wij de tweede mijl gaan om allen in ons leven toe te laten die eenzaam of ternegereslagen zijn, of die op de een of andere manier lijden.

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium: De overweldigende boodschap van de verzoening is de volmaakte liefde die de Heiland heeft voor ieder van ons. Het is een liefde vol erbarmen, geduld, genade, billijkheid, lankmoedigheid, en vooral vergeving.

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen: Ik houd van dit Boek van Mormon: een getuige van

Jezus Christus. Bestudeer het, dan kunt u zowel het Oude Testament als het Nieuwe Testament in de Bijbel begrijpen. Ik weet dat het waar is.

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen: De Heer heeft al zijn kinderen lief. Hij wil dat zij allen de volheid ontvangen van zijn waarheid, en de overvloed aan zijn zegeningen. Hij weet het als zij er klaar voor zijn, en Hij wil dat wij luisteren naar zijn aanwijzingen om anderen te vertellen over het evangelie.

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen: Het enige waar u zich om moet bekommeren is dat u ernaar streeft zo goed mogelijk te zijn. En hoe doet u dat? Houdt het oog gericht op de doelen die er in dit leven het meest toe doen en beweegt u stap voor stap in de richting van die doelen.

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen: Om op sommige momenten en tijdens overdenking blijvende gemoedsrust en

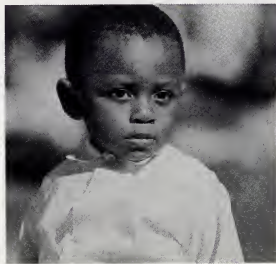
veiligheid te ontvangen, moet u zeker weten dat er een God in de hemel is die van u houdt; dat Hij alles bestuurt en u zal helpen. Die overtuiging is de kern van een sterk getuigenis.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen: Wij zouden [tiende en gaven] moeten betalen als persoonlijke manier om onze liefde voor een milddadige en barmhartige Vader in de hemel te laten zien. Door zijn genade heeft God de hongerigen brood gegeven en de armen kleding. Op verschillende tijden horen wij daar allemaal bij.

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen: Als u de Schriften overpeinst en gaat doen wat u [bij uw doop] beloofd heeft, kan ik u beloven dat u meer liefde voor God gaat voelen en meer van zijn liefde voor u.

Ouderling H. Ross Workman van de Zeventig: God heeft zijn kinderen gezegend met profeten die hen onderwijzen in zijn wegen en hen voorbereiden op het eeuwige leven. (...) Gehoorzaamheid is essentieel voor de verwezenlijking van de zegeningen van de Heer, zelfs als we het doel van het gebod niet begrijpen.

Bisschop H. David Burton, Presiderende bisschop: Onder onze jongeren wordt vulgaire en ruwe taal gemakkelijk gebruikt om hun gevoelens tot uitdrukking te brengen. Jonge vrienden, nu is het tijd om pal te staan en deze woorden uit je vocabulaire te verwijderen. (...) Vraag om kracht van je hemelse Vader. □

Leringen voor onze tijd 2002

Leringen voor onze tijd vormt het lesmateriaal op de vierde zondag van de maand voor zowel de Melchizedekse priesterschap als de ZHV. Hiervoor kiest het Eerste Presidium ieder jaar tien onderwerpen met bronnenmateriaal uit. Hier volgen de onderwerpen met bronnenmateriaal voor het jaar 2002. Het ring- of districtspresidium kiest nog twee onderwerpen.

De leerkracht kiest een of hoogstens twee bronnen uit die het beste passen bij de behoeften van de leden van de groep of het quorum. De leid(st)ers en leerkrachten wordt aangeraden discussies op gang te brengen, niet een preek of een presentatie te geven. Ze moeten manieren bedenken om de leden van de groep of het quorum te stimuleren de beginselen die in de discussie behandeld worden, in hun leven toe te passen. Wenken voor de voorbereiding en het leiden van de discussies in het quorum of de groep staan in *Onderwijzen — geen grotere roeping en Leidraad onderwijs*.

1. Jezus van Nazaret, Heiland en Koning

Matt. 1:18–21; Hand. 4:8–12; 3 Ne. 11:7–17.

'Bijzondere getuigen van Christus', *Liahona*, april 2001, blz. 2 (facultatief hierbij de video *Bijzondere getuigen van Christus*, 53584 120).

Russell M. Nelson, 'Jezus de Christus: onze Meester, en meer', *Liahona*, april 2000, blz. 4.

'Jezus Christus, ons vast fundament', les 1 in *De vrouw in de kerk B*.

2. Zich werkelijk bekeren, als gezin en als individu

Luc. 18:18–30; Mos. 4:6–7; 5:2; Alma 5:14–35.

Gordon B. Hinckley, 'Het wonder van geloof', *Liahona*, juli 2001, blz. 82.

L. Tom Perry, 'Discipelschap', *Liahona*, januari 2001, blz. 72.

Dallin H. Oaks, 'Opdracht tot wording', *Liahona*, januari 2001, blz. 40.

'Naastenliefde', hoofdstuk 30 in *Evangeliebeginselen*.

3. Ons doopverbond trouw blijven

Matt. 3:13–17; 2 Ne. 31:5–20; Mos. 18:7–10.

James E. Faust, 'Wederom geboren', *Liahona*, juli 2001, blz. 68.

Robert D. Hales, 'Het doopverbond: in het koninkrijk en van het koninkrijk zijn', *Liahona*, januari 2001, blz. 6.

'De doop: een blijvend verbond', les 29 in *Priesterschapsplichten en zegeningen A*.

4. Vreugde en vrede als gevolg van de verzoening

Jes. 1:16–20; 2 Ne. 9:18–21; Alma 34:14–16; 38:8–9; LV 18:10–13.

Boyd K. Packer, "De hand van de Meester", *Liahona*, juli 2001, blz. 25.

Richard G. Scott, 'Het pad naar

vrede en vreugde', *Liahona*, januari 2001, blz. 31.

'Bekering', hoofdstuk 19 in *Evangeliebeginselen*.

5. Een getuigenis van de waarheid van evangeliebeginselen verkrijgen

Joh. 7:17; Alma 5:44–46; 32:27–28; Ether 12:6; Mro. 10:4–5; LV 6:20–23.

James E. Faust, 'Een groeiend getuigenis', *Liahona*, januari 2001, blz. 69.

Joseph B. Wirthlin, 'Zuiver getuigenis', *Liahona*, januari 2001, blz. 27.

'Een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus', les 26 in *Priesterschapsplichten en zegeningen A*.

6. Onze kinderen een nalatenschap van geloof geven

Spr. 22:6; Matt. 5:13-16; Titus 2:1-8; 1 Ne. 1:1; LV 68:25-28.

Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, blz. 30.

David. B. Haight, 'Wees een sterke schakel', *Liahona*, januari 2001, blz. 23.

'Het gezin kan eeuwig zijn', hoofdstuk 36 in *Evangeliebeginselen*.

7. Het gezin tegen het kwade beschermen

Jes. 52:11; Joh. 15:1-4; Jakob 3:10-12; LV 121:45.

Thomas S. Monson, 'Pornografie — een dodelijke bacillendrager', *Liahona*, november 2001, blz. 2.

Neal A. Maxwell, 'Het geruk en getrek van de wereld', *Liahona*, januari 2001, blz. 43.

'Zedelijke reinheid', les 34 in *Priesterschapsplichten en zegeningen A*.

8. Deelnemen aan zendingswerk, als gezin en als individu

Marc. 16:15; LV 18:15-16; 34:4-6; 60:1-2; 123:12; 88:81.

M. Russell Ballard, 'De leden zijn de sleutel', *Liahona*, sep. 2000, blz. 12.

Jeffrey R. Holland, "'Gij zijt mijn getuigen'", *Liahona*, juli 2001, blz. 15.

'Zendingswerk', hoofdstuk 33 in *Evangeliebeginselen*.

9. De verloren schapen van de Heer zoeken en vinden

Luc. 10:25-37; Ef. 2:19; Alma 31:34-35; LV 18:15-16.

Thomas S. Monson, 'Uw eeuwige vaart', *Liahona*, juli 2000, blz. 56.

Henry B. Eyring, "'Waakt met Mij'", *Liahona*, juli 2001, blz. 44.

'Begeleiden: een taak van de priesterschap', les 10 in *Priesterschapsplichten en zegeningen B*.

10. De zegeningen van de tempel

Ps. 23:3-5; LV 109:12-23; 110:6-10.

Boyd K. Packer, 'De heilige tempel', *De Ster*, juni 1992, blz. 14.

Russell M. Nelson, 'Uw voorbereiding op de tempelzegens', *Liahona*, juli 2001, blz. 37.

'Onze tempel- en familiehistorische taken', les 8 in *Priesterschapsplichten en zegeningen B*. □

Bijeenkomsten ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven*

Ter voorbereiding van de bijeenkomsten ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven stelt u zorgvuldig vast wat de behoeften van de zusters zijn. Indien van toepassing zorgt u ervoor dat als onderdeel van die bijeenkomst lessen gevolgd kunnen worden waarin de zusters vaardigheid leren op het gebied van opvoeding en de onderlinge verstandhouding in het gezin. *Leidraad voor het gezin* (31180 120) en *Huwelijk en gezin: leerkrachtenboek* (35865 120) kunnen daarbij als bronmateriaal dienen. Zij zijn verkrijgbaar bij het distributiecentrum.

PRESENTATIES	THEMA-IDEËN VOOR MINIKLASSEN**
Geestelijke ontwikkeling (LV 88:63)	<ul style="list-style-type: none">• Dienstdoen in de tempel• Bidden en schriftstudie• Inachtneming van de sabbat (LV 59)
Huishoudelijke vaardigheden (Spreuken 31:27)	<ul style="list-style-type: none">• Voedsel telen, bereiden en bewaren• Ordelijkheid en netheid thuis• De waarde van werken
Huwelijk en gezin (Maleachi 4:6; Mosiah 4:15)	<ul style="list-style-type: none">• 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' (<i>De Ster</i>, oktober 1998, 24)• Gezinsavond, gezinsgebed en schriftstudie• Vaardigheid in opvoeden
Harmonieuze relaties (Matteüs 5:38-44; 25:40)	<ul style="list-style-type: none">• Communicatie en het oplossen van conflictsituaties• Bekering en vergifenis• Doeltreffend leiderschap
Zelfredzaamheid (LV 88:119)	<ul style="list-style-type: none">• Voortraandvorming en noodsituaties• Opleiding en middelenbeheer• Gezondheid en hygiëne
Hulpvaardigheid (Spreuken 31:20; Mosiah 4:26)	<ul style="list-style-type: none">• Familie en naasten dienen• Dienen in de kerk• Dienstbetoonproject in de gemeenschap
Fysieke en emotionele gezondheid (Mosiah 4:27; LV 10:4)	<ul style="list-style-type: none">• Conditietraining en goede voeding• Stressmanagement en ontspanning• Dankbaarheid voelen en de zegeningen van de Heer zien
Algemene ontwikkeling en opleiding (LV 88:118; 130:18-19)	<ul style="list-style-type: none">• Patriarchale zegens• Talenten en creativiteit ontplooiën• Altijd leren
Alfabetisering (Daniël 1:17; Mozes 6:5-6)	<ul style="list-style-type: none">• Evangeliekennis• Geschiedenis en getuigenissen op schrift• Onderwijs aan kleine kinderen en kinderlectuur
Culturele activiteiten (LV 25:12)	<ul style="list-style-type: none">• Het belang van muziek in het gezin• Literatuur en de schone kunsten• Begrip voor andere culturen

*De 'Richtlijnen voor de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven' was een bijlage bij een brief van het Eerste Presidium, gedateerd 20 september 1999.

**Bronmateriaal voor de thema's van de lessen vindt men ook in deel A en B van *De vrouw in de kerk* (31113 120 en 31114 120) en het lesboek *Evangeliebeginselen* (31110 120).

Hulpbronnen voor Aäronische pries- terschap, lesboek 3

Gebruiken in 2002, lessen 1-25

De volgende hulpbronnen kunnen als aanvulling op de lessen 1-25 in *Aäronische priesterschap, lesboek 3* gebruikt worden. Ze dienen niet ter vervanging van die lessen. Gelieve de lessen te geven in de volgorde waarin ze in het boek staan. (K=De Kinderster/De Kindervriend.) NB: het lesboek bevat geen speciale les voor Pasen. Als u een paasles wilt geven (31 maart), kunt u conferentietoespraken gebruiken, alsmede artikelen en lofzangen die over de verzoening en de opstanding en het leven en de zending van de Heiland gaan.

Les 1: De Godheid

Gordon B. Hinckley, 'De Vader, de Zoon en de Heilige Geest', *De Ster*, mrt 1998, blz. 2.

James E. Faust, 'Dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus', *De Ster*, feb 1999, blz. 2.

S. Michael Wilcox, 'Geen andere goden voor mijn aangezicht', *De Ster*, feb 1998, blz. 26.

Les 2: Het plan van zaligheid

Joseph B. Wirthlin, 'De tijd om ons voor te bereiden', *De Ster*, jul 1998, blz. 15.

Henry B. Eyring, 'Het gezin', *De Ster*, okt 1998, blz. 12.

John B. Dickson, 'De weergalozes gaven', *De Ster*, okt 1999, blz. 18.

'Ik ben een kind van God', lofzang 195.

Les 3: Zonen van de levende God

Boyd K. Packer, 'Gij [zijt] Gods tempel', *Liahona*, jan 2001, blz. 85.

Russell M. Nelson, 'Wij zijn kinderen van God', *Liahona*, jan 1999, blz. 101.

'Ik weet dat mijn Verlosser leeft', lofzang 92.

Les 4: Ik heb de mogelijkheid en de vrijheid om te kiezen

Joseph B. Wirthlin, 'Jij moet kiezen', *De Ster*, nov 1998, blz. 46.

Richard G. Scott, 'Het goede doen', *Liahona*, mrt 2001, blz. 10.

'Kies toch goed', lofzang 162.

Les 5: 'Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, o Lucifer!'

James E. Faust, 'De innerlijke vijand', *Liahona*, jan 2001, blz. 54.

Richard C. Edgley, 'Satans zak vol snippen', *Liahona*, jan 2001, blz. 52.

Dennis Largey, 'Afzien van heden-daagse afgoden', *De Ster*, mrt 1998, blz. 16.

Les 6: De val van Adam

Russell M. Nelson, 'De verzoening', *De Ster*, jan 1997, blz. 32.

Dallin H. Oaks, 'Het grote plan van gelukzaligheid', *De Ster*, jan 1994, blz. 67.

'Het aards conflict', *Liahona*, sep 2001, blz. 30.

Les 7: De verzoening overwint dood en hel

Gordon B. Hinckley, 'Het wonderlijke en ware verhaal van Kerstmis', *Liahona*, dec 2000, blz. 2.

D. Todd Christofferson, 'De verlossing van de doden en het getuigenis van Jezus', *Liahona*, nov 2001, blz. 10.

Richard D. Draper, 'Christus' rol van Verlosser', *Liahona*, dec 2000, blz. 10.

Les 8: De opstanding en het oordeel

Gordon B. Hinckley, "Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt", *Liahona*, jul 1999, blz. 82.

Dallin H. Oaks, 'Opstanding', *Liahona*, jul 2000, blz. 16.
'Om de wereld te overwinnen', *Liahona*, sep 2000, blz. 26.

Les 9: Gerechtigheid en genade

Richard G. Scott, 'Het pad naar vrede en vreugde', *Liahona*, jan 2001, blz. 31.

Jeffrey R. Holland, 'Kom en zie', *De Ster*, aug 1998, blz. 44.

Les 10: Een grote verandering

James E. Faust, 'Worden wedergeboren', *De Ster*, jun 1998, blz. 2.

Dallin H. Oaks, 'Opracht tot wording', *Liahona* jan 2001, blz. 40.

Robert L. Millet, 'De natuurlijke mens afleggen', *Liahona*, aug 2000, blz. 6.

'U wil ik volgen, Heer', lofzang 153.

Les 11: Geloof dat het eeuwige leven mogelijk maakt

James E. Faust, 'Het schild des geloofs', *Liahona*, jul 2000, blz. 20.

Jeffrey R. Holland, 'Als duiven op ons raamkozijn', *Liahona*, jul 2000, blz. 90.

Taylor Hartley, 'De beproeving van mijn geloof', *De Ster*, okt 1999, blz. 40.

'Trouw aan 't geloof', lofzang 170.

Les 12: Bekering

Boyd K. Packer, 'Gereinigd', *De Ster*, mei 1997, blz. 8.

Henry B. Eyring, 'Stel niet uit', *Liahona*, jan 2000, blz. 38.

'Gemoedsrust vinden', *Liahona*, jun 2000, blz. 32.

'O, komt tot Jezus', lofzang 85.

Les 13: Vergeving ontvangen zoals ook wij vergeven

Gordon B. Hinckley, 'Het is van u vereist alle mensen te vergeven', *De Ster*, nov 1991, blz. 2.

Henry B. Eyring, 'Opdat wij één mogen zijn', *De Ster*, jul 1998, blz. 74.

Yessika Delfin Salinas, "'Bid voor uw vijanden'", *Liahona*, sep 2000, blz. 8.

Aurora Rojas de Álvarez, 'Door vergevensgezindheid zijn we één geworden', *De Ster*, okt 1999, blz. 44.

Roderick J. Linton, 'Een hart vol vergeving', *De Ster*, jun 1998, blz. 28.

Les 14: Het avondmaal

Robert D. Hales, 'Tot gedachtenis van Jezus', *De Ster*, jan 1998, blz. 25.

'Het offer van de Heiland waarden', *Liahona*, jun 2001, blz. 26.

'Hoe kan ik weten of ik van het avondmaal mag nemen?', *De Ster*, apr 1999, blz. 22.

Les 15: Tot het einde toe volharden

Neal A. Maxwell, 'Lijden goed verdragen', *De Ster*, apr 1999, blz. 10.

Robert D. Hales, 'Zie, wij prijzen hen zalig die volhard hebben', *De Ster*, jul 1998, blz. 83.

Les 16: Jezus Christus, het Leven en het Licht van de wereld

Russell M. Nelson, 'Jezus de Christus: onze Meester, en meer', *Liahona*, apr 2000, blz. 4.

Sharon G. Larsen, 'Julie licht in de wildernis', *De Ster*, jul 1999, blz. 106.

'De Heer is mijn Licht', lofzang 57.

Les 17: De Heilige Geest

Boyd K. Packer, 'Tongen als van vuur die zich verdeelden', *Liahona*, jul 2000, blz. 7.

Sheri L. Dew, 'We zijn niet alleen', *Liahona*, jan 1999, blz. 112.

'Neem de Heil'ge Geest tot gids', lofzang 203.

Les 18: Gebed

Henry B. Eyring, "'In mijn hart gegrift'", *Liahona*, jan 2001, blz. 99.

Julietta Areyvan de Alvarez, 'Dankbaarheid op een regenachtige dag', *Liahona*, mei 2000, blz. 26.

'Dacht gij aan 't gebed?', lofzang 96.

Les 19: Vasten

Thomas S. Monson, 'Bouwen aan uw eeuwig thuis', *De Ster*, okt 1999, blz. 2.

B. Wirthlin, 'De wet van vasten', *Liahona*, jul 2001, blz. 88.

Brigada Acosta de Pérez, 'Gezegend door het vasten', *De Ster*, okt 1999, blz. 46.

Diane K. Cahoon, 'Het wonder van zuster Stratton', *De Ster*, mei 1999, K6.

Les 20: Tiende betalen — een geestelijke test

James E. Faust, 'De vensters van de hemel openen', *De Ster*, jan 1999, blz. 67.

Theodorus G. Baalman, 'De belofte van de Heer toetsen', *De Ster*, dec 1998, blz. 26.

'Daar gij mij veel gegeven hebt', lofzang 151.

Les 21: De taken van het quorum

M. Russell Ballard, 'Houden we het bij?', *De Ster*, jan 1999, blz. 6.

D. Todd Christofferson, 'Het priesterschaapsquorum', *De Ster*, jan 1999, blz. 47.

'Gij ouderlingen Israëls', lofzang 201.

Les 22: De plichten van een priester

Thomas S. Monson, 'De priesterschap — machtig leger van de Heer', *De Ster*, jul 1999, blz. 56.

Dallin H. Oaks, 'De Aäronische priesterschap en het avondmaal', *De Ster*, jan 1999, blz. 43.

Les 23: De voorbereiding op het Melchizedeks priesterschap

Thomas S. Monson, 'Vandaag bepaalt morgen', *De Ster*, jan 1999, blz. 55.

Joseph B. Wirthlin, 'In het priesterschap groeien', *Liahona*, jan 2000, blz. 45.

Jeffrey R. Holland, "'Heiligt u'", *Liahona*, jan 2001, blz. 46.

Les 24: Volg de profeet

Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, apr 2001, blz. 30.

Clyde J. Williams, 'De profeet volgen: een visie uit het Boek van Mormon', *Liahona*, jun 2000, blz. 18.
'Komt, hoort naar eens profeten stem', lofzang 21.

Les 25: Elke jongeman behoort een zending te vervullen

Thomas S. Monson, 'Wie God eert, eert God ook', *De Ster*, jan 1996, blz. 42.

Lance B. Wickman, 'Jouw toekomst', *Liahona*, nov 2000, blz. 22.

'Uitgekozen Hem altijd te dienen', *De Ster*, aug 1999, blz. 26.

Janet Peterson, 'Nog steeds op de fiets', *De Ster*, apr 1999, blz. 26.

'Komt, alle zonen Gods', lofzang 202. □

Hulpbronnen voor Jongevrouwen, lesboek 3

Gebruiken in 2002, lessen 1–25

De volgende hulpbronnen kunnen als aanvulling op de lessen 1–25 gebruikt worden. Ze dienen niet ter vervanging van die lessen. Gelieve de lessen te geven in de volgorde waarin ze in het boek staan. *NB: het lesboek bevat geen speciale les voor Pasen. Als u een speciale paasles wilt geven (31 maart), kunt u conferentietoespraken gebruiken, alsmede artikelen en lofzangen die over de verzoening en de opstanding en het leven en de zending van de Heiland gaan*

Les 1: Volg de profeet

Gordon B. Gordon B. Hinckley, 'De Vader, de Zoon en de Heilige Geest', *De Ster*, mrt 1998, blz. 2.

James E. Faust, 'Dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus', *De Ster*, feb 1999, blz. 2.

S. Michael Wilcox, 'Geen andere goden voor mijn aangezicht', *De Ster*, feb 1998, blz. 26.

Les 2: De Heiland leren kennen

Russell M. Nelson, 'Jezus de Christus: onze Meester, en meer', *Liahona*, apr 2000, blz. 4.

Jeffrey R. Holland, 'Kom en zie', *De Ster*, aug 1998, blz. 44.

Sheri L. Dew, 'Onze enige kans', *De Ster*, jul 1999, blz. 77.

'O, komt tot Jezus', lofzang 85.

Les 3: Het evangelie in je dagelijks leven

Jeffrey R. Holland, "Geef dan uw vrijmoedigheid niet prijs", *Liahona*, jun 2000, blz. 34.

Laury Livsey, 'Welkom op Rizal High', *De Ster*, mei 1998, blz. 10.

Linda Van Orden, 'De Heer op de eerste plaats zetten', *De Ster*, nov 1998, blz. 42.

Les 4: De voorbereiding op je rol als eeuwige partner

Gordon B. Hinckley, 'Wandelen in het licht van de Heer', *De Ster*, jan 1999, blz. 115.

Richard G. Scott, 'Het grote plan van gelukzaligheid', *De Ster*, jan 1996, blz. 67.

'Het celestiale huwelijk', *De Ster*, okt 1998, blz. 25.

Les 5: Thuis een geestelijke sfeer scheppen

M. Russell Ballard, 'Als een onuitblusbare vlam', *De Ster*, jul 1999, blz. 101.

'Hoe kan ik mijn thuis gelukkiger en geestelijker maken?', *De Ster*, aug 1998, blz. 26.

'Als een hemel op aarde', lofzang 195.

Les 6: De onderwijstaak van de vrouw

Gordon B. Hinckley, 'Uw grootste opgave: moeder', *Liahona*, jan 2001, blz. 113.

Boyd K. Packer, 'Leer de kinderen', *Liahona*, mei 2000, blz. 14.

Ronald L. Knighton, 'De beste leerkrachten van onze kinderen worden', *Liahona*, jun 2001, blz. 36.

'Help mij bij het onderwijzen', lofzang 181.

Les 7: Ons doel in dit leven

Thomas S. Monson, 'Je celestiale reis', *De Ster*, jul 1999, blz. 114.

Russell M. Nelson, 'Wij zijn kinderen van God', *Liahona*, jan 1999, blz. 101.

'Ik ga daar waarheen Gij mij zendt', lofzang 179.

Les 8: Eeuwige gezinnen

Henry B. Eyring, 'Het gezin', *De Ster*, okt 1998, blz. 12.

Alfonso Castro Vázquez, "'Ik wil een eeuwige gezin'", *Liahona*, aug 2000, blz. 26.

'Ons gezin kan eeuwige zijn', lofzang 204.

Les 9: De eenheid in het gezin bevorderen

Thomas S. Monson, 'Bouwen aan uw eeuwige thuis', *De Ster*, okt 1999, blz. 2.

Henry B. Eyring, 'Opdat wij één mogen zijn', *De Ster*, jul 1998, blz. 74.

Robert E. Wells, 'Eenheid in het samengestelde gezin', *De Ster*, jun 1999, blz. 28.

Tammy Munro, 'Samen lezen met Ben', *Liahona*, mei 2000, blz. 10.
'Als er liefde heerst', lofzang 192.

Les 10: Meewerken aan gezellige gezinsactiviteiten

Eerste Presidium, 'Brief van het Eerste Presidium', *De Ster*, dec 1999, blz. 1.

Paul J. Rands, 'De gezinsavond hoeft niet volmaakt te zijn', *De Ster*, aug 1999, blz. 44.

D. Ray Thomas, 'Acht tips voor een sterker gezin', *De Ster*, dec 1999, blz. 30.

Les 11: Familiebanden

Robert D. Hales, 'Het gezin sterken: onze heilige taak', *De Ster*, jul 1999, blz. 37.

Dennis B. Neuenschwander, 'Bruggen en eeuwige kostbaarheden', *De Ster*, jul 1999, blz. 98.

Les 12: De zegeningen van het priesterschap

Boyd K. Packer, 'Wat iedere ouderling — en ook iedere zuster — moet weten', *De Ster*, nov 1994, blz. 14.

Ray H. Wood, "'Gemaakt zoals de Zoon van God'", *De Ster*, jul 1999, blz. 48.

Kerstin en Birgitta Strandberg, "'Leonard is verdronken'", *De Ster*, nov 1999, blz. 10.

Fuco Rey, 'Het priesterschap in mijn handen', *De Ster*, sep 1998, blz. 32.

Les 13: De priesterschap kan het gezin tot zegen zijn

Russell M. Nelson, 'Herders, lammeren en huisonderwijzers', *De Ster*, apr 1999, blz. 42.

D. Lee Tobler, 'Het priesterschap thuis', *De Ster*, jul 1999, blz. 51.

Les 14: Een prachtige erfenis

Jeffrey R. Holland, 'Als duiven op ons raamkozijn', *Liahona*, jul 2000, blz. 90.

Stephen B. Oveson, 'Ons erfgoed', *Liahona*, jan 2000, blz. 34.

'Een engel van de Heer', lofzang 11.

Les 15: De zegeningen van het huis van Israël

James E. Faust, "'Doorgrond mij, O God, en ken mijn hart'", *De Ster*, jul 1998, blz. 19.

Russell M. Nelson, 'De kinderen van het verbond', *De Ster*, jul 1995, blz. 29.

Marvin K. Gardner, "'Eén uit een stad en twee uit een geslacht": het begin van de kerk in Tsjernigov (Oekraïne)', *De Ster*, apr 1999, blz. 36.

Les 16: De begiftiging

Boyd K. Packer, 'De heilige tempel', *De Ster*, jun 1992, blz. 14.

Julia Hardel, 'De tempelreis', *De Ster*, feb 1997, blz. 8.

Kuteka Kamulete, 'Vanuit Zaïre naar het huis van de Heer', *De Ster*, aug 1997, blz. 8.

Les 17: Voorbereiding op de tempel

James E. Faust, 'De eeuwigheid ligt voor ons', *De Ster*, jul 1997, blz. 18.

Barbara Jean Jones, 'Tiensers in de steigers', *Liahona*, nov 2000, blz. 8.

Tamara Leatham Bailey, 'Een tempelbezoeker', *De Ster*, mei 1999, blz. 46.

'Uw gewijde huis', lofzang 166.

Les 18: Het tempelhuwelijk

Richard G. Scott, 'De zegeningen van de tempel ontvangen', *Liahona*, jul 1999, blz. 29.

'Een bestendige liefde voeden', *Liahona*, mei 2000, blz. 25.

'Het celestiale huwelijk', *De Ster*, okt 1998, blz. 25.

Les 19: Ons erfgoed

David B. Haight, 'Wees een sterke schakel', *Liahona*, jan 2001, blz. 23.

Richard G. Scott, "'Hindernissen voor geluk verwijderden'", *De Ster*, jul 1998, blz. 95.

Donald L. Hallstrom, 'Cultiveer goede tradities', *Liahona*, jan 2001, blz. 34.

Les 20: De taken van een zendeling

L. Tom Perry, 'Neem de uitdaging aan', *De Ster*, sep 1999, blz. 44.

Roger Terry, 'Nog één', *Liahona*, mrt 2000, blz. 46.

Laury Livsey, 'Ik zal heengaan en doen', *De Ster*, feb 1998, blz. 8.

Les 21: Anderen over het evangelie vertellen

M. Russell Ballard, 'De leden zijn de sleutel', *Liahona*, sep 2000, blz. 12.

Mary Ellen Smoot, 'Wij zijn middelen in Gods hand', *Liahona*, jan 2001, blz. 104.

Shane Wise en Christie Giles, 'Kijk om je heen', *Liahona*, mrt 2000, blz. 8.

Les 22: Een eeuwige perspectief

Jeffrey R. Holland, "'Hogepriester van goede dingen die zullen komen'", *Liahona*, jan 2000, blz. 42.

Jay E. Jensen, 'Houd het eeuwige perspectief voor ogen', *Liahona*, jul 2000, blz. 32.

'Komt, heil'gen, komt', lofzang 15.

Les 23: Tegenslag te boven komen

Neal A. Maxwell, 'Het geruk en getrek van de wereld', *Liahona*, jan 2001, blz. 43.

L. Aldin Porter, "'Doch wij sloegen geen acht op hen'", *De Ster*, apr 1999, blz. 30.

Les 24: Onze keuzevrijheid

Joseph B. Wirthlin, 'Jij moet kiezen', *De Ster*, nov 1998, blz. 46.

Richard G. Scott, 'Het goede doen', *Liahona*, mrt 2001, blz. 10.

Sharon G. Larsen, 'Keuzevrijheid: een zegen en een last', *Liahona*, jan 2000, blz. 12.

'Kies toch goed', lofzang 162.

Les 25: Gehoorzaamheid

James E. Faust, 'Gehoorzaamheid: het pad naar de vrijheid', *Liahona*, jul 1999, blz. 53.

Robert D. Hales, 'Het doopverbond: in het koninkrijk en van het koninkrijk zijn', *Liahona*, jan 2001, blz. 6.

Denalee Chapman, 'De drie vragers', *Liahona*, nov 2000, blz. 46. □

Algemene presidiums van de hulporganisaties

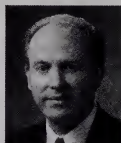
ZONDAGSSCHOOL

Ouderling John H. Groberg
Eerste raadgever

Ouderling Cecil O. Samuelson jr.
President

Ouderling Richard J. Maynes
Tweede raadgever

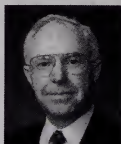
JONGEMANNEN

Ouderling Glenn L. Pace
Eerste raadgever

Ouderling F. Melvin Hammond
President

Ouderling Spencer J. Candie
Tweede raadgever

ZUSTERSHULPVERENIGING

Zuster Virginia U. Jensen
Eerste raadgeefster

Zuster Mary Ellen W. Simoot
President

Zuster Sheri L. Dew
Tweede raadgeefster

JONGEVROUWEN

Zuster Carol B. Thomas
Eerste raadgeefster

Zuster Margaret D. Naarboud
President

Zuster Sharon G. Larsen
Tweede raadgeefster

JEUGDWERK

Zuster Sydney S. Reynolds
Eerste raadgeefster

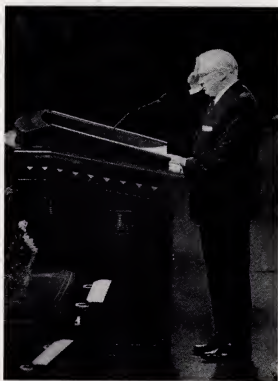

Zuster Coleen K. Menlove
President

Zuster Gayle M. Clegg
Tweede raadgeefster

KERKNIEUWS

President James E. Faust draagt de namen van kerkfunctionarissen ter steunverlening voor tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

Mutaties zeventigen, jongemannen, zondagsschool

Mutaties in het Presidium der Zeventig die eerder, in juni 2001, waren aangekondigd, werden tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie door de kerkleden gesteund. Verder werden er negen leden van de Zeventig ontheven, 24 gebiedszeventigen ontheven, drie nieuwe gebiedszeventigen geroepen, en werden de algemene presidiums van de zondagsschool en de jongemannen gereorganiseerd.

De ouderlingen Charles Didier en Cecil O. Samuelson jr. werden gesteund als nieuwe lid van het Presidium der Zeventig. Zij vervangen de ouderlingen L. Aldin Porter en Marlin K. Jensen. Ouderling Porter werd ontheven, waarop hem het emeritaat werd verleend, en ouderling Jensen was in augustus 2001 al geroepen als lid van het presidium van het gebied Europa-Midden.

Ouderling Samuelson werd gesteund als de nieuwe algemeen zondagsschoolpresident, met de

ouderlingen John H. Groberg en Richard J. Maynes als raadgevers. Ouderling Jensen werd ontheven als algemeen zondagsschoolpresident, met zijn raadgevers, de ouderlingen Neil L. Andersen en John H. Groberg.

Ouderling F. Melvin Hammond van de Zeventig werd gesteund als de nieuwe algemeen jongemannenpresident, met de ouderlingen Glenn L. Pace en Spencer J. Condie als raadgevers. Ouderling Robert K. Dellenbach, die werkzaam was als algemeen jongemannenpresident, was in augustus al geroepen als lid van het presidium van het gebied Oceanië. Tijdens

de conferentie werd hij ontheven, alsmede zijn raadgevers, de ouderlingen Hammond en John M. Madsen.

Samen met ouderling Porter werden de ouderlingen John K. Carmack, Vaughn J. Featherstone, L. Lionel Kendrick en Rex D. Pinegar ontheven als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, en hun werd het emeritaat verleend.

Ook werden vier leden van het Tweede Quorum der Zeventig ontheven als algemeen autoriteit: de ouderlingen Richard E. Cook, Wayne M. Hancock, Richard B. Wirthlin en Ray H. Wood. □

plan geweest 11 september vrij te nemen vanwege zijn verjaardag, maar stemde erin toe om in te vallen voor een collega.

Brady Howell (26), lid van de wijk Crystal City in de ring Mount Vernon (Virginia), en Rhonda Rasmussen (44), lid van de wijk Lake Ridge 2 in de ring Mount Vernon (Virginia), kwamen om bij de aanslag op het Pentagon in Washington, D.C. Broeder Howell was als burgerwerker werkzaam voor de Amerikaanse marine. Zuster Rasmussen was werkzaam als begrotingsanaliste voor het Amerikaanse leger. Haar man, met wie zij 26 jaar getrouwd was, werkte ook in het gebouw, maar die bleef ongedeerd.

Kort nadat zij van de aanslagen gehoord hadden, gaven de leden van het Eerste Presidium een verklaring uit waarin zij 'groot medeleven' betuigden aan van wie 'dierbaren, vrienden en kennissen zijn omgekomen of gewond zijn geraakt bij de zinloze gewelddaden van vandaag. Wij bidden voor de onschuldige slachtoffers van deze kwaadaardige aanslagen. Wij vragen onze hemelse Vader om president [George W.] Bush [van de Verenigde Staten] en zijn adviseurs te leiden in hun reactie op deze verschrikkelijke gebeurtenissen.

'Wij voegen onze gebeden bij die van anderen dat de gemoedrust en liefde van de Heiland ons allen zal leiden in deze moeilijke tijd.'

Op de avond van 11 september sprak president Gordon B. Hinckley tijdens een eerder gepland concert van het Mormoons Tabernakelkoor, dat was veranderd in een herdenkingsdienst. 'Hoe duister deze tijd ook is,' zei de president van de kerk, 'door de zware bewolking van angst en woede heen schijnt de heilige, heerlijke beeltenis van de Zoon van God. In deze omstandigheden zien wij op naar Hem.'

President Hinckley bracht verscheidene boodschappen van geloof en troost, zowel toen hij te gast was bij het programma *Larry King Live*, als tijdens een herdenkingsdienst die op 14 september in de Tabernakel werd gehouden, een dag die door president Bush als nationale dag van

Op 14 september 2001 spreekt president Gordon B. Hinckley tijdens de herdenkingsdienst in de Tabernakel.

Kerk geeft troost en humanitaire hulp na terroristische aanslagen

De kerkleiders brachten na de terroristische aanslagen van 11 september 2001 in New York, Washington, D.C. en Pennsylvania boodschappen van vrede en troost. Voor zover bekend zijn er vijf heiligen der laatste dagen omgekomen bij de aanslagen.

Carolyn Meyer-Beug (48), lid van de wijk Santa Monica 2 in de ring Los Angeles-Santa Monica (Californië), en haar moeder, Mary Alice Wahlstrom (75), lid van de wijk Kaysville 17 in de ring Kaysville-Oost

(Utah), bevonden zich aan boord van het eerste vliegtuig dat zich in het World Trade Center in New York boorde. De twee vrouwen hadden de tweelingdochters van zuster Beug naar de universiteit gebracht en waren op weg naar huis.

Ivhan Luis Carpio Bautista (24), lid van de gemeente Richmond Hill 3 in het district Richmond Hill (New York), werkte in een restaurant op de 107e verdieping van toren één van het World Trade Center toen de aanslagen werden gepleegd. Hij was van

gebed en herdenking was uitgeroepen. 'We kunnen de doden niet terughalen', zei president Hinckley, maar we kunnen wel 'onze hemelse Vader aanroepen om hen die vele geleden hebben troost en verlichting te brengen.' Hij sprak ook de hoop uit dat onze hemelse Vader de dag naderbij zou brengen waarop de mensen hun zwaarden zouden omsmeden tot ploegscharen en 'de oorlog niet meer leren' (zie Jesaja 2:4). Aan de herdenkingsdienst namen ook leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen deel, alsmede andere algemene autoriteiten en het Tabernakelkoor. De dienst werd uitgezonden naar kerken in de Verenigde Staten.

Op 20 september kwam president Hinckley op uitnodiging van de president van de Verenigde Staten met 26 andere godsdienstige leiders met president Bush bijeen in het Witte Huis. 'Ik heb me nog nooit zo sterk gevoeld', zei president Bush, 'en die kracht komt van God.' Hij vroeg of de mensen wilden bidden om de veiligheid van het volk, en om hem te zegenen met wijsheid, kracht en een helder verstand.

Toen president Bush om een reactie van de aanwezigen vroeg, zei president Hinckley: 'Ik wil u alleen maar zeggen, meneer de president, dat wij achter u staan. Wij bidden voor u. Wij houden van dit "volk onder God".'

Op verzoek van het Eerste Presidium hielden alle units van de kerk in de Verenigde Staten op zondag 16 september een herdenkingsavondmaal. Over de hele wereld reikten kerkleden hen die dierbaren hadden verloren in liefde en dienstbetoon de hand. Veel leden boden onderdak aan mensen die in New York en op luchthavens gestrand waren.

Schenkingen van de kerk aan het Amerikaanse Rode Kruis werden grotendeels gebruikt voor het zoeken naar slachtoffers en voor reddingswerk, alsmede voor noodrantsoenen en onderdak, en andere benodigdheden. De afdeling Salt Lake City van het Rode Kruis gebruikte een deel van het geld om gestrande reizigers

in Salt Lake City van voedsel en onderdak te voorzien. Er werd ook hulp verleend aan de familie van slachtoffers in New York.

Op 9 oktober gaf het Eerste Presidium toestemming voor de distributie van dekens, hygiënesets, medische hulpgoederen en sets voor pasgeboren baby's onder Afghaanse vluchtelingen. □

Evangelieverbreiding via nieuwe website

De kerk heeft een nieuw hulpmiddel om het evangelie te verbreiden. Op een officiële website van de kerk, www.mormon.org, kan men in volkomen anonimiteit meer te weten komen over het evangelie.

De site werd op 5 oktober 2001 tijdens de algemene conferentie door ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen aangekondigd. 'Dit nieuwe initiatief heeft een potentieel dat net zo belangrijk is als het uitgeven van gedrukte brochures in de negentiende eeuw en ons gebruik van radio, tv en film in de twintigste eeuw', zei ouderling Oaks tijdens de conferentie. '(...) Leden van de kerk zal het helpen met het beantwoorden van vragen van vrienden, zowel rechtstreeks als door verwijzing naar de site.'

Binnen drie dagen na de aankondiging van www.mormon.org werden er 93.433 bezoeken van de site geregistreerd, waarvan er 151 resulteerden in een aanvraag van een boek-van-mormon en 36 in een aanvraag van een bezoek door zendingen. De bezoekers waren afkomstig uit Afrika; Azië; Australië; de Stille Zuidzee; het Caribisch gebied; Europa; het Midden-Oosten; en Noord-, Zuid- en Midden-Amerika.

Op mormon.org vindt men een combinatie van geluids-,

beeld- en tekstelementen waarmee de fundamentele beginselen van de kerk in eenvoudige, makkelijk te begrijpen termen worden uitgelegd. De inhoud is verdeeld over vier hoofdcategorieën: de kerk, het gezin, de aard van God, en het doel van het leven.

Links in elke categorie leiden naar fundamentele informatie over het onderwerp; nadere links leiden naar aanverwante onderwerpen, audio- of videoclips van kerkvideo's of toespraken door leden van het Eerste Presidium of het Quorum der Twaalf Apostelen. Wie meer wil weten, kan een gesprek met zendelingen aanvragen, of kerklectuur of -video's bestellen, of kan met een zoekmachine kijken welke wij of gemeente het dichtst bij hen is (momenteel alleen voor de Verenigde Staten en Canada).

Andere informatie op mormon.org omvat onder meer antwoorden op veel gestelde vragen inzake sociale kwesties, theologie en kerkbeleid, informatie over ouderschap, gezinsrelaties en communicatie; alsmede een zoekmachine en een verklarende woordenlijst voor een beter begrip van evangelietermen.

Kerkleden kunnen de site gebruiken om vrienden de webpagina's te sturen, of gratis digitale wenskaarten met evangelieverwante thema's.

Mormon.org is momenteel alleen in het Engels, maar de kerkleiders zeggen dat de site uiteindelijk in veel talen beschikbaar zal zijn. □

Op de homepage van www.mormon.org worden bezoekers verscheidene opties geboden om antwoorden te vinden op vragen over de kerk.

Robert T. Barrett, *De doop van Christus*

'Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen. Maar deze trachtte Hem daarvan terug te houden en zeide: Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij? Jezus echter antwoordde en zeide tot hem: Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem geworden' (Matteüs 3:13-15).

*'Onze deugd zal ons
veiligheid verschaffen.
Onze rechtschapenheid zal
ons kracht verschaffen.
God heeft duidelijk gesteld
dat Hij ons niet zal
verlaten als wij Hem
niet verlaten.'*

— President Gordon B. Hinckley,
Zondagmiddag,
7 oktober 2001

VERSLAG VAN DE 171STE
ALGEMENE OKTOBERCONFERENTIE
6-7 OKTOBER 2001

